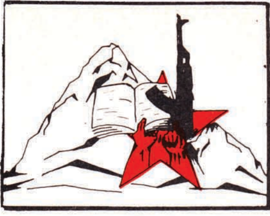

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 29 / Mayıs 1984 / 2 .- DM

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

Halkların, partilerin, bireylerin tarihinde öyle anlar vardır ki, daha sonraki birçok gelişmenin temelini teşkil eder, köklü dönüşümlerin başlangıç evreleri olarak anılırlar. Ve zaman, adeta bu anıların peş peşe gelişimini koşullandıran, o anıların sürekli gelişimiyle dopdolu kılınan bir özellikte gelişir.

Kürdistan bin yıllara sığmayan tarihinde çok değişik üretim biçimlerini, bu üretim biçimlerini temsil eden egemen kavimler ve bunların egemen sınıfları tarafından istila, işgal, egemenlik, sömürgecilik ve imha uygulamalarının sayısız örneklerini yaşamış bir ülkedir. Ama tarihin bu en eski ülkesi ve üzerinde yaşayan en eski halkına bugün, bağımsız ve özgür yaşama hakkına sahip olup-olmaması konusunda dahi adeta körcesine bir bilinçsizlikle yaklaşılmaktadır. Ülke ve halk gerçekliğimiz kabul edilse bile, bu gerçekliğimizin devrimle değiştirilmesi gereği kabul edilmek istenmemekte, ilerici insanlık tarafından mutlaka verilmesi gereken destek bir türlü verilmemektedir.

Nedenleri ne olursa olsun olumlu bir durumun ortaya çıkarılamayışının sorumlularının kimler olduğunu, elbetteki burada tartışmak durumunda değiliz. Ama, gerçekliğin çok acı da olsa bu biçimde ortaya konulmasında sayısız yarar vardır. Geçmişini iyi bilmeyen bir halk, geleceğini iyi çizemeyeceği gibi, çağın kendisi hakkında ne düşündüğünü iyi bilmeyen bir halk da kendi gerçekliğini kavrayamaz. Yine, kendi kimliğini bilince çıkaramayan bir halk, kendi adına konuşamaz. Konuştuğunu iddia etse bile, bu bir yanılgıdan öteye geçmeyecektir.

Devamı 13. Sayfada

PKK DAVALARINDA 2 İDAM DAHA VERİLDİ!

Sıkıyönetim askeri mahkemelerinde son günlerde birer birer sonuçlandırılmak istenen PKK davalarında yeni idam cezaları verilmektedir. Görüşülmeleri hızlandırılan davalar sonuçlanırken, idam cezaları verilenlerin sayıları da artmaktadır.

6. Kolordu ve Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan, 23 kişinin mahkemeye çıkarıldığı PKK İskenderun davası da sonuçlandı. 2 devrimci hakkında idam cezası verilirken, 1'i ömür boyu, 12'si de çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. Ayrıca 8 kişi de serbest bırakıldı.

PKK davalarında verilen bu son idam cezaları da, daha önceden verilen idam cezalarında görülen nedenlerle alınmış; mahkemeler göstermelik olarak yapılıp, esas karar önceden verilmiştir.

Oldu-bittiye getirilip, bir an önce sonuçlandırılmak istenen davalar, cuntanın çıkmazını ve siyasal yenilgisini daha da derinleştirmektedir. Hertürlü işkence ve katliama maruz bırakılan devrimci tutukluların direnişlerinin, verilen idam cezaları ile engellenemeyeceği açıktır. Tam tersine bu cezalar, cuntaya karşı daha güçlü bir mücadelenin yürütülmesinde en güçlü bir atılım sağlamaktadır.

Her koşul altında direnişi yükselten PKK'li savaş esirleri bu en son oyunu da boşa çıkarmasını bilecek, bir kez daha halka, mücadeleye ve Partiye bağlılığın güçlü örneklerini gösterebileceklerdir.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin gündeminden daha yüklü bir gündemle karşı karşıya bulunulmaktadır. En ileri unsurdan en sıradan sempatizana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarsızlık bilinçsizlik ve unutkanlık yapılabilecek en büyük kötülüktür. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezisini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığından müthiş bir utanç duyuyorsa, duyarlı olması, eylemde gerekli olan yeterlilik düzeyine gelmek için ihtiyaç duyduğu gücü mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılaşmayı parti maskesi altında da sürdürenler ve bu konuda özgün olmayı beceremeyenlerdir ki, parti içinde iki yüzlü kesilir, rahatsızlıklarını her fırsatta belli eder, kendi yetersizliklerini örtbast etmeye çalışırlar; hatta bozgunculuğa varan birçok davranışa kılıf aramaya koyulurlar, çevrelerine de yaydıkları bu yapılarla, karanlığı Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yanaşmazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanlık, mutlaka ezilmesi gereken bir tehlikedir.

(Konuyla ilgili ayrıntılı değerlendirme orta sayfada)

HİÇ BİR SALDIRI ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

TC'nin askeri faaliyetlerinde baharla birlikte bir yoğunlaşma gözlemleniyor. Özellikle son günlerde, askeri birliklerin sürekli hareket halinde olduğu, yalnız Mayıs ayının ilk haftasında 40 tankın trenlerle Irak sınırına taşırıldığı ve bir çok askeri birliğin Batı'dan Irak hududuna doğru kaydırıldığı öğrenilmiştir. Alınan haberlerde, TC'nin Suudi Arabistan'la sürdürdüğü ilişkilerde, bölgeye yönelik yeni planların geliştirildiği söylenmektedir. Geliştirilen bu yeni planlar gereğince, Saddam rejiminin yıkılma tehlikesinin daha da artması halinde, Türk ordusu, Irak Kürdistan'ının önemli bölgeleri olan Musul, Kerkük ve Erbil'i işgal edecek ve bu alanların yönetimi kendisine verilecektir.

Türk ordusunun sürdürdüğü hazırlıklardan, saldırı planlarının oldukça kapsamlı olduğu anlaşılmaktadır. Kürdistan'ı boydan boya "Çevik Kuvvet" karargahı haline getiren Türk sömürgecileri, kendi askeri birliklerinin de önemli bir bölümünü sürekli bu alana taşırmakta, yoğun askeri tatbikatlarla saldırı planlarının provasını yapmaktadırlar. Yine, TC'nin, emperyalizmin halklara yönelik imha araçları nükleer füzelerin Kürdistan'a yerleştirimi üzerine ABD ile ikili anlaşmaya vardığı ve bunun hazırlıklarının sürdüğü bilinmektedir. Her an alarmda olan Türk ordusunun ise, sadece Kürdistan'a değil, bölgeye yönelik muhtemel saldırılar için hazır tutulduğu görülmektedir. Ama bunun da ötesinde, TC, sınırları içerisinde kalan Kuzey-Batı Kürdisan üzerinde sürdürülen yoğun hazırlıklarla, emperyalizmin, bu alanı, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere, sosyalizm ve bölge halklarına yönelik saldırı ve tehditlerinde bir karargah olarak kullanma durumu vardır.

NATO bünyesinde ve ABD ile olan ikili ilişkileriyle her bakımdan takviye edilen Türk ordusu, emperyalizmin bölgeye yönelik saldırılarında ileri bir kol olarak hazırlanılırken, Türk burjuvazisi de ulusal sorunu, imha temelinde kesin bir çözüme ulaştırmanın hesapları içinde bulunmaktadır. Irak Kürdistanı'na yönelik saldırı hazırlıklarının bu amaca yakından bağlı olduğu anlaşılmaktadır. TC, bu nedenle salt askeri hazırlıklarla da sınırlı kalmayıp, kendi saldırılarına dayanak oluşturacak ilişkiler yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için, yerli gerici güçler ve bazı Kürt ileri gelenleriyle ilişki geliştirmeye çalıştığı haberleri alınmaktadır. Benzer ilişkileri İran ve İran Kürdistanı'nda da geliştirme çabaları gözlemlenmekle birlikte, buradaki gelişmelere ilişkin kesin bir bilgi henüz edinilememiştir. TC'nin geçmişte de bu tür ilişkileri geliştirmeye çalıştığı bilinmektedir.

Ancak gerçek olan şudur ki, TC, bu saldırı hazırlıkları ve çok çeşitli çabalarının temeline, bu alanları cephe gerisi durumuna getiren Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin gelişimini durdurmak amacını koymuştur. Kürdistan'ın direnişe en elverişli alanlarında hazırlık çalışmalarını yoğunlaştıran PKK'nin önderliğindeki ulusal direniş mücadelesini bastırmak istemektedir.

TC, bu yönlü amaçlarını geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'a yöneltliği saldırıda açıkça ortaya koymuştu. Fakat bu defa, geçen yıl fiyaskoyla biten bu saldırının sonuçlarını da göz önüne getirerek yeni bir istila seferine daha köklü hazırlanmaktadır. Dikkatleri çeken diğer bir gelişme de, geçen yıl bu tarihlerde PKK-Diyarbakır davasında 35 idam cezasının verilmesi gibi, yine aynı tarihlere denk gelen biçimde bu yılda PKK davalarında 26 idam cezasının verilmesi oldu. Hatırlanacağı üzere, sömürgeci faşist cunta, geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'ı ordularıyla istila girişiminde bulunurken, buna eşlik eden bir biçimde cezaevlerindeki işkence ve baskılar da artırılmış, verilen idam cezaları ve katliam girişimleriyle devrimci tutuklulara boyun eğdirilmeye çalışılmıştı.

Devamı 19. Sayfada

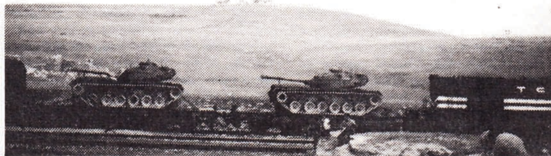
★

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

Bu politikalar otuz yıldan beri TC'nin görülmemiş azgın baskı ve sömürüsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürüsünün daha da azgınlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokratlara, ilericilere düşen görev ve emekçilere kesin gerekli olan, burjuva partilere yamanmak değil, bağımsız ideoloji-politika ve örgütlenmelerdir.

(Ayrıntılı yazı 16-17-18. sayfalarda)

★

Türk askeri birlikleri Irak sınırına sevkedilirken.

Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele

"Yanık Bir Yürekle Haykırıyorum!"

"Milletimizin şerefini göklere çıkaran ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor?

"Silahlarınızı İyi Koruyun, Onlar Her Şeyimizdir!"

"Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dir."

(AYRINTILI YAZILAR SAYFA 4'TE)

Partizanın Mektubu:

"KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ DEVRİMCİ MÜCADELEDEN ALIKONULAMAZ!"

(YAZISI SAYFA 8'DE)

★

UZUN YÜRÜYÜŞ BİR DÖNEMİN TAMAMLAYICISIDIR

(YAZISI SAYFA 6'DA)

★

SERXWEBÛN UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER ARASINDA

(YAZISI SAYFA 7'DE)

★

12 Eylül Döneminde Diyarbakır Cezaevinde Görev Yapan ve Direnişlere Bizzat Tanık Olan Bir Askerin Anlattıkları

(HABERİ ARKA SAYFADA)

★

1 MAYIS'TA BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZİ DAHA DA YÜKSELTELİM!

Kürdistan halkı ve proletaryası bu yıl 1 Mayıs'ı, baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru geçişi yaşadığı tarihi bir adımla karşılamaktadır. Geleceğe ve mücadeleye ilişkin umutların çiçeklendiği ve filiz vermeye başladığı bir dönemde, halkımız bugünün anlamına uygun olarak, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle birlik ve dayanışma içine girerek mücadelelerine en güçlü desteği sağlamaktadır.

Kürdistan işçi sınıfı ve halkı, gelişen UKM'ne karşı yoğun saldırı ve provakasyonların düzenlendiği bir dönemde 1 Mayıs'ı kutlarken, böylesi bir günün anlamını da bir kez daha yaşamaktadır. Birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a sahip çıkış, emperyalizmin ve sömürgecilerin saldırılarına karşı her alanda mücadeleyi yükseltmektir.

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs'a binlerce işçinin kanları pahasına ulaştı. Bu çabalar ve şehit düşme olayları yaşanmadan böylesi bir güne gerçek anlamını verebilmek mümkün olamazdı. Aynı şekilde, bugün de işçi sınıfının bu mücadele gününü yaşatmak ve burjuvaziyi tüm çürümüşlüğüyle tarihin antika müzesine havale edebilmek, ancak can ve kan pahasına gerçekleştirilecek bir mücadeleyle olanaklı olabilir.

Dünya çapında emperyalizmin saldırganlığının arttığı ve tüm halklar üzerinde tehditlerin yoğunlaştığı bir süreci yaşamaktayız. Bu saldırılardan emperyalizmi ebedi mezarlığına göndererek çıkabilmek, işçi sınıfının ve dünya halklarının mücadelelerinin yükseltip geliştirilmesiyle mümkündür. Bugün çatışmaların en yoğun olarak yaşandığı alanlardan biri de, Ortadoğu'dur. Burada devrim ile karşı-devrim arasında çelişkiler keskinleşerek, artmaktadır.

Çatışmaların yoğunlaştığı bu alanda, önemli stratejik konuma sahip olduğundan, Kürdistan devriminin rolü daha da öne çıkmaktadır. Kürdistan işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sorun, önderlik ettiği mücadeleyi bölgedeki konumuna uygun bir gelişme düzeyine çıkarabilmektir. PKK gibi ideolojik-politik ve örgütsel bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunan Kürdistan işçi sınıfı, bu rolünü layıkıyla yerine getirmesini de bilecektir.

Baskı ve zulüm altında, her an varlığına kastedilmek istenen bir ulusal kurtuluş hareketi de olunsa, işçi sınıfının bilimsel ideolojisi öncülüğünde, başarılı adımlar atılacağı açıktır. Cunta sonrasında içerisine girilen hazırlık sürecinin başarıyla atlatılarak, yeni döneme güçlü adımların atılması, gösterilen direnişler bunun açık bir kanıtı olmuştur. Böylesi bir güçlülükle yeni dönemi karşılayan Kürdistan işçi sınıfı, aynı zamanda 1 Mayıs'lara da layık bir mücadele içine girebilecektir. Bugün, sürecin her anlamda bir mücadele ve direniş geliştirme süreci olduğu birçok yönüyle ortaya çıkmış durumdadır. 1 Mayıs'ı anarken, bu bilinçle hareket edilmesi gerektiği de açıktır.

Yaklaşık 100 yıl önce işçi sınıfının, burjuvazinin karanlığa boğmak istediği bir geleneği aydınlatma mücadelesi sonucu yaratılan 1 Mayıs; bugün de emperyalizmin dünya halklarına karartmak istediği bir geleceği, bağımsız ve özgür bir gelişme ile yıkabilme mücadelesi veren dünya halkları ve işçi sınıfına yol göstermektedir. Tüm dünya halkları gibi, Kürdistan halkı da bu yolda yürümesini ve ilerlemesini bilecektir. Gösterilen sayısız direnişler, bu yönüyle de halkımızın geleceğiyle bugünü arasında kurulan köprüler oldular. Diyarbakır, Hêzîk, Kandil Dağı ve diğer direnişlerin yolunda yüründüğünde zaferin mutlaka yakalanacağı kesindir.

Böylesi güçlü anlamlarla dolu olan bir günü anarken, reformist-revizyonist, her türden uşak ve ihanetçi eğilimlere karşı da yoğun bir mücadele verilmesi gerektiği açıktır. Hele günümüz Kürdistan'ında bunun önemi daha da artmıştır. Çünkü, direniş mücadelesini kartmak için çok yönlü oyunlar geliştirilmekte ve halkımız bu tarihsel adımdan geri döndürülmek istenmektedir. Küçük-burjuva reformistlerinin bu geri çekme çabaları açık ki, boşa çıkarılmak zorundadır. UKM'nin başına örülmek istenen oyunlar böylece etkisiz kılınabilir.

1 Mayıs'a nasıl sahip çıkılması gerektiği konusunda görevler çok açık ve nettir. En anlamlı sahip çıkışın, Kürdistan'da bağımsız ve özgür bir gelişme yaratıp, bu temelde Ortadoğu ve dünya halklarıyla birlik, dayanışma ve mücadeleyi yükseltmek olduğu ortadadır. 1 Mayıs'a bu anlamını verebilmek için, KUKM'nin öncü gücü PKK ve onun geliştirdiği mücadeleye destek verelim!

Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericilik!
Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi!
Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs!

Libya'da İşçilere Yönelik MİT'in Kanlı Bir Provakasyonu!

Libya üzerinde emperyalist saldırı ve tehditlerin arttığı bir dönemde, Libya'daki Kürdistanlı işçilerle yönetimi karşı karşıya getirmek amacıyla, MİT tarafından kanlı bir provakasyon düzenlendi. 24.4.1984 günü sergilenen bu kanlı provokasyonda 1 işçi ölürken, 10 işçi de yaralandı. Olayın şöyle geliştiği belirtiliyor:

Tefa şirketinde çalışan işçiler daha önceki aylara ait ücretlerini almak amacıyla belli bir süredir grevde bulunmaktaydılar. Grevi kırmak isteyen işverenin, bu süre içindeki tüm girişimleri, işçilerin kararlılığı ve birlikte hareket edişleri karşısında boşa çıkarıldı. Fakat, işçiler üzerindeki baskılar da giderek yoğunluk kazandı.

Olayın gerçekleştiği 24.4.1984 günü ise, grevde bulunan işçiler polis tarafından sabahın erken saatlerinde uykudan uyandırılarak sahaya toplandılar ve polis tarafından yaylım ateşine tutuldular. Bu ateş sırasında PKK sempatizanı Karslı bir işçi öldü, 10 yurtsever işçi de yaralandı. Yaralılardan birisinin durumunun ağır olduğu, hastahaneden çıkarılan yaralıların ise derhal tutuklanarak cezaevine konulduklarısöylenmektedir. Greve giden işçilerin hemen tümünün polis tarafından tutuklandığı da alınan haberler arasındadır.

Bu katliam girişimi ardından, işçiler olayı kınayan bir bildiri kaleme alarak yetkili kurumlara vermiş. Türk devletinin, konsolosluğu eliyle şirketlerle anlaşarak çeşitli provokasyon hazırlıkları içinde olduğunu ve böylece işçilerle Libya devletini karşı karşıya getirmek istediğini söylemişlerdir. Ancak, Libya yetkililerinin olay karşısında suskun kalarak, işçilerle görüşmeyi redettiği belirtilmektedir.

Olayın cereyan ettiği dönem birçok açıdan ilginçtir. İngiltere'deki Libya konsolosluğu sorununun patlak verdiği ve Kaddafi'ye yönelik bir suikast girişiminin açığa çıkarıldığı bir zamana denk gelen bu provakasyonun, MİT tarafından planlı bir biçimde uygulandığı anlaşılmaktadır. Hatırlanacağı üzere, MİT, bu tür provakasyon eylemlerini daha önce Fransa vb. yerlerde de geliştirmiş ve işçilerle bu ülke yönetimlerini karşı karşıya getirmeye çalışmıştı. Öyle anlaşılmaktadır ki, bu tür provakatif girişimler önümüzdeki dönemde daha da hızlandırılacaktır. Bu provakasyonlara karşı uyanık davranılarak, cuntanın oyunları boşa çıkarılmalıdır. Bu konuda gerekli dikkat ve duyarlılığın gösterilmesi zorunludur.

Parti Gerçekliğimizi . . .

Baştarafı 11. Sayfada

sisteme ve onun azgın bir uşağı olan Türk sömürgeciliğine karşı bir bağımsızlık savaşına atılırken, sosyalizme ve dünya proletarya hareketine karşı enternasyonalist görevlerini de en anlamlı şekilde yerine getirmektedir. Bu anlamda Leninizmin en temel ilkesini uyguladığı ve görevlerini yerine getirdiği inancındadır. Ama, gericilerini kucaklamaktadırlar. Türkiye başbakanı sıfatıyla Pakistan'ı ziyaret eden T. Özal, bu şükranının bir ifadesi olarak Afgan gericilerine bayrak ve kuran hediye etmiştir. Bu emperyalizmin ve faşizmin sosyalizme karşı açılmış kanlı cihad bayrağıdır. Sovyetler Birliği de en azından, böylesine kanlı bir güruha karşı savaşan halkımıza Leninizmin bir kızıl bayrağı ve kitabını hediye etmesini bilmelidir. Sözkonusu olan maddi vb. destek olmayıp, leninist bir ilkenin çiğnenmesine artık bir son verilmesi, proletarya enternasyonalizminin gereklerinin yerine getirilmesidir.

PKK en kıt olanaklarla mücadele etmesini ve halklaşmasını bilen bir güçtür.

dünya sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin de, halkımızın çağa uzattığı bu eli dostça sıkarak cevap vermesi zorunludur. Bir gerçek olarak belirtmek gerekirse, Sovyetlerin yanıbaşında Afgan gericileri sosyalizme karşı emperyalizmin aktif desteğiyle kuşandırılmakta, TC'nin faşist temsilcileri tüm bir sistemin de şükranlarını ifade eden girişimlerle Afgan

(DEVAM EDECEK)

Ermeni, Rum ve Yunan Yaygaralarının Ardındaki . . .

Baştarafı 18. Sayfada

mektir. Bu konuda "zaman gelmemiştir, başlanırsa katliam peşinden gelir" gibi gerekçelerle görevlerden kesinlikle kaçınılmaz. Ve özellikle Avrupa'nın metropollerinde yaşam tutturularak, gelmeyi Türkiye'de demokrasinin gelişi mine bağlayan anlayışlara asla prim verilemez.

Gün, kan ve ateş içinde direnme günüdür; gün işkence, gün yokluk, işsizlik cenderesine alınan halkımızla omuz omuza savaşma günüdür! Tüm örgütsel güçlerin, tüm kadroların bu mücadeleye seferber edilmesi günüdür! Kendilerine onlarca yıl dışarda kalma stratejileri çizerek ve bunun mazur gösterilmesi için tahliller geliştirerek sorumluluklarından kaçma günü değildir! Bugün sıradan imkanların, olanakların, bir tek sopanın, bir tek merminin bile, ulusal direniş mücadelesine seferber edilmesi gereken bir gündür! Bu konuda PKK, üzerine düşeni geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kararlıdır. En acımasız işkenceler yaşanmıştır. Merkezinden, sempatizanlarına kadar en değerli evlatlarını kaybetmiştir. Ama buna rağmen, en ciddi hazırlıklarını da yine bu dönemde yapmış ve halen yüzlercesine idam verilmesi için yargılanmaktadır. O ülkemizin doruk noktalarında ulusal direniş bayrağını yeniden dalgalandırmaktadır. Donanımsızlığı, zorlukları ne olursa olsun, böylesine yüce bir görevden kaçınmamıştır, kaçınmayı ihanetle eş tutmuştur. Bu, acelecilik, zamansızlık değildir. Tam tersine halka bağlılığın, Marksizme-Leninizme bağlılığın, yurtsever olmanın biricik kıstasıdır.

Değil Marksizme-Leninizme bağlı olmanın, sıradan bir yurtseverliğin bile gereği bugün, en basit donanımla da olsa, düşmana karşı dikilmektedir. Ve bunun en uygun alanı da, ülke halkının bağrıdır. Bugün, yüzlerce örgüt kadrosunu dışarıya çekme değil, tersine o kadroları ülkeye çekme ve ülkenin zapdedilmez doruk noktalarında, ulusal direnişin saflarında direnişi örgütlendirme günüdür. PKK, bunu ancak böyle yapmakla tarihi görevine doğru bir biçimde sahip çıktığını söylüyor. Ve ne pahasına olursa olsun, iç ve dış engeller ne kadar büyük olursa olsun, bu görevi yerine getirdiği iddiasındadır. O halde, Türk emekçilerine karşı görevini de yine Kürdistan'da böyle soylu bir mücadeleyi geliştirmekle yerine getirmektedir. Diğer azınlıklara Ermeni, Rum, Arap vb. emekçilerine karşı da verebileceğimiz en büyük destek, azgın despotik diktatörlüğe karşı mücadeleyi geliştirmektir.

Bugün Rum halkına, tehdit altında tutulmak istenen Yunanistan'daki ilerici yönetime, yine Arap halkına ve Ortadoğu'da tehdit altına alınmak istenen ilerici yönetimlere karşı yapabileceğimiz en büyük yardım, Kürdistan'da böylesine bir ulusal direnişi yükseltmektir. Aynı biçimde emperyalizmin, sosyalist ülkelerin bağrında bir hançer gibi sürekli yaşatmak ve nükleer füzelerle dehşet ortamı haline getirmek istediği Türkiye'yi, sosyalist ülkelere karşı tehlikeli bir güç olmaktan çıkarmak, böylesine bir mücadeleyi zaman geçirmeden tüm gücümüz ve olanaklarımızla geliştirmektir. Ermeni halkına yapılan tarihi haksızlıklara karşı durmanın yolu da, TC'nin doğru devrimci bir anlayışla yıkılması, onun yerine emekçilerin iktidarının doğmasıdır. Emekçilerinin, iktidarının Türkiye ve Kürdistan'da doğması, tüm ezilen ulusal azınlıkların da özlem ve çıkarlarını ifade edecek, onlara yapılan tarihsel haksızlıkları giderecek, Kıbrıs, Ege, Hatay sorunu ve benzeri birçok ulusal azınlık sorunlarına çözüm getirecek, ama herşeyden önce de Türkiye emekçi halkının çıkarlarını sağlama bağlayacak tek yoldur. Bugün, 12 Eylül faşist cuntasının azgın bir şovenizmle dayatmak istediği baskı ve sömürüye karşı, engin bir enternasyonalist ruhla ve bunun doğal bir sonucu olarak, coşkun bir yurtseverlikle, faşizme, emperyalizme ve tüm bölgesel işbirlikçilerine karşı halklarımızın birleşik direniş mücadelesini yükseltelim.

★★★

Kürdistan Gençliği . . .

Baştarafı 8. Sayfada

dolayı bütün uygulamalarıyla bu rolünü ortadan kaldırmak istemektedir. İyi bilmektedir ki bu rolün ortadan kaldırılması durumu gerçekleştiği an, halk olarak ciddi bir darbe yemiş olacağız. Bu darbenin etkisiyle kim bilir nasıl karanlık bir yapıya itilip, ne tür uygulamalarla karşılaşacağız, bunu tasavvur etmek, gerçekten de çok zordur. Cezaevlerinde, dağların doruklarında, şehirlerin, kırsal kesimin, ovalık alanların göbeğinde halkımızın yüzlerce yıllık bir süreyle içinde hapsolduğu köleliğin paslı zincirlerinin kırılması için yürütülen direnişin, senin gücüne ihtiyacı vardır, ve sen direnişin bu ihtiyacını karşıladığın an tarihi görevini yerine getirip, sömürgeciliği kahredeceksin!

*** Yaşasın Kürdistan Gençliğinin Devrimci Direnişi!**
*** Kürdistan Gençliği Mücadeleden Alıkonulamaz!**
*** Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!**

Selim.

BURSA DEV-SOL DAVASINDA 3 İDAM

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Bursa Dev-Sol davası 20 Nisan'da sonuçlandı.

Necati Kartal, Özcan Kan ve Nejat Pişmişler olmak üzere üç kişinin idama, 1 kişinin de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığı davada, 34 kişiye de çeşitli hapis cezaları verildi.

TKP/ML-DHB ÖRGÜTÜ DAVASI SONUÇLANDI

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen, 424 kişilik TKP/ML-DHB örgütü davası sonuçlandı.

Bu davada, 8 kişi idam, 16 kişi ömür boyu hapis cezasına çarptırılırken, 1 kişiye 26 yıl 8 ay, 5 kişiye 20 yıl ağır hapis, 127 kişiye de 1 ila 16 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Ayrıca 176 kişi hakkında beraat, 34 kişi hakkında da görevsizlik kararı verildi.

İdam cezası verilen kişilerin adları şöyle: Salih Buruc, Garbis Altınoğlu, Hüseyin Çarpartaş, Vakkas Sungu, Halil Genç, Hasan Örnek, Derviş Çakır ve Önder Çiltenli.

UŞAK DEV-YOL DAVASI SONUÇLANDI

28 idam talebiyle, Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesinde devam eden Dev-Yol Uşak davası sonuçlandı. 191 tutukludan 13'üne ölüm cezası verilirken, 14'üne müebbet, 80 tutukluya da 1-26 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

Haklarında idam kararı verilen 13 devrimcinin adları şöyledir: Ahmet Acartürk, Avni Yılmaz, Çetin Çelik, Halil Öter, İrfan Oktay, Mehmet Soyadlar, Mustafa Uysal, Oktay Ağlat, Osman Sağcan, Osman Zeybek, Süleyman Oktay, Şadi Yurdusev, Uğur Sümer idam cezası alırken, Ahmet Doğan, Bahri Öner, Bilal Kum, Kemal Gürsel Kırıcı, Çetin Cesur, Davut Günhan, Erol Güngör, Fatma Özgür, Kemal Bölükbaşı, Muammer Sakaryalı, Mustafa Şekip Keçeci, Osman Karakaya, Ragıb Atılgan'a da müebbet hapis verilmiştir.

İZMİR'DE YAPILAN OPERASYONLARDA TKP-İŞÇİNİN SESİ ÜYESİ 26 KİŞİ YAKALANDI!

"Demokrasiye geçiş" sahtekarlıklarının sürdürüldüğü son günlerde, operasyon ve tutuklamalara yeniden hız verilmiştir. Hemen hemen her alanda yoğun operasyonlar yapılmaktadır. Bunlardan biri de Mayıs ayı başlarında, İzmir'de yapıldı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının İzmir'de yaygın olarak giriştiği operasyonlarda, TKP-İşçinin Sesi üyesi oldukları iddia edilen 26 kişi daha yakalandı.

Yakalanan ilericilerin 1 Mayıs ile ilgili çeşitli gösteri ve eylem hazırlığı içinde oldukları da bildirilmektedir. Her zaman olduğu gibi, yine yakalanan ilericiler üzerinde yoğun işkenceler yapıldıktan sonra açıklamalarda bulunularak, olay basına duyuruldu.

ADANA TDKP-İÖ DAVASI SONUÇLANDI

Adana 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı, 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen TDKP-İÖ davasında 7 kişiye idam cezası verildi.

Haklarında idam cezası verilenlerin adları şöyledir: Seyfettin Bayramoğlu, Recep Kar, Çiler Dilcan, İsmet Kaya, Cemal Cengiz, Doğan Kurt ve Mahmut Uygun.

Yine aynı davada TDKP-İÖ mensubu 2 kişiye ömür boyu, 17 kişiye 3 ila 12 yıl arasında değişen hapis cezaları verilirken, 42 kişinin beraatine, 2 kişi hakkında görevsizlik, 1 kişinin dosyasının terfikine ve bir kişinin dosyasının da reddine karar verildi.

ÜNYE DEV-YOL VE KURTULUŞ DAVALARI SONUÇLANDI

Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde olan, Ünye Dev-Yol ve Kurtuluş davaları sonuçlandı.

Bu davalarda, 5 kişi idama, 6 kişi de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

MEHDİ ZANA İKİ DAVADAN DAHA YARGILANDI

Diyarbakır eski Belediye Başkanı M. Mehdi Zana Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde hakkında açılan iki davadan daha yargılandı.

9 Mayıs 1984'de Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde yapılan duruşmaya, Mehdi Zana getirilmedi. 1475 sayılı yasa ile "görevi kötüye kullanmak"tan dolayı yargılanan Zana'nın duruşması bu nedenle ileri bir tarihe ertelendi. Geçen yıl 24 yıl 1 ay ağır hapis cezası verilen Mehdi Zana halen Diyarbakır cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

42 DEVRİMCİ YAKALANDI

İstanbul'da sürdürülen operasyonlarda örgüt evlerine yapılan baskınlar sonucu, THKP-C/Kurtuluş örgütüne mensup 42 kişi tutuklandı.

AYDINLAR CUNTAYA BİLDİRİ VERDİ!

1256 imzalı Aydınlar Bildirisi, cunta şefine verildi. Aralarında Aziz Nesin, Yaşar Kemal, İlhan Selçuk, Uğur Mumcu'nun da bulunduğu, çok sayıda yazar, gazeteci, ses ve sinema sanatçısının yanısıra, profesör ve subayların da bulunduğu 1256 aydın bir bildiri dağıttılar.

İşkencenin insanlığa karşı bir suç olduğu belirtilen bildiride ayrıca, ölüm cezalarının kaldırılması ve kapsamlı bir affın da çıkarılması gerektiğine değinilmektedir. Bunların yanısıra basın üzerinde uygulanan sansürün kaldırılması ve basında düşüncelerin özgürce savunulması gerektiği ifade edilerek, TRT ve üniversitelerin özerkliği korunmalıdır, denilmektedir.

OKUYUCUYA

Mayıs şehitlerine ilişkin özel bir sayı çıkaracağımızdan dolayı, bu konudaki ayrıntılı değerlendirmeleri bu sayıda veremiyoruz.

24 Nisan'da başlayan uzun yürüyüşe ilişkin diğer haber ve değerlendirmeleri, ayrıca dayanışma eylem ve mesajlarını, basındaki yankılarını yer darlığından dolayı bu sayımızda yayınlayamıyoruz.

35 saatlik iş haftası için

ALMANYA'DA GREVLER DALGA DALGA YAYGINLAŞIYOR

Emperyalizmin artan ekonomik bunalımı, metropol ülkelerdeki işçi sınıfını da etkilemekte, tekelci burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi şiddetlendirmektedir. Emperyalist burjuvazi bunalımdan kurtulmak için, tüm yükü işçi sınıfına yüklemek istemektedir.

Bu durum içerde mücadeleyi daha da şiddetlendirmektedir. İşçi sınıfı arttırılmak istenen sömürüye karşı, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları yaratma uğruna mücadelelere girişmektedir. Emperyalist tekellerin tüm oyunlarına karşılık, bu konuda işçi sınıfı kendi haklarından taviz vermemekte, yıllarca sürdürülen bir mücadele sonucu kazandığı haklarını terketmemektedir.

Son günlerde artan grev dalgasının temelinde yatan neden budur. Hatta işçi sınıfı sadece haklarını korumakla da yetinmemekte, daha da ilerletmenin uğraşını vermektedir. İçerde bunalımı yoğunlaşan ve giderek azami karları azalan tekeller, kolay kolay işçi sınıfının gaspetmek istedikleri haklarına yeni haklar katılmasını kabullenmeyeceklerdir. Tüm güçleriyle bunun karşısına çıkacaklardır.

Almanya'da uzun süredir, üzerinde çeşitli görüşmeler de yapılan 35 saatlik iş haftası uygulamasına tekeller hiçbir biçimde yanaşmak istemiyorlar. Bunun üzerine işçiler, 35 saatlik iş haftasını elde edebilmek için, ekonomik zor yöntemlerine başvurmaktadırlar. İşçi sınıfının haklarının daha genişlemesini ve çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlayacak olan bu uygulamanın haklı bir talep olduğu çok açıktır. Aynı zamanda elde edildiğinde işçi sınıfının büyük yararlar sağlayacağı bir haktır da.

İG-Metall sendikasının Metal işçileri dalında başlattığı grevler giderek yaygınlık kazanmakta, yeni işyerlerini de kapsamaktadır.

Baden Württemberg Eyaletinde başlatılan grevler, Almanya'nın diğer eyaletlerine de yayılmış durumdadır. İG-Metall sendikasına bağlı 14 işyerinde çalışan 12 bin işçinin katılımı ile başlatılan grevler, daha sonra çeşitli fabrikaları da kapsamına alarak genişledi. Baden Württemberg Eyaletinde 15 yeni işyerinin daha greve katılması ile grev dalgası genişlerken, gazetemiz yayına hazırlanırken yeni grev haberleri bizlere ulaşmaktaydı.

Halen, Baden Württemberg Eyaletinin yanısıra, Hessen Eyaletinde ve diğer bazı bölgelerde grevlerin sürdürüldüğü bildirilmektedir. İşveren bir çok fabrikada lokavt kararı alırken, işçiler ve sendika, 35 saatlik iş haftası kabul edilene kadar grevi sürdürmekte kararlı olduklarını belirtmektedirler. Ayrıca 28 Mayıs'ta Bonn'da, grevci işçileri ve 35 saatlik iş haftasını destekleme amacıyla İG-Metall sendikası tarafından bir yürüyüş düzenlenecektir.

★★★

Gürbulak Sınır Kapısındaki Şoförlerin

KONTAK KAPATMA EYLEMİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI!

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının uygulamalarına karşı emekçi kitlelerde muhalefet her geçen gün daha da artmaktadır. Cuntanın uygulamalarına karşı Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli alanlarında, halktan gelen direnişler gelişmiş ve onların birçoğu da amaçlarına ulaşmıştır. Cunta hernekadar zor gücüne dayanarak bunları engellemeye çalışıyorsa da, fazla başarılı olamamakta, kitlelerdeki direniş gelişmektedir.

Gazetemize ulaşan bilgilerden de bu durumu açıkça görmek mümkündür. Böyle bir direnişle ilgili olarak elimize geçen bir haberi yayınlamayı uygun gördük.

* * *

Türkiye ve Kürdistan'da toplumun çeşitli kesimleri üzerindeki baskı ve sömürüyü dizginsiz bir tarzda yoğunlaştıran tekelci-burjuvazi orta sınıflar üzerinde gerçekleştirdiği uygulamalarla bu sınırlı gelirleri de yoksullaştırmış, "orta direk" masalına rağmen, bunları kitleler halinde emekçi saflara yollamıştır. Zamlar, vergiler, pahalılık, parça fiyatları, trafik cezaları vb. uygulamalarla şoförler de korkunç bir baskı, sömürü cenderesi içine alınmış, bu kesimler için de yaşamı çekilmez bir hale getirmiştir.

İran, Irak vb. birçok Ortadoğu ülkesine yapılan ihraç mallarının taşımacılığını oldukça yorucu bir biçimde yapan şoförlerin çilesi ve karşılaştıkları baskı, sömürü ve hakaretler bu kesimleri de derinden etkilemiş, kendi sorunlarına çözüm arar duruma sokmuştur. Özellikle ağır vergi vb.lerinin yanında yollarda uygulanan keyfi trafik cezalarıyla, ellerine geçen birkaç kuruşu da alarak, soyup soğana çevirmektedir. Petrol ürünlerine yapılan zamlar, ağırlaşan vergiler ve uzayan yol güzergahları, buna karşın taşıma ücretlerinde herhangi bir artışın olmayışı şoförleri oldukça derinden etkilemiş, cuntaya karşı kin ve nefretlerini bilemiştir.

Son getirilen uygulamalar gereğince konut fonu adı altında, sınır kapısından yapılacak her geçiş için ağır para koymaları (yaklaşık 17.000 TL) şoförlerin sabırlarını taşırmış, Gürbulak sınır kapısında bu durumu duyan şoförler, konulan bu parayı vermeyi redederek 6 Nisan'da kontak kapama eylemine başlamışlardır. Direnişi kırmak ve konulan parayı almak amacıyla Doğubeyazıt, Ağrı, Iğdır vb. yerlerden askeri güç yığılmış, dayak, küfür vb. tehdit ve hakaretlerle zorlamalarda bulunulmuştur. Diğer yandan Ulusoy vb. bazı büyük şirketler de direnişi kırmak için çeşitli girişimlerde bulunmuşlardır. Ancak direnişi başlatan şoförlerde gittikçe bir birikme olmuş, Gürbulak'tan Iğdır'a ulaşan yaklaşık 70 km.lik bir kuyruk oluşmuş, çok sayıda şoför direnişe katılmıştır. Birkaç büyük şirketin dışında hiçbir şoför geçiş yapmamıştır. Direnişin daha da genişleyeceğini farkeden sömürgeci güçler tutuklamalara girişmişlerdir. 30 civarında şoförü gözaltına alarak, dayak ve hakaretlerle şoförler üzerindeki tehditlerini arttıran cunta, bu güçleri direnişten vazgeçirtmek istemiştir.

Buna karşın taleplerinden vazgeçmeyerek direnişlerini devam ettiren şoförler, direnişi 5 gün sürdürmüşlerdir. Tüm tehdit ve zorlamaların etkisiz kalmasıyla daha değişik gelişmelerin doğabileceğinden korkan sömürgeci güçler durumu Ankara'ya bildirmişler. Oradan aldıkları cevapla şoförler için koydukları parayı kaldırmak zorunda kalmışlardır.

Öte yandan aynı günlerde Trabzon limanında da taşıma ücretlerinin artırılması doğrultusunda 3 gün süreli kontak kapatma eylemi de olmuş ve bu direnişe de çok sayıda şoför katılmıştır.

Adına mücadele edilen Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler, aralarında böyle bir birlik yaratıp, ortak talepleri için eylemlere kalkabiliyorlarsa, bu durum sorumlu devrimci güçleri daha ileri birlikler yaratmaya, ileri düzeyde mücadeleler ortaya koymaya davet etmektedir. Kendiliğinden gelme bir eylem olsa da, görev çağrısında bulunduğu açıktır. O halde bu çağrıya gereken cevap mutlaka verilmelidir.

30 Nisan 1984

HALKIN TERCİHİ ÇOK AÇIK!

1982 Anayasa güven oylaması, 6 Kasım genel seçimleri ve derken 25 Mart mahalli idareler seçimleri de cuntanın çizdiği çerçeve içinde yapıldı.

Cuntanın seçim hesabı ve mantığı ayrı bir konudur.

Halkın seçimlere yaklaşım tarzı ise, arasındaki diyalektik bağa rağmen apayrı bir konudur. Burada 25 Mart seçimlerinin halk içinde ortaya çıkardığı bazı ilginç durumları izah edeceğim.

Bilindiği gibi, cuntanın hesabı ne olursa olsun, seçimler onun iradesi dışında bazı gelişmelere yol açacaktı ve açıyor. En tipik gelişmelere de kırsal alanlarda ve muhtarlık seçimlerinden önce, adayların belirlenmesi sırasında rastladık.

Halk, muhtar adaylarını belirlerken iki noktayı ön plana çıkardı. Aday, yurtsever ya da tarafsız mı? Yoksa, muhbir ya da devletin adamı mı? Özellikle bu sorun kitle içinde partiler üstü bir husus oldu. Ve köylüler, hararetli bir şekilde, kulis faaliyetleriyle, çeşitli propagandalar ile, aile bağlarıyla, ahbap çavuş ilişkileriyle doğal bir örgütlenme yarattılar. Ve devletin adamı ya da muhbir adayın karşısına ya yurtsever ya da tarafsız bir adayı dikmeye çalıştılar. Muhbir adaylar o kadar çok teşhir edildi ki, maske takmak zorunda kaldılar. Ya da "ayak oyunlarına" başvurdular. Kabileciliği, kan davalarını körüklediler vs. Eski muhtarlar da tekrar adaylıklarını koyarlarken, temel propaganda olarak, taraftarlarına şunu söylediler: "12 Eylül'de kimseyi ezdirmemeye çalıştı. İyi insandır."

Halkımızın arasında sömürgeci-faşist cuntaya yardımcı olmamanın iyi insan anlamına gelmesi, bunun için de Kürdistan'da ilk defa halkın anlayış birliğine varması, bunun da kök salmaya başlaması ilginçtir. Bunun bir çok örneğine köylerde rastladık. Adıyaman'ın bir köyünde bir köylünün, kardeşi ihbarcı olduğu için, adaylığını desteklemeyip, gidip karşı taraftaki yurtsever adayı (aralarında kan davası olduğu halde) desteklemesi ilginçtir.

Bu durumu Kürdistan'ın çeşitli yörelerindeki birçok köyde gözlemledik. Diğer alanlarda da büyük bir ihtimalle böyle olduğunu sanıyoruz. İstisnalar olabilir, bunu da yadırgamıyoruz.

Halkın bu eğiliminin ne ifade ettiğinin, bizim açımızdan olduğu gibi, sömürgeci-faşistlerce de anlaşılmaması düşünülemez.

"YANIK BİR YÜREK İLE HAYKIRIYORUM!..."

Kısa ama özlü olan bu röportaj Partimiz PKK'nin son faaliyetlerine yakınen tanık olup, ve gelişmeleri gazetemiz **SERXWEBÛN**'*dan izlemekte olan bir yurtseverin; devrimcilere, demokratlara ve "yurtseverim" diyen tüm güçlere yol gösterecek değerdeki ve özünde de halkımızın duygu ve düşüncelerini dile getiren görüşlerini yansıtması açısından kamuoyuna iletmeyi önemli gördük.*

Bir Gurup PKK Partizanı

* * *

Soru - *Amca, Kürdistan'ın üç parçasını da görmüş, yaşamış ve böylece yakınen tanımışsınız. Geçmişteki gelişmelerden de haberdar olduğunuzdan değerli tecrübelere sahip olduğunuza inanıyoruz. Biliyorsunuz ki bugün, halkımız her üç parçada da mücadele halindedir. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımızın birlik ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?*

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranında hem hizmet ettim, hem de onları dinleyerek birşeyler öğrendim. İyice biliyorum ki bugün ülkemizde, her tarafta oluk oluk kan akıyor. Aramızdaki sınırlar kalbimize saplanmış birer hançer gibidir, tepemize çökenler de kılıcı kanlı, evlatlarımızın ve atalarımızın katilleridir. Bazan sınırı geçip oralara da gidiyoruz. Görüyoruz ki orada da kardeşlerimiz var ve biz onlara onlar da bize kız alır veririz. Akrabayız, hısımız. Dertlerimiz de hep aynıdır. Onların düşmanları bizim, bizimki de onlarındır. İşimizi bilirsek, **gücümüz bu düşmanların hepsine yeter. Çünkü bizim kimsenin toprağında, malında, canında** gözümüz yoktur. İnsan gibi yaşamak istiyoruz, o kadar.

Düşmanlarımız bizi fen ve dolaplarla, fitne, yalan ve kurnazlıklarla birbirine düşman etmek istiyorlar. Ben yaşlı olduğum için, bu işleri biraz gördüm, yaşadım. Iraklı Kürtleri, İranlı Kürtlere böyle düşman ettiler. Düşmana diyeceğim de yoktur, minnetim de yoktur. Ama bizim bazı örgütlere diyeceğim çoktur. Bir kere sırtını bir düşmana **verip, önündeki düşman ile savaş**mak akılsızlık ve deliliktir. İki ateş arasında milleti yakacaklardır! Akıllı olalım. Düşman afetmez. Sırtımızı düşmanlara değil birbirimize verelim ki, hep ilerleyelim ve zafer o zaman muhakkaktır.

İkinci olarak da şunu söyleyeyim. Duyuyorum ki bazı Kürt örgütleri ellerindeki silahlarla biribirine karşı savaşıyor, yüzlerce masum yiğit Kürdistan evladının ölümüne yol açıyorlar. Bu akıl kadar saçma bir akıl yoktur. Eğer biz birbirimize kurşun sıkmak için silahlarımızı elimize aldıksa buna gerek yoktur, siz de benden daha iyi biliyorsunuz ve onlar da iyi biliyorlar ki, bize dört taraftan zaten ateş ediliyor, bu yetmiyor mu bize ki, daha biz de birbirimize kurşun sıkalım. Bunu yapanların suçu büyüktür.

Üçüncü olarak da dileğim odur ki Kürdistanlı örgütler bu çatışanları durdurmağa çalışmalıdır. Ben, bizim bu tarafta çıkan örgütlerin hepsini tanıyorum, ama nereye gittiklerini, şimdi ne halde olduklarını bile bilmiyorum. Cunta biraz işleri zorlaştırdı, kimse ortalıkta kalmadı. Tam zor durumda kaldığı**mızda, en çok onları aramağa başladığımızda, PKK Partizanlarını** yanı başımızda bulduk. Kardeş kavgasını durdurmak için şehit verdiğini duyduk. Ben sizi ve Partiniz PKK'yi ilk defa ve böyle tanıdım. Duyar duymaz çok umutlandım. Çünkü biz kardeş kavgasının yanlış olduğunu biliyorduk, söylüyorduk; ama bizi dinlemiyorlardı. Bu kanlar birleşmeye davet ediyor bizi. Ey Irak Kürtleri! Daha ne zamana kadar kardeş kardeşi vuracak, daha ne zamana kadar bu zulmü yaşayacağız! Hepiniz kardeşlerimizsiniz, kavganız bizim kavgamızdır, şehitleriniz bizim şehitlerimizdir, dökülen kanlarınız bizim kanlarımızdır, çektiğiniz çileler bizimdir, derbeder olmanız bizimdir. Yanık bir yürek ile hewar hewar ediyorum! Yeter diyorum, kardeş kardeşi vurmasın! İranlı Kürtler sizin kardeşlerinizdir, onlara da kurşun sıkmayın! Ey İran Kürtleri, sizin de şehitleriniz bizim, döktüğünüz kanlar bizim, çektiğiniz acılar bizimdir! Türkiye Kürdistanlı bir yurtsever olarak size sesleniyorum: Irak Kürdistanlı yoksul kardeşlerinize kurşun sıkmayın! Düşmanın oyununa gelmeyin hep birlikte omuz omuza, elele, gönül gönüle verelim! Birleşelim, güçlenelim! Bizler bir elin parmaklarıyız.

Sorunuza cevabımı böyle bitiriyorum.

Soru - *Kuzey-Batı Kürdistanlı bir yurtsever olarak elinizden geldiği oranda, her zaman, ulusal kurtuluşçu bir mücadelenin gelişmesinden yana olmuş ve bu savaşa katılmışsınız. Peki o zaman önce bize 12 Eylül faşist askeri darbesinden bu yana sömürgecilerin uygulamalarını kısaca aktarıp, daha sonra da geldiğimiz bugünkü aşamada devrimcilerin ve yurtseverlerin görevlerinin neler olduğunu açıklar mısınız?*

Cevap - Cunta geldikten sonra kulağımızla duymadığımız, gözümüzle görmediğimiz zulüm ve hakaretleri duyduk ve gördük. Bir tek şeyimiz kalmıştı; umudumuz olan devrimciler... Bir gün bu zulmün hesabını soracaklarına inanıyorduk. İşte cunta bunu kıramadı, çünkü bu gönlümüzde saklıdır, kılıcı ve jopu oraya ulaşamazdı. Eskiden yüz liraya aldığımızı şimdi bin liraya alıyoruz. Kahrını çektiğimiz dağlarda hayvanlarımız yayılıyor, cunta hükümeti gelip bunun için haraç bizden topluyor, dağdaki ağacı ısınmak için binbir cefayla keser getiririz, cunta gelir her soba için yüzellişer lira haraç alır. Başka bir akrabaya gideriz ziyaret için, gelirler hakaret ederler. Kimlik unutursak vay halimize artık. Her karakol birer işkence, soygun ve rüşvet evidir. Daha geçen yıl şu yakın köyde, ahırda hayvan bakımı yapan genç bir gelinimize saldırdılar. Bir daire halinde bizi diziyorlar **ve koşu yaptırıyorlar, ne bileyim daha neler neler...**

Faşist cunta geldikten sonra örgütlerimizin geri çekildiğini görüyor ve duyuyorduk. Bizde bunu doğru buluyor ve onlara söylüyorduk. Daha önce de söylediğim gibi ben örgütler arasında fark gözetmeden hepsine hizmet ettim. İsterse sayayım. DDKD, Kawa, KUK, Ala Rızgari, KYB, I-KDP ve şimdi de PKK. Sadece bir yurtsever olarak sesleniyorum. Hizmet ettiğim bu kadar örgüte yine hizmet etmeğe hazırım, ama hani neredeler? Geri çekilmek davayı bırakıp kaçmak değildir. Ne yaptıklarını da bilmiyoruz. Bize bu davayı hepsi anlatıyordu, doğru yolu gösteriyorlar**dı, yani mücadele edelim, vatanımızı** kurtaralım diyorlardı, bu yolun doğru olduğuna inandık. Bize bunu öğretip, inandırıp şimdi de yalnız bırakmak doğru olur mu? Onbinlerce Kürdistan evladı vardır ce**zaevlerinde, hep bu davada ve her örgütten, şimdi onları unutmak hem de umutları biz olduğumuz halde, doğru olur mu? Düşman hepimizi fark görmeden ezerken, bizim daha hala "sen şöyle yaptın, ben böyle yaptım" diyerek yerimizde durma**mız doğru mudur? Milletimizin şerefini göklere çıkaran ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor? Daha geçenlerde Diyarbakır cezaevini yakan böyle bir zalim düşmana kin ve nefret dolu bir mücadele hepimizin boyun borcu değil midir? Eğer bunları unutup el kapılarında kalmağa **niyetli olan varsa, olsun. Biz herşeye yeteriz, ama böyleleri dışarda halkı**mız adına gevezelik yapamazlar. Gelsinler hepsini biz besler, korur, **silahlandırır, önlerinde ve arka**larında savaşırız da.

Dost zor günde belli olur. Madem böyle ise zorluktan kimse kaçamaz. Gün birleşme günüdür. Birleşmemek bizim için zararlıdır. Zararı da nerede kesersek karlı çıkarız. Sadece cunta ve cuntanın dostları zarar eder. Biz böyle düşünüyoruz.

Soru - *Daha önceki görüşmelerimizde de size, Partimiz PKK'nin geçmiş direnmesini aktardık. Böylece Partimizin çeşitli konulardaki politikasını biliyorsunuz. Bugünkü mücadelemiz ve gelişmeleri de yakınen izleyen biri olarak mücadelemiz hakkında neler düşünüyorsunuz veya iletmek istediğiniz önerileriniz var mıdır?*

Cevap - PKK'nin düşüncelerini dinledim. Dinleyen başka yakınlarım da var. Ne kadar muhakeme edi**yorsak, bir yanlışlık bulamıyoruz.** En başta hatalarını ve kazançlarını bize kadar yani ayağımıza kadar getirip bize anlatması bile samimiyetin ve doğruluğun işaretidir. Cuntaya karşı hapishanelerde ve dağlarda verdiği bu kadar şehidi olan PKK'nin militanlarının resimlerini gördüm. Diyarbakır cezaevleri şerefimiz oldu. Bir Kürdistanlının bu esirlerin mücadelesinden ibret almaması soysuzluktur. Kardeş kavgasının durdurulması için kanını döken yine PKK oldu. Zaten cunta da öyle korkuyor ki, son zamanlarda açıkça PKK Partizanlarına karşı "ihbarcılık edin, her partizan için üç milyon ve neler neler." Cunta bize bu gözle bakıyor, **yani o soysuzluğu bekliyor, ama** yanılıyor. Böylelerini partizanlara bırakmadan biz temizleriz. Çünkü onlar cahş'tır, ajandır.

Bu kadar zorluğa karşı kahramanca savaşan sizlerin yeri kalbimizdedir. Bu mücadeleyi yürüten arkadaşlara selamlar olsun. Cezaevlerindeki kahraman evlatlarımıza selamlar olsun. Sizi yetiştiren ve bize yol gösteren önderlere selamlar gönderiyorum.

Son olarak da bize böyle bir imkan verdiği için Serxwebûn gazetesine selamlar olsun. Biz kazanacağız! Adımı da Azad Cotyar yazın.

Azad COTYAR

"Silahlarınızı İyi Koruyun, Onlar Her Şeyimizdir!"

Faşist cuntanın tüm baskı ve zor uygulamalarına karşılık, halkımız, Partileri PKK'ye sahip çıkmasını bilerek ilgi, destek ve katılımlarıyla mücadeleyi güçlü kılmaya devam etmektedir.

Kitlelerin gelişen mücadeleye gösterdikleri ilgi ve desteğe bir örnek olarak, yurtsever bir esnafla yaptığımız röportajı gazetemiz Serxwebûn'a ulaştırmayı görev bildik.

Devrimciler: *Siz bir esnaf olarak*

şimdi içerisinde bulunduğumuz mevcut durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Esnaf: Biliyorsunuz, durum çok kötü, her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Büyük sıkıntılar çekiyoruz, öyle ki aileyi dahi geçindiremiyor, aylık dükkan kirası ve dükkan vergisi ödeyemiyoruz. Hele her ay peş peşe gelen zamlar durumumuzu daha da kötüleştiriyor. Halk alış-veriş yapamıyor, dolayısıyla biz de iş yapamıyoruz. İyi bir iş bulsam, bu dükkanı devredeceğim. Fakat iş bulmak da mesele, işsizlik zaten dev boyutlarda. Kısacası, tüm halk perişan ve sefil bir durumu yaşıyor. Halkın bu duruma daha fazla katlanması mümkün değil.

Devrimciler: *Sizce bu sorunun çözümü nasıl olabilir?*

Esnaf: Elbette bu durum böyle sürmez, ne kadar sussakta hayat şartları bizleri mücadeleye sevk edecektir. Bugün bazı ülkelerde, bizde de yaşanmakta olan siyasal ve ekonomik koşullardan dolayı grev, gösteri ve hatta silahlı çatışmalar olmaktadır. Bizi bekleyen yakın gelecekte budur, bundan farklı bir şey değildir. Ve zaten halkta da bu doğrultuda bir hareketlilik, bir kaynaşma görülmektedir. Mevcut duruma devrimcilerin müdahale edip sorunu çözecekleri açıktır.

Devrimciler: *Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsunuz?*

Esnaf: Yapılması gereken şey açıktır. Halkta mücadele etme hevesi gün geçtikçe artmaktadır. Polis, jandarma ve ihbarcıların halk üzerindeki baskıları, diğer yandan sizlerin tekrar ülkede mücadeleyi geliştirmeye başlamanız, halkın mücadele etme hevesini arttırmaktadır. Sömürgeciler de bunun çok iyi farkında olduklarından dolayı, her an tetikte bulunmakta, polis ve askeri yetkililer her an bir şey olacakmış gibi, çarşıda telsiz ve teçhizatla dolaşmaktadırlar. Yani, demek istediğim, sömürgeciler devrimcilerin çalışmalarına karşı son derece duyarlı bir durumdadırlar. Bu açıdan, bence çok illegal bir şekilde halk kitlelerini örgütleyip davamızın haklılığını her kese mal etmek gerekir.

Devrimciler: *Sizce halkın gelişen mücadeye karşı ilgi ve destek durumu nasıldır?*

Esnaf: Halk, cuntadan sonra belli bir şaşkınlık içindeydi. Geleceğin ne olacağını kestiremiyordu. Ama özellikle son Diyarbakır direnmeleri, devrimcilere yönelik olarak TRT'de çıkan haber ve yorumlar, sömürgeciler tarafından geliştirilen anti-propagandalar ve özellikle sizlerin ülkeye dönüp yeniden mücadeleyi başlatmanız, halkın devrime olan inancını kuvvetlendirmeye başlamıştır.

Devrimciler: *Son olarak sizlerin mücadele hakkında önereceğiniz bir şey var mıdır?*

Esnaf: Elbette vardır. Olmaz olur **mu? Benim özellikle sizlerden istediğim şey, bu ajan ve muhbirleri, yani, halk düşmanlarını cezasız bırakmayın. Çünkü onlar bize çok acı çektirdi, içimizi yaktı, öyle ki yurtsever** ve devrimcileri ihbar ettikleri yetmiyormuş gibi, sömürgecilerle birlikte fuhuşu geliştirerek gençliğimizi buna teşvik etmekte, arama bahanesiyle askerlerle evlere girmekte ve kızlarımıza, kadınlarımıza sarkıntılık yapmaktadırlar. Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dir. Ancak PKK'nin bu hainlere hak ettikleri dersi vereceğine inanıyoruz. Bu konuda, oğlu muhbirler tarafından yakalattırılan yaşlı bir köylü şöyle diyordu: "*İhbarcıya dedim ki, eğer bizim arzuladığımız günler gelirse, yaptıkların yanına kalmayacak, yok eğer bu günler hep böyle devam ederse haliyle yanına kalacak. Fakat bunu öyle bil ki umut ettiğimiz günler gelecek ve yaptıkların yanına kalmayacaktır.*" Diyebilirim ki, yöremizde hemen hemen her insan bu hainlerin zulmünden **nasibini almıştır. Ve benim gibi, yörede** tanıdığım tüm yurtseverlerin tek talebi bunların cezalandırılmasıdır.

Son olarakta sizlere şunu söylemek isterim; sizler bizim en değerli varlıklarımız, tek umudumuzsunuz. Bu açıdan, kendinize iyi bakın, silahlarınızı iyi koruyun, çünkü PKK'nin çıkarmış olduğu Zor kitabında da belirttiği gibi, düzenimizi zorla kuracağız, bu da bizim gücümüz ve silahlarımızla olacaktır. Bu açıdan bir daha diyorum ki, silahlarınızı iyi koruyun, onlar her şeyimizdir.

Devrimci Faaliyet ve Halk Gerçekliğinin Bize Pratikte Öğrettikleri!

Her arkadaş gibi ben de, Partimizin yurt dışındaki hazırlık ve eğitim sürecinden geçerek, ülkede devrimci mücadeleyi geliştirip, örgütlemek üzere Kürdistan'a gönderildim ve bir bölgede faaliyetlere başladım. Çok elverişsiz bir zeminde, çok acımasız ve yakıcı bir ortamda, herhangi hazırlık ve ilişkinin olmadığı bir alanda faaliyet yürüttüğümün bilincindeydim. Bu bilinçle şartları ve olanakları zorlayarak bölgemizde halkla ilişkileri geliştirmeye, barınma ve korunma imkanları yaratmaya, böylece ileriki çalışmalara sağlam temeller oluşturmaya çalıştık. Bu yönlü çalışmalara başladığımızda daha çok düşmandan ve mevsimin olumsuz etkisinden kaynaklanan zorluklarla karşılaştık. Buna nazaran faaliyetlerimiz sonuç vermekte fazla gecikmedi, ilişkilerimiz her geçen gün daha geniş çevreler içerisine taşırıldı. Barınma ve korunma olanaklarımız genişledi, tamamıyla olmasa da çok kısa bir süre içerisinde amaçlanan bazı hedeflere ulaşmış sayılırdık. Bu açıdan kesinlikle şu sonuca varabiliriz; Gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da eğer mücadele edilmek istenilirse, devrimci çalışmalar için elverişli bir ortam vardır. Fakat ne yazık ki, Türkiye ve Kürdistan'daki birçok örgüt bu gerçeği ya görmek istemiyor, ya da kabullenmek istemiyor. Eğer bu grup ve örgütler mücadele alanlarına dönüp kitleler içine inme gereksinimini duysalardı ve mücadele konusunda biraz samimi olsalardı, bu yanılgılarını çok kısa bir süre içerisinde anlayacaklardı. Fakat anlaşılan odur ki, bunların ne ülkeye dönme, ne de kitleleri örgütleme gibi bir tasaları yoktur. Tam tersine, kendileri mücadele etmek istemedikleri gibi, Kürdistan'da bütün olumsuzluk ve zorluklara rağmen mücadeleyi geliştirmek azmi ve çabaları içerisinde olan devrimcilere engel olmaktan geri de kalmıyorlar. Kürdistan zemininde halkımızla iç içe yaşamanın, halkımızın acı, dert ve dileklerine deva olmanın zorunluluğuna inanan bizler, bu mülteci grup ve örgütlere şöyle sesleniyoruz: **"Ya sizler de buyrun ülke sathında mücadele edin, ya da mücadele etmek isteyen devrimcilere engel olmaya çalışmayın. Şayet mücadele kaçkınlığı ve gelişen mücadele önünde engel olma tavrında diretirseniz, hak ettiğiniz dersi halkımızdan ve gelişen mücadeleden almakta gecikmeyeceksiniz"**

Evet, faşist cuntanın zulmünden, baskısından, talanından, gaspından usanan halk kitleleri tek umut ışığı olarak devrimcileri görmekte, acılarının, dertlerinin, sorunlarının çözümünü onlarda bulmakta, en zorlu koşullarda onlarla beraber olmasını, onlara gereken ilgiyi ve desteği vermesini de bilmektedirler. Aşağıda aktaracağımız halkla yapılan konuşmalar bu iddiamızı güçlendirmekte ve halkın devrimcilere karşı hangi duyguları beslediğini kanıtlamaktadır.

Kürdistan'ın bir cenneti andıran doğası, kışın yağmurlu, karlı, çamurlu ağırlığını üstünden atarak baharın hareketliliğiyle kucaklaşmıştı. Doğadaki tazelik ve canlılık, insanlardaki coşku ve hareketlilik her an, her yerde insanın gözünden kaçmıyordu. Bu canlılık ve hareketliliğin bizlere yansımaması için hiçbir neden yoktu. Çünkü değişen doğa koşulları devrimci faaliyetler için elverişliliği beraberinde getiriyordu. Bizler de koşulların daha elverişli bir hal almasından dolayı faaliyetlerimizi sıkılaştırıyor, mücadelemizin sesini daha fazla sayıda insana ulaştırmak için çırpınıyorduk. Günlerce, saatlerce yol yürüyerek, nerede bizleri bekleyen, bizleri arayan bir insan varsa onlara ulaşmaya çalışıyorduk.

Bizim böylesine bir faaliyet içerisinde olduğumuz günlerden biriydi, yurtsever bir köylü bizi evine davet etmişti, bizler köylünün davetini yerine getirmek için, köyüne doğru yola koyulduk. Epey yol yürüdükten sonra köyün yakınlarına vardık. Bizleri bekleyen köylü hızlı adımlarla bize yaklaşarak şöyle seslendi:

"Heval siz burda durun, beni bekleyin, bir daha çevreyi kontrol edeyim, şayet durum müsaitse size seslenirim."

Köylünün illegalliği kavramış olmasının bir ifadesi olan bu tutumuna karşılık, biz de peki olur dedik.

Çevreyi kontrol edip gelen köylü; "gelin" dedi "kimse yok".

İlerleyerek köylünün evine girdiğimizde, 75 yaşları civarında ama oldukça dinç, sağlıklı, konuksever yaşlı bir amcayla karşılaştık.

Yurtsever ihtiyar selamımızı alarak bize oturacak yer gösterdi. Halhatır sorulduktan sonra konuşulmaya başlandı. Ben amcanın düşüncelerini, ruh halini ölçme ve bu temelde amca ile konuşma ihtiyacı duyduğumdan ötürü sordum:

Amca, ne olacak halkın durumu? dedim

Amca, kendisine iyibir çeki düzen verdikten sonra yanıtladı: "Mücadele olmazsa bu halk kurtulmaz"

Ben ikinci bir soru daha sorarak; Sizce ne yapmak gerekir, nasıl bir mücadele vermek gerekir dedim.

Amca: "Bakın bu Şeyh'tir, bu ağadır, bilmem bu nedir denilmemeli. Yani Kürdistan için mücadele etmek isteyen tüm insanları birleştirmek gerekir. Hem şunu da size belirteyim ki ben kendim hocayım. Geçmişte olduğu gibi, bugün de halk arasında komünistleri kötü değerlendiriyorlar. Oysa komünizm demek, adalet, kardeşlik demektir. Ben bir çok ülkede olduğu gibi, bizi de Marksizm ilminin kurtaracağına inanıyorum"

PKK Partizanları, karda bir yürüyüş esnasında.

Ben yaşlı köylünün doğru ve somut düşüncelerini daha da derinleştirmek için konuşmaya başladım. Partimizin devrim anlayışını ve bu arada cephe örgütlenmesini de anlattım. Amca bir süre sonra yeniden söz alarak sordu:

"Peki neden diğer örgütler de cepheye katılmıyorlar, hem ben onların mücadelesini de hiç duymadım"

Ben bu konuda gerekli açıklamayı yapmaya başlamıştım ki, birden açılan kapıda iki köylü beliriverdi. Selam verip oturduktan sonra, hal-hatırımızı sorarak bize yörenin geleneksel sarılı sigaralarını ikram ettiler. Biraz bekledikten sonra yeni gelen konuklardan biri içtenlikle bir soru sordu.

"Bu halkı nasıl bir araya getirecek, nasıl kurtaracaksınız?"

Ben, basit, anlaşılır bir dille devrimin halkın bir sorunu, halkın bir işi olduğunu, bunun için devrime halkın en geniş katılımının şart olduğunu, devrimcilerin bunu yaratmaya çalıştığını, kurtuluş yolumuzun silahlı mücadele olduğunu, mücadelenin nasıl başlayıp ve nasıl zafere gideceğini, bunun başlangıç aşaması olarak silahlı propaganda hazırlıklarımızı anlattım. Yine kendilerinin bu mücadeleye nasıl omuz vermeleri ve nasıl mücadeleye sarılmaları gerektiğini anlattım. Benim konuşmam üzerine söz alan yaşlı köylü kendisini tutamayarak duygu ve düşüncelerini şöyle ifade etmeye başladı:

"Siz geçmişi göz önünde bulundurmalısınız, yani mücadele için iyi hazırlık yapmalısınız, eğer şimdi sıcak bir savaş durumu olsaydı, ben tek başıma binlerce düşman askerinin öldürülmesini üstüme alırdım."

Evet, yaşça ihtiyar ruhça genç, Kürt yiğitliği ve mertliği ile bezenmiş köylü şöyle devam ediyordu:

"Ya o fiyakasından, bilgiçliğinden geçilmeyen, Avrupa bozması küçükburjuvalar ne diyor? Aman ülkeye gitmeyelim, gidersek katliam yaparlar, hepimizi tek tek ele geçirir imha ederler"

Evet, yaşlı köylü ve onun gibi düşünen binlerce Kürt insanı, ülkemizin, halkımızın onuru, kıvanç kaynağı iken, devrim kaçkını, küçük-burjuva bozuntuları halkımızın, ülkemizin yüz karası, utanç kaynağı olmaktadırlar.

Biz yeniden halkımızla yapılan söyleşilere dönelim:

Birkaç gün sonra başka bir köye gitmiştik. Gittiğimiz bu köyde bizi görünce sevinçten şaşıran genç bir köylü ile karşılaştık. Bu genç köylü ile aramızda uzun boylu bir konuşma geçti. O konuşmaların tümünü aktaramayacağım ama, bu gencin ulusal kurtuluşa olan bağlılığını, düşmana olan kini ve öfkesini açıklamak açısından onun **"eğer burada bir intikam mangası kurulursa, ben hemen ona seve seve katılırım"** sözünü aktarmadan edemeyeceğim.

Yine başka bir köyde karşılaşarak kendileriyle uzun uzun konuşma fırsatı bulduğum bir işçi, bizi gördüğünde duyduğu sevincini bir türlü gizleyemiyor, en büyük muradına ermiş gibi duygulu bir edayla şöyle diyordu:

"Dört yıldır bu günleri bekliyorum, gözlerime inanamıyorum, şükür sana Allahım."

Elimdeki silahı gören bir başka köylü, silahımı elimden alarak onu bağrına basıyor, öpüyor, adeta bir çocuk gibi severek; "siz ve silahlarınız olmayınca namussuzlar kudurdu" diyordu.

Bu faaliyetlerimiz esnasında karşılaşıp, kendisiyle biraz konuşma fırsatını bulduğumuz bir gence sorduk:

Cunta; ekonomi düzeliyor, yaşam düzeyi artıyor diyor. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aydın, kısaca şöyle cevapladı sorumuzu: "Cuntanın diliyle ekonomi düzeliyor, yaşam düzeyi artıyor. Ama her nedense biz her geçen gün daha da yoksullaşıyor, aç kalıyor ve iş bulamıyoruz, buna ne demeli?"

Biz bu durumda sorduk; peki sizce halkın mücadeleye karşı eğilimi ve ilgisi nasıldır?

Aydın'ın bu sorumuza yanıtı şu oldu: "Halk mücadeleye oldukça yatkın ve mücadele etmek isteklidir. Yeter ki bizler onları örgütlemeye çalışalım."

Bir kaç günlük faaliyetlerimiz boyunca gerek kendileriyle söyleşi imkanlarını bularak düşüncelerini birkaç cümleyle de olsa aktardığımız insanlarımız ve gerekse ulaşma imkanı bulamadığımız binlerce insan böyle düşünüyor, aynı düşünceleri paylaşıyor. Bütün bu insanlarımızın duygu ve düşüncelerine sadık kalmak ve halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluğu yerine getirmek için çalışmalarımızı daha da sıklaştırmalıyız. Halkın öz davasından her türlü kaçmaya, yan çizmeye, teslimiyete karşı bitmek, tükenmek bilmeyen bir çaba içerisine girmeliyiz. Görev budur...

(Xışman)

★★★

FAŞİST SÖMÜRGECİLER BASKI VE AJANLAŞTIRMA FAALİYETLERİNE HIZ VERİYOR!

Sömürgeciler Kürdistan'da uyguladıkları baskıların bir parçası olarak, 1983 Aralık ayının son günlerinde Bitlis'in Karasu ilçesi ve çevresi Hizan'da operasyonlarını yoğunlaştırdılar. Karasu ilçesi ve çevresine yığılan komandoların ilk işi, silah toplamak için köy muhtarları ve imamların görevlendirmek oldu. Birinci safhada, köy muhtarları ve imamların huzurunda köylüler silahlarının olup-olmadığına dair kuran'a el bastırılarak yemin ettirildiler. Bundan sonuç alamayan sömürgeciler bu kez rüşvet, baskı, işkence ve tehditi yoğunlaştırdılar. Daha sonra ise, işi kadınları alıp götürmeye kadar vardırdılar.

Sömürgeci subaylar köylüleri toplayarak daha önceki seferlerde olduğu gibi şu konuşmayı yapmaktadırlar: "Biz bu silahları sizin için topluyoruz. Çünkü bu silahlarla her gün bir birinizi vurup öldürüyorsunuz. Eğer bu silahları toplamazsak birbirinizi bitireceksiniz..." Böylece hem kendilerini haklı çıkarmak ve hem de esas amaçlarını gizlemek istiyorlar.

Sömürgeciler Siirt'in Şirvan kazası ve çevresinde de köy muhtarları, imamları ve öğretmenlerini aynı tarihlerde toplayarak şunları söylediler: "Köye giren ve şüpheli görülenlerin kimlikleri kontrol edilip muhtara bildirilmeli, muhtar da bağlı olduğu yere en kısa sürede bildirecektir. Bildirmemeleri halinde para ve daha başka cezalar verilecektir. "

Buna karşılık bir köy muhtarı da "biz yabancıların kimliklerine bakarsak ve şikayet edersek, bunlardan biri bizi vurup öldürürse bizim çocuklarımıza kim bakacak, sahip çıkacak mısınız?" diye bir soru yöneltti.

Toplumun esas huzur bozucuları olan sömürgeciler, halkın bağrından çıkmış olan ve halkın huzurunu sağlamak için mücadele eden devrimcileri, toplumun huzur bozucuları olarak göstermek istemektedirler. Onlar böylece ajanlaştırmayı da yoğunlaştırmak çabasındadırlar.

Ancak, faşist Türk sömürgecilerinin muhtarlara, imamlara, öğretmenlere polisiye görev vermeleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü, PKK önderliğinde gelişen mücadele Kürdistan'ın her tarafını etkilemiş, halkta uyanma ve bilinçlenme gelişmiştir. Halk, silah toplama, baskı yapma ve ajanlaştırmanın kime hizmet ettiğini, kimin amacına uygun düştüğünü çok iyi biliyor. Açık ki, bu silahları halkımız artık birbirlerine karşı değil, faşist Türk sömürgecilerine karşı kullanmaya başlıyordu. Düşmanı çıldırtan da bu oldu. Silahların kendisine çevrildiğini gören sömürgeciler, bu kez halka saldırarak, operasyonları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Fakat düşmanın her baskısı ve her oyunu ters tepti. Halkımız ajanlık yapanlara her gün, her saat ve her dakika lanetler yağdırmaktadır ve bu ajanları şimdiden tecrit etmiştir. Baskı ve işkenceler halktaki kini artırmakta, mücadele azmini geliştirmektedir. Halk, "bugün onların; yarınlar bizimdir" demektedir. Halk ajanları, namus, şeref ve haysiyetlerini para karşılığı satan, insanlıktan çıkmış, gözü dönmüş hayvanlar olarak nitelendirmektedir. Halkımız bu ajanlara karşı çok duyarlıdır ve onlara toplumumuzda yeri olmayan yaratıklar gözüyle bakmaktadır. Bunlara gereken cevabın verilmesini istemektedir.

14.1.1984 Hizan'dan bir Serxwebûn okuyucusu

BİZİ BU ZULÜM VE BASKILARDAN KURTARIN!

Kürdistan'ın diğer vilayetlerinde olduğu gibi, Muş'ta da sömürgecilerin baskısı ve zulmü gün geçtikçe artmaktadır. Bu seri operasyonlardan tedirgin olan yöre halkı, canını kurtarmak için evlerini bırakıp ayrılıyorlar.

Son bir aydır yoğunlaşan operasyonlarda, köy meydanlarında toplayıp, onur kırıcı davranışlardan çeşit çeşit işkencelere kadar, hepsi halka uygulanmaktadır. ..... köyü halkını sıra dayağından geçirerek 15 köylüyü komaya soktular, 10 kişiyi gözaltına aldılar. Tutuklananlardan bir haber alınamadığı gibi, komada olanların hayatından da endişe etmekteyiz.

Yine aynı kazada düşmanın vahşi işkencelerine maruz kalan iki devrimciden birisi komada diğeri ise felc olmuştur. Evli olan bu devrimcilerin ailelerine bakacak kimseleri de yoktur.

Eğer toplumda düşmanın günlük vahşiliğini ve katliamlarını yazarsak yayınlarda yer kalmayacağı inancındayız. Baskı, zulüm ve işkencelerin artık günlük yaşantımızın bir parçası haline geldiğini bilmeyen, duymayan kalmamıştır.

Halkımıza karşı sorumluluk duyan her devrimci örgüt ve gurubu mücadeleye çağırıyoruz. Gelin, bizi bu zulüm ve baskılardan kurtarın, bize önderlik edin. Düşman hergün onlarca insanımızı işkenceye tabi tutuyor, imha ediyor. Eğer bize önderlik edemiyorsanız, bizim adımıza hareket edip konuşma hakkınız yoktur.

Biz cuntanın bu baskı ve zulmünden iyi dersler çıkardık ve eğitildik. Şimdi kimin bizim için çalıştığını daha iyi görüyoruz. Daha önce belli bir ümitsizliğe kapılmıştık; fakat Serxwebûn gazetesinin bize ulaşmasından sonra, kurtuluşa olan güvenimiz pekişti. Böylece PKK'nin zindanlarda ve dağlarda gösterdiği direnişini öğrendik.

Bulanık'taki Kürt küçük-burjuva grupları hiç direnmediler, dışarı kaçabilen kaçtı, kaçamayan ise gidip düşmana teslim oldular. Hiç direnmediler. Bunların bu tavırlarını gördükçe içimizden kan gidiyor.

*** Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**
*** Kahrolsun Hainler, Ajanlar ve Muhbirler!**
*** Yaşasın Önderimiz PKK!**
*** Yaşasın Halk Savaşımız!**

Bulanık'tan bir Serxwebûn okuyucusu.

UZUN YÜRÜYÜŞ, HALKIMIZIN BASKI VE KARANLIKLARA KARŞI ATTIĞI TARİHSEL BİR ADIMDIR!

GÜNLÜK NOTLARDAN UZUN YÜRÜYÜŞ

HANNOVER-BONN : 418 km.

24 Nisan: Uzun yürüyüşe Opernplatz'da saat 11^{00}'de yapılan bir mitingle başlandı. Daha sonra yürüyüşçüler Türk konsolosluğu önünde de bir miting düzenleyerek yola çıktılar. Hannover dışına kadar kalabalık bir kitleyle birlikte yürüyen eylemciler, saat 20^{00} sıralarında Badenndorf'daki konaklama yerine vardılar.

25 Nisan : Sabah saat 9^{00}'da Bückerburg'a doğru hareket edildi. 19^{00} sıralarında şehire varan eylemciler, şehir merkezinde bir miting düzenlediler. Eylem şehir merkezinde düzenlendiğinden kalabalık bir kitlenin ilgisini çekti. Kitlelerden yakın ilgi ve destek gördü.

Yürüyüşün geçtiği alanlar Türkiyeli ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olarak bulunduğu bir alan olduğundan ilgi bir hayli fazlaydı. Eylem kitleler tarafından coşkuyla karşılandı. Hepsi eyleme daha aktif destek verememenin üzüntüsü içindeydiler. Saat 18^{00}-19^{00} arasında Hamborn Altmarkt'ta yapılan bir mitingin ardından konaklama yerine gidildi.

5 Mayıs : 9^{45}'de konaklama yerinden hareket edildi. Şehir merkezine varıldığında bir miting düzenlendi. Duisburg'daki mitinge geniş bir kitle katıldığından eylemin etkisi çok fazla oldu. Hunerkom folklor ekibi, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden halk oyunlarını sundu. Aynı gün Hukingen'e varıldı.

6 Mayıs : Hukingen'den yola çıkılarak, aynı gün Düsseldorf'a ulaşıldı.

Yürüyüşçüler Badenndorf'tan ayrılırken.

26 Nisan : Yürüyüşçüler bugün Herford'a doğru yola çıktılar. Yürüyüşün geçtiği tüm köylerde, eylem büyük bir coşkuyla karşılandı. Badselhausen'de trafiğin 1 saate yakın aksaması eylemin etkisini daha da arttırdı.

27 Nisan : Bugün öğleden sonra Bielefeld'e varıldı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Şehrin kalabalık bir alanında eylem gerçekleştirildiğinden, kitlelerin ilgisi daha fazla oldu. Gerek Alman ve gerekse Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerden yakın ilgi gördü.

Aynı gece ise, Direnmeler Üzerine seminer verildi.

28 Nisan : Tüm gün Bielefeld'de kalındı. Yürüyüşçülerin çeşitli ihtiyaçları karşılandı. Akşamleyin ise kalabalık bir kitlenin katılımı ile, direniş türkülerinin söylendiği ve folklor gösterilerinin yapıldığı bir toplantı düzenlendi.

29 Nisan : Bielefeld'de miting düzenlendikten sonra yola çıkıldı. Aynı gün Gütersloh'a varıldı. Yine burada yapılan miting ve folklor gösterileri ile kitlelere hitap edildi.

30 Nisan : Bugün yürüyüşçüler için epey zorlu bir gün oldu. 60 km.nin üzerinde bir yol yüründükten sonra Hamm'a varıldı. Geçilen tüm alanlarda geniş bir kamuoyunun oluşmasına yolaçtı.

1 Mayıs : Sabah saat 8^{00}'de örgütlenme üzerine seminer verildi. Saat 11^{00}'de şehir merkezinde yapılan bir mitingden sonra yola çıkıldı. 1 Mayıs miting alanına yetişilemediğinden, 1 Mayıs yolda kutlandı. Saat 21^{00}'de Dortmund'a varıldı.

2 Mayıs : Saat 11^{00}'de şehir merkezi ve kalabalık bir alanda bir miting düzenlendi. Mitinge ilgi epey yüksekti. Aynı gün Bochum'a varıldı.

3 Mayıs : Konulan bir mitingten sonra şehir terk edildi. Saat 16^{00}'da Essen'e varıldı. Mitingden sonra konaklama yerine gidildi. Kemalizm Üzerine seminer verildikten sonra, Hunerkom'dan dayanışma amacıyla gelen ozanlar direniş türkülerini sundular.

4 Mayıs : Essen'de yapılan mitingten sonra saat 11^{00}'de Duisburg'a doğru yola çıkıldı.

Bugün de propaganda yönünden çok etkili olunduğu bir gündü.

Küçük-Burjuvazi ve Kürdistan'daki Küçük-Burjuvazinin Özellikleri üzerine verilen seminerden sonra, Hunerkomlu sanatçılar direniş üzerine türkülerini sundular.

7 Mayıs : Leverkusen'e doğru hareket edildi ve öğleden sonra buraya varıldı. Geçilen alanlarda yakın bir ilgi ve destek görüldü.

8 Mayıs : Köln'e varıldı. Köln'de 14^{00} sıralarında bir miting düzenlendi. WDR önünde yapılan mitinge ilgi bir hayli fazlaydı. Epey bir kalabalık mitingi, konuşmaları ve folklor gösterilerini izledi.

Yürüyüşçüler Koblenz'den ayrılırken.

9 Mayıs : Köln Neumark'da yapılan mitingden sonra Wesseling'e doğru yola çıkıldı. Miting alanında açılan sergi ve yapılan gösteriler ilgi toplamaya devam etti.

10 Mayıs : Akşam saatlerinde Bonn'a varıldı.

***

HANAU-BONN: 280 km.

24 Nisan : Hanau Marktplatz'da eylem açlık ve susuzluk greviyle başlatıldı. Aynı gün bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına SPD'li milletvekili Bernd Reuter, DGB Hanau başkanı katıldı ve eylemi desteklediklerini açıkladılar. Basın toplantısına çok sayıda yerel gazetenin yanısıra DPA ve Frankfurter Rundschau da katıldı.

25 Nisan : Hanau'dan Offenbach'a geçildi. Burada bir miting düzenlendi. Alman demokratik güçlerinden ilgi gören eylem, Türkiyeli ve Kürdistanlı kitlelerin de desteğini aldı.

26 Nisan : Frankfurt Konsteplerwache'ye varıldı. 14^{00}'den 18^{00}'e kadar süren bir miting düzenlendi.

27 Nisan : Frankfurt Oper Platz'da 10^{00}'dan 18^{00}'e kadar süren açlık ve susuzluk grevi yapıldı. Mitinge kitlelerden yakın bir ilgi ve destek verildi. Ayrıca Örgütlenme Üzerine seminer verildi.

28 Nisan : Frankfurt'dan yola çıkılarak, Höchs'e varıldı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Kitlelerden mitinge gösterilen ilgi canlıydı.

29 Nisan : Höchs'den saat 10^{00}'da hareket edildi. Saat 18^{00}'de Rüsselsheim'e varıldı. 19^{00}'a kadar bir miting düzenlendi. 1 saat eylem yerinde kalınmasına rağmen kitlelerin ilgisi bir hayli fazlaydı. Türkiyeli ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olduğu bir alan olan Rüsselsheim'de eyleme gösterilen ilgi beklenenin de çok çok üstündeydi.

30 Nisan : Rüsselsheim, Europaplatz'da 10^{00}'dan, 18^{00}'e kadar devam eden bir açlık ve susuzluk grevi yapıldı. Türkiyeli ve Kürdistanlı kitleler eyleme bir hayli ilgi gösterdiler. Eylem etrafında bir halka oluşturarak, çeşitli sorunların tartışmasını yaptılar. Çok sayıda insanı etrafında toplayan eylemin kitleler üzerinde güçlü bir etkisi oldu. Hunerkom folklor grubu ve ozanların da mitinge katılması ve gösteri düzenlemeleri, ilgiyi daha da arttırdı.

Aynı akşam Direnmeler Üzerine seminer de verildi.

1 Mayıs : Rüsselsheim'den saat 7^{00}'de yola çıkıldı. Saat 11^{00}'de Mainz'e varılarak, aynı zamanda 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine katılındı.

Miting alanında DGB başkanı uzun yürüyüş hakkında bir açıklama yaptı. Ayrıca eyleme katılan arkadaşlar mitingte konuşmanın yanısıra bir de folklor gösterisi yaptılar.

2 Mayıs : Mainz'de Gütenbergplatz'da saat 10^{00}'dan, 18^{00}'e kadar açlık ve susuzluk grevi yapıldı. Eyleme gösterilen ilgi bir hayli fazlaydı. Birçok demokratik kuruluş eyleme aktif destekte bulundular.

3 Mayıs : Saat 18^{00}'de Ingelheim'e varıldı. bir miting yapıldıktan sonra konaklama yerine gidildi. Küçük-bur-

Devamı 19. Sayfada

UZUN YÜRÜYÜŞ BİR DÖNEMİN TAMAMLAYICISIDIR!

Halkların tarihlerinde önemli rol oynayan veya bir döneme damgasını vuran eylemler vardır. Bu eylemler, o halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin çarpıtılmasına, özünün boşaltılmasına en ağır darbeyi vuran eylemlerdir. Açık ki, her halk mücadelesinde bu tür dönemlerde böyle güçlü eylemleri yaşamak zorundadır. Aksi takdirde kendi varlığını koruyup, yaşatması bile mümkün değildir.

Kürdistan halkı, işte bu tür gelişmelerin yaşanmak zorunda olduğu bir dönemden geçmektedir. Benzer eylemlerin bu dönemde halkımızın gündemine girmesi de gerekmektedir.

Proletarya öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kısa tarihine baktığımızda, döneme damgasını vuran birçok eylemliliğin yaşandığını görmekteyiz. Buna çeşitli örnekler verebiliriz. Örneğin bir Kızıl Hafta, bir Siverek, bir Hilvan mücadeleleri.

Proletarya hareketinin doğuşundan günümüze kadar yaşanan süreci, esas olarak halkımızın sömürgeciliğe, ortaçağ karanlıklarına ve her türden uşak-işbirlikçi eğilimlere karşı geliştirdiği bir uzun yürüyüş olarak değerlendirmek mümkündür. Halkımız, bağımsızlığı ve özgürlüğü için, sömürgeciliğe karşı şaha kalkmış ve bu doğrultuda bir gelişim içine girmiştir. Evet, bu tarihi bir yürüyüştür. Proletarya hareketinin doğuşu ve geliştirilen mücadele böyle görülmelidir.

Burada üzerinde durmak istediğimiz, 12 Eylül sonrasına rastlıyan ve bu dönem tarihine damgasını vuran uzun yürüyüştür. Bu tarih 73'lere kadar uzansa da, en belirgin biçimiyle bu döneme rastladığından, bunun anlamı üzerinde durmak, olayın kavranması açısından daha yararlı olacaktır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi, devrimcileri yeni görevlerle karşı karşıya getirdi. Bu görevlere uygun olarak devrimcilerin de bir hazırlık süreci yaşamaları ve daha şiddetli mücadeleye girmeleri gerekiyordu. 12 Eylül sonrasında PKK dışında hiçbir gücün bu döneme denk düşen bir gelişme süreci yaşamadıklarını görmekteyiz. Bu anlamda da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hazırlıklar açısından bir sorun olmadığını belirtebiliriz.

PKK, Ortadoğu'nun en sıcak alanında hazırlıklarını gerçekleştirmiş, 1. Konferans ve ardından 2. Kongre ile bu süreci tamamlamıştır. Bu noktada gündeme girmesi gereken ise, PKK'nin yaptığı bu hazırlıkların, ülkenin her alanında pratiğe aktarılmasıdır.

Böyle bir görevin gerçekleştirilmesi her alanda bir uzun yürüyüşün yaşanmasını zorunlu kılmaktadır. Bu yaşanmadan 8 yıl boyunca geliştirilen hazırlıkların sonuçlandırılması beklenemez. Ortadoğu'dan, Güney Kürdistan'a, Doğu Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a ordan da Avrupa'ya kadar ulaşan bir kapsamda yaşanması da gereklidir.

2. Kongre sonrası içine girilen sürecin böyle bir özellikte geliştiği ve her anlamda bu sürecin, özelliklerine göre yaşandığı bilinmektedir. Hezik, Cizre, Kandil Dağı direnişlerinin bu yolda atılan köprüler olduğu ve bu köprüler aracılığıyla halkımız arasında bir bağın kurulduğu açıktır. Ortadoğu'da, ülkenin her parçasında yaşanan bu yürüyüşe, Avrupa'dan da bir cevabın verilmesi zorunluydu. Çünkü, Parti ve mücadele her alanda bu gerçekliği yaşatabilmek durumundaydı.

Almanya'da, bu dönemde yapılan uzun yürüyüşün anlamı, işte bu noktada ortaya çıkmaktadır. O, bugün halkımızın her alanda yaşadığı, sömürgeciliğe, köleliğe karşı isyan çağrısıdır. Kürdistan'da geliştirilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin Ortadoğu'da, Kürdistan'da içerisine girdiği tarihi yürüyüşün bir parçasıdır. Halkımız bu yürüyüşle cunta sonrası dönemde içine girdiği süreci tamamlamakta, yurtdışında **da ulusal kurtuluş sürecine girmiş bulunmaktadır. Zaten önemli olan da** buydu. Eğer bir parti ve halk, içine girdiği sürece uygun bir mücadeleyi her alanda yaşıyor ve yaşatabiliyorsa, zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir. Bırakalım kitlelerini, kendisi bile bu süreci yaşamaktan uzak olan örgütlerinse, bu tarihi adımı atamayacakları açıktır.

Avrupa'yı kendileri için bir yaşam alanı olarak seçen ve bunun için her türlü soysuz, basit ilişkilere girmekten kaçınmayan küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şovenizmin hertürlü çarpıtmalarına da en ağır darbeyi, eylemin bizzat kendisi vurmuştur. Avrupa'da pasifizmi öğütleyen ve bunun teorisini oluşturmak isteyen güçlere eylemin kendisi en etkin cevabı vermiş durumdadır.

Birçok güç, "Avrupa'nın koşulları değişiktir. Bu nedenle bu alanda koyduğumuz eylemler, kitleleri fazla zorlamamalı" vb. gerekçeler ileri sürerek, kendi pasifliklerini, eylemsizliklerini kitlelere mal etmek istemektedirler. Çok sıradan birkaç bildiri ve standla yetinen eylem mantığı, böylece mahkum edilmiştir. Eğer kitlelere doğru bir önderlik yapılır ve onlara yol gösterilirse, devrim uğruna yapmayacakları şey, göstermeyecekleri fedakarlık yoktur. Birçok kişinin aklının bile almadığı uzun yürüyüş eylemi böyle geliştirildi.

Böyle bir eylemi küçümseyen ve gereksiz bulan anlayışlar için şunu söylemek istiyoruz. Hertürlü pasifizmin, soysuzluğun, devrimden kopuşun yaşandığı ve böyle bir yaşamın çok doğal, meşru kabul edildiği ve tüm bunların kendisine 'devrimciyim, yurtseverim" diyen güçler tarafından geliştirilip, yaygınlaştırılmak istendiği bir ortamda; halka, ülkeye, devrime ve partiye bağlılığın bir gereği olarak yürünüyorsa, böyle bir eylemin tarihi anlamı çok güçlüdür. Aslında bu eylem ile yaşatılan, korunan ve geliştirilen devrimci yaşamdır. Bugün Kürdistan'da, hertürlü zorluğa rağmen, partizanlar mücadeleyi kitlelere götürmek için, hertürlü acıya katlanıp, fedakarlık gösterebiliyor ve günlerce yürüyebiliyorsa; böyle bir alanda da hertürlü acıya katlanarak, mücadelenin sesini kitlelere ulaştırmak için yürünebilinmeli ve fedakarlıklar gösterilebilinmelidir. Hannover, Hanau-Bonn uzun yürüyüşü buna somut ve canlı bir örnektir.

Diğer bir yönüyle eylem, kadrolar ve kitleler için güçlü bir eğitim aracı durumundadır. Devrim ustalarının da belirttiği gibi kadrolar ve kitleler en güçlü eğitimi, bizzat eylemlerde kazanırlar.

Eylemin eğitici rolü konusunda bir noktaya daha değinmekte yarar var. Bazı eylemler kitleleri bir yönlü eğitime tabi tutarken, uzun yürüyüşün çok yönlü bir eğitim sağladığını görmekteyiz. Bu anlamıyla da etkisi diğer eylemlerden daha güçlü olacaktır. Gerek eylemde bizzat yer alanlar açısından olsun, gerekse gücünü eylemin başarılı geçmesi için seferber edenler açısından olsun, eylem bir eğitim okuluydu.

Eylem boyunca tüm arkadaşlar adeta tayakkuz durumunu yaşamışlardır. Herkes gücünün en azamisini seferber etmiş ve yoğun bir çalışma içine girmiştir. Bunun yanısıra eylemciler, teorik ve siyasi eğitim vasıtasıyla kısa bir sürede de olsa güçlü gelişmeler gösterebilmişlerdir.

Devamı 19. Sayfada

SERXWEBÛN

UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER ARASINDA

24 Nisan ve 11 Mayıs tarihleri arasında Hannover-Bonn, Hanau-Bonn güzergahları boyunca devam eden uzun yürüyüş eylemcileri arasında gazetemiz Serxwebûn da vardı. Uzun yürüyüşe nasıl katıldıkları, neden katılma ihtiyacı duydukları, anlamı ve önemi üzerine yürüyüşe katılan çok sayıda eylemci arkadaşla konuşmalarımız oldu. Eylemcilerle yaptığımız konuşmalardan bazılarını gazetemiz sayfalarına almayı ve bizzat eylemi, eylemcilerden halkımıza aktarmayı bir görev kabul ettik.

İlk konuştuğumuz arkadaş yürüyüşe baştan katılmış ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaştır.

Serxwebûn - *Böyle bir yürüyüşün düzenlendiğini duyduğunuz an katılıp, katılmama yönünde sizde nasıl bir düşünce oluştu. Neden böyle bir eyleme katılma gereği duydunuz veya sizi katılmaya iten nedenler nelerdir?*

M. - Yürüyüşün düzenlendiğini duyduğum an herkesten önce katılmak istedim. Hemen yürüyüşü düzenleyen Feyka-Kurdistan yetkilileriyle ilişkiye geçtim ve aktif görev almak isteğimi belirttim.

Yürüyüşe katılma nedenime gelince de: Bilindiği gibi, ulusal kurtuluş ve sosyal devrimlerinin başlangıç, zirve ve zafer noktaları vardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de başlangıç adımlarını atmıştır. Hakilerle başlayıp, dağlarda, zindanlarda devam ettirilen ve en son halkası Mazlum, M. Hayri, Kemal ve Mehmetlerle zirveye ulaştırılan direniş mücadelesi zafere doğru emin adımlarla ilerlemektedir. Bu mücadelenin bir parçası olarak, yurtdışında da çeşitli eylem ve faaliyetler gösterilmektedir. İşte uzun yürüyüş böylesi bir mücadelenin, yurtdışına yansımasıdır. Böyle bir eylemde yer almak bizler için gurur ve şereftir.

Yürüyüş kolları, Bonn miting alanında.

Aynı soruyu, Hanau-Bonn kolunda yürüyen ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaşa yönelttik.

R. - Uzun yürüyüşün olduğunu duyunca, ülkemizde bugün yaşanan gerçeklerden hareket ettim. Yürüyüşün amaçları en aktif biçimde katılımımı sağladı. Faşist cuntanın baskı ve katliamlarının teşhir edilmesi, "demokrasiye dönüşünün" sahte olduğu, bu nedenle parlamenterlerinin Avrupa Konseyi'ne kabul edilmemesi, Alman hükümetinin Türk cuntasına yardımlarına son verilmesi ve Diyarbakır ve diğer cezaevlerindeki devrimci tutukluların direnişiyle dayanışmayı dile getiren amaçlar doğrultusunda bir uzun yürüyüşün tertiplendiğini büyük bir duyguyla karşıladım.

Böyle bir eyleme katılmakla sevinçliyim. Çünkü bu eylem ulusal kurtuluş mücadelemize bu alandan güçlü bir destek sağlamaktadır.

M. ve R. arkadaşlara birer soru daha sorduk.

Serxwebûn *Eyleminizi nasıl değerlendirebiliriz? Bu konuda neler söyleyebiliriz?*

M. - Bir çok halkın tarihinde uzun yürüyüşler olmuştur. Bizim açımızdan ise; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin artık zirveye doğru yol aldığı bir ortamda gelişen bir eylem olarak ele alabiliriz. Ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderi PKK'ye karşı gerek içten ve gerekse dıştan gelen tüm saldırılara karşı, bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermeden mücadeleye ve öncü örgüte sahip çıkışın eylemidir.

Eylem bir diğer yönüyle,halkımızın mücadelesi için, hangi alanda olursa olsun mücadeleye sahip çıkılacağının ve bu uğurda her türlü fedakarlığın yapılacağının somut bir örneğidir.

Serxwebûn - *Eyleminizin belirli amaçları var. Bu amaçlarını gerçekleştirmenin yanısıra eylemden beklediğiniz başka etkiler var mıdır? Daha eylem sonuçlanmadan bunları görmek mümkün mü?*

R. - Eylemin amaçlarını yukarıda izah etmiştim. Sesimizi Alman komuoyuna duyurmada önemli gelişmeler sağlamış durumdayız. Daha da ötesi Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler üzerinde eylemimizin olumlu etkileri olmuştur. Şimdiye kadar geçtiğimiz alanlarda, kitlelerden aktif ve yakın destek gördük. Mücadelemizi çok sayıda insana tanıtma fırsatına sahip olduk.

Bu gelişmeler de gösteriyor ki, eylem kitleler arasında bir toparlayıcılık rolü oynamaktadır. Geçtiğimiz yerlerde çok sayıda insanla, ilk kez ilişki kurmamız bunun açık bir örneğidir. Eylemin 12. günündeyiz, sonucunu şimdiden görmek mümkündür. Katılan arkadaşlar açısından olsun, kitleler açısından olsun mücadeleye daha aktif katılma ve destek olmayı sağlayacaktır.

Eylemde her yaştan kadın-erkek arkadaş yer almış durumda. Biz Hannover-Bonn güzergahına tekrar dönerek, eylemde yer alan yaşlı (parantez içinde belirtelim, hiç de yaşlı görünmeyen; eylemi baştan sona kadar yürüten) bir arkadaşa yönelttiğimiz soruya, aldığımız cevabı buraya aktaralım.

Serxwebûn - *Yürüyüşe katılmayı neden gerekli gördünüz? Bugün yürüyüşünüzün 16. günü,kendinizi nasıl hissediyorsunuz?*

M. dayı - Yürüyüşe, ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderine duyduğum inancın bir gereği olarak, bu yürüyüşün ulusal kurtuluşumuza sağlayacağı desteğin öneminden dolayı katılmayı uygun gördüm. Bağımsızlık ve özgürlüğümüz için, gerektiğinde her türlü fedakarlığın yapılması gerektiğini biliyorum. Bunun için ne yapılması gerekiyorsa, onu yapacağım. Şimdi yürüyüş yapılıyor, buna katılmak bizim için bir görevdir.

Kendimi çok iyi hissediyorum. Yürüyüş, gördüğünüz gibi, çok canlı geçiyor. Her arkadaş katıldığı için çok seviniyor. 16 gündür yol gelmişiz, 16 gün daha da olsa yürümekte kararlıyım.

M. dayının yanından ayrılarak, yürüyüşe yine ta başından katılmış yaşlı bir teyzenin yanına gittik. Sohbetimizi onunla devam ettirdik. Teyze sorularımıza çok ilginç cevaplar verdi. Yürüyüşe katılmasının nedenlerini ve yürüyüş hakkındaki düşüncelerini şöyle izah etti:

S. teyze - Düşman sürekli tarihte olsun, bugün olsun bizi ezip, kendi toplumumuza yabancılaştırmak istiyor. Dilimizi, kültürümüzü yok ederek, bizi halk olarak tarihten silmek amacında. Biz şimdi düşmanın bizi yok etmesine karşı savaşıyoruz. Bu yürüyüş bizim bir halk olduğumuzun kanıtlanması ve bunun dünyaya duyurulmasıdır da. Biz de baskıdan,zulümden kurtularak insanca bir yaşam sürdürmek istiyoruz. Tabii bunun için çalışmamız, mücadele etmemiz de gerekiyor.

Biz bağımsız ve özgür bir yaşamı istiyoruz. Tüm yaptıklarımız da buna hizmet ediyor. Bu amacımızı güçlendiriyor. Bazıları kendilerini hiç yormadan, sanki Türk devleti kolaylıkla Kürdistan'ı terkedecekmiş gibi, hiç rahatlarını bozmuyorlar.

Belki bana "sen bu yaşına rağmen niye yürüyorsun, kendini yorma" diyenler çıkabilir. Benim cevabım açıktır: Yaşlısı, genciyle biz bir halk olarak çalışmaz, yorulmazsak, peki ülkemizi nasıl kurtaracağız. İşte ben herkesin bir şeyler yapması gerektiğine inandığım için bu yürüyüşe katıldım.

Teyzeyle konuşmamızı bitirdikten sonra, yine yürüyüşe baştan katılmış bir diğer bayan arkadaşa sorularımızı yönelttik.

Serxwebûn - *Bazı arkadaşların ayakları şişmiş veya patlamış, çeşitli yaralar oluşmuş, hatta bazıları yürüyemeyecek durumdalar, buna rağmen eylemi sonuna kadar götürmeye kararlı mısınız? Böyle bir isteğe neden ihtiyaç duyuyorsunuz?*

H. - Bazı arkadaşlarımızın ayakları patlamış veyahut da yara falan varsa gene de yürümemiz gerekir. Bugün ülkemizin durumunu, Diyarbakır zindanlarını düşündüğümüzde, uygulanan baskı, işkence, katliam bundan çok daha fazla acıya yol açmaktadır. Eğer bugün insanlarımız buna dayanıyor ve amaçlarından taviz vermiyorlarsa, ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkmanın gereğinden dolayıdır. Bu tavırlar bize örnektir. Bu kadar acı, işkence karşısında insanlar dayanabiliyorsa, bu yaralar karşısında bize hiçbir şey olmayacağı açıktır.

Eğer bir insan önüne görev koymuşsa, onu sonuna kadar götürmelidir. İşte, bu anlayış ve zindanlarda, ülkenin her alanındaki direniş, bize eylemi sonuna kadar götürme direnci vermektedir.

Serxwebûn - *Eylemi kendiniz ve mücadele açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?*

H. - Eylem her yönüyle ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet eden ve ona güç veren bir eylemdir.

Kendim açısından çeşitli yönlerden yararları olmuştur. Eğitici yönü çok güçlü olan bir eylemdir. Yürüyüş boyunca çeşitli seminerlerin yanısıra yapılan eğitim çalışmalarıyla teorik bilincimizi geliştirmekteyiz. Yine kollektif yaşamanın getirdiği birçok özelliği de geliştirmemize önemli katkıları oldu. Benim açımdan çok yararlı oldu.

Yine mücadelemizi tanıtmamız açısından da yararları çok fazla oldu. Örneğin bazı yörelerle karşılaştık; Kürdistan'ın adını bile duymamış veya mücadeleyi yeterli tanımamış insanlar vardı. Gücümüz oranında tüm bu çevrelere ev ev, insan insan kendi düşüncemizi götürdük ve mücadelemizi onlara da tanıttık.

Yanımızda bulunan diğer eylemci bayan arkadaşa sorularımızı yönelterek, eylemcilerle sohbetimize devam ettik.

Serxwebûn - *Şu anda ne tür duyguları yaşıyorsunuz, eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Eylemin sonuna kadar kalacak mısınız?*

B. - Sömürgeci Türk devleti halkımızı yıllarca zulüm, vahşet ve barbarlık uygulayarak katletmiş, onu tarihten silmeye çalışmıştır. Fakat bugün PKK Hareketinin geliştirdiği direniş halkımızı bu durumdan kurtararak bağımsızlığa götürecektir.

Bu mücadele sonucu, halkımızı bölen aşiret, dini çelişkiler kaldırılmış, bu önemli oranda silinmiştir. Halkımızın birliğini yaratma doğrultusunda önemli adımlar atılmıştır. Bu yürüyüş bunun bir örneğidir. Kürdistan'ın her yöresinden gelen arkadaşlar aramızda var.

Yürüyüşe baştan itibaren sevinerek katıldığım için, aynı duyguları hatta daha da ilerisinde yaşıyorum. Böyle bir eyleme katılma olanağına sahip olduğumdan çok sevinçliyim. Ülkede gelişen direniş mücadelesine, bu alandan da sahip çıktığımız için eylem bizim açımızdan çok önemlidir. Yani bizi böyle bir eylem koyma gereğine götüren; gelişen direniş mücadelesidir.

Uzun yürüyüşçülerle yaptığımız konuşmadan bir an.

Şu durumda bir çok arkadaşımızın ayakları patlamış, hatta bazıları yürüyemiyecek durumda; fakat hiçbiri ayrılmayı düşünmüyor. Hepsi sonuna kadar götürmede kararlılar. Zaten böyle olmak da gerekiyor, biz bunun farkındayız .

Cezaevlerinde o kadar zulüm, vahşet altında insanlar inim inim inledikleri halde, dayanabiliyor, mücadelelerine sahip çıkabiliyorlar. Bunları hiç aklımdan çıkarmıyorum. Biz direniş ve baskıyı düşündükçe, ayaklarımız veya hastalığımız hiç aklımıza gelmez. Nasıl onlar aç-susuz, günlerce çırılçıplak çimentonun üzerinde, hertürlü hakarete maruz kalıyor, fakat direniyorlarsa, biz burada bu acılara daha kolay dayanırız.

Yürüyüşümüz adeta bir davet, bir düğün gibi, o kadar yorgunluğumuza rağmen yine yürüyoruz. Sonuna kadar da götürmekte kararlıyız.

Hannover-Bonn kolu ile yaptığımız konuşmalara burada ara vererek, diğer kolla (Hanau-Bonn) ile yaptığımız konuşmaların bazılarını aktaralım.

Serxwebûn - *Eylem boyunca çeşitli güçlüklerle karşılaştığınız bir gerçektir. Gerek eylem öncesi ve gerekse eylemdeki güçlükleri aşmanızdaki başlıca güç kaynaklarınız nelerdir?*

S. - Aslında Avrupa zemininde böylesi bir eylemin düzenlenmesi basite alınacak bir olay değildir. Böylesi bir eylemin organize edilmesi ve hayata geçirilmesi güç bir olaydır. Böyle güç bir olayın gerçekleşmesi, eylemin kendi önüne koyduğu amaçlar ve ülkede gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine dayanmasındandır.

Eylemimizi sabote etmek için, çeşitli güçlerden provakatif oyunlar sergilendi. Fakat bu konudaki dikkatliliğimiz sonucu boşa çıkardık.

Yukarıda da belirttiğim gibi, eylemimizin ulusal kurtuluş mücadelemizin bir parçası olması bizim bu eylemi başarıyla götürmemize yol açtı.

Ülkede dağlarda, zindanlarda gelişen direniş, proletaryanın bağımsızlıkçı düşüncesi ve UKM öncü örgütü ve halkımız esas güç kaynaklarımızdır. Bu kaynaklara dayanınca eylemimizin başarıya gideceğini ta baştan farketmiştik.

Serxwebûn - *Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi açısından eyleminizi nasıl değerlendirebiliriz?*

S. - Son dönemlerde bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tasfiyeye yönelik, TC kaynaklı saldırılar yoğunlaştırılmıştır. Mücadelemizin karşısına çeşitli ajan-provakatör faaliyetler dikilerek, TC tarafından örgütlendirilmek istenmektedir. Böylece halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutları karartılmak istenmektedir.

Bunun için ne gerekliyse o yapılmaktadır. Mücadelemizin temel dayanaklarından halkımız yoksun bıraktırılmak istenmektedir. Diyarbakır zindanlarında, sömürgecileri yenilgiye uğratan ve bağımsızlık mücadelemizi zaferle çıkararak, Mazlumlara, Kemallere, Hayrilere saldırılmakta, onların partileri olan PKK'ye kara çalınmak istenmektedir. Tüm yöntemlerini burada saymak istemiyorum, hepimizce bilinen şeylerdir.

İşte eylemimiz anlamını burda bulmaktadır. Bu kadar saldırı karşısında, Diyarbakır direnişçilerine, partileri PKK'ye, halkımıza ve hepsinin yanında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkıldığının; teslimiyet ve ihanetin mahkum edildiğinin bir göstergesidir.

S. arkadaşla yaptığımız konuşmayı burada bitirerek, diğer bir arkadaştan sorularımıza aldığımız cevapları aktararak, eylemcilerin değerlendirmelerini aktarmaya devam edelim.

Serxwebûn - *Eyleminizi bu tarzda geliştirmenize sizleri iten nedenler nelerdir? Bu kadar uzun yolu yürümeden de eylem yapabilir, örneğin arabayla da yürüyebilirdiniz?*

M. - Eylemimizi bu şekilde koymamıza yolaçan nedenler açık. Ülkedeki durum ve mücadelenin ulaştığı boyut böyle bir eylemi gerekli kılmaktaydı.

Eylemi çeşitli biçimleriyle de yapabilirdik. Bu türden olanaklarımız da vardı. Ama ulusal kurtuluş mücadelemizin bizlerden beklediği güçlü özelliklerdir. Şimdi birçoğu, burası Avrupa, koşullar farklı, olanaklar var diye pasifizmi geliştirmekte ve bunun teorisini yapmaktalar. Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, bu alanın bir rahatlama alanı olmadığını,bu alanda da fedakarlıkların gösterilmesi gerektiğini biliyoruz. İşte eylem buna bir örnektir.

Yine eylemin bu şekilde konulması daha güçlü bir propagandaya yol açmaktadır. Belki basın geçtiğimiz tüm bu yerlere yetişmeyebilir. Biz bizzat bu alanlardan geçerek, güçlü bir propagandaya yol açtık.

Şimdi de bir başka arkadaşın sorularımıza verdiği cevaba geçelim.

Serxwebûn - *Bundan sonra yapılacak değişik eylemler açısından, bu eylemden ne gibi sonuçlar çıkarılabilinir?*

M. - Bu tür eylemler mücadelemizi kamuoyuna duyurmada çok etkisi olan bir araçtır. Bu tür ve benzeri eylemlerin geliştirilmesi mücadelemizin duyurulmasında önemli bir etkide bulunacaktır.

Bu nedenle önümüzdeki dönemde de, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine destek sağlayacak ve bu mücadelenin bir parçası olarak geliştirilecek eylemler konulmalıdır. Bu tür eylemler mücadelemizi Avrupa kamuoyuna duyururken, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önder gücünün korunmasına da yol açmalıdır. Bunun için önümüzdeki dönemde daha başarılı eylemlerin sergilenmesi gerekmektedir. Bu eylemler mücadelemize ve ulaştığı boyuta yakışır seviyede olmalıdır.

Eylem hakkında düşüncelerini sorduğumuz, genç bir bayan arkadaş ise bize şu yanıtı verdi:

S. - Bildiğiniz gibi, eyleme 24 Nisan'da başladık. Eylem; baştan bugüne değerlendirdiğimizde gerçekten bizim açımızdan olumlu geçmektedir. Birçok yönden değerlendirince, eylemin olumluluğu kendisini göstermektedir.

Serxwebûn - *Gazetemiz aracılığıyla Kürdistan halkına ve demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz mesajınız var mıdır?*

S. - Bir yurtsever olarak şunları söyleyebilirim: Eyleme katılmamızın amaçları bellidir. Bu amaçlar doğrultusunda en yoğun biçimde çalışacağız. Nasıl bugün dağlarda, zindanlarda ülkenin her alanında direniliyorsa, biz de burada hertürlü yozluğa ve ihanetçiliğe karşı direneceğiz.

Serxwebûn aracılığıyla iletmek istediğim, mücadeleye daha sıkı sarılınmasıdır. Tüm gücümüzle mücadeleye destek olmamız gerektiğidir.

Aynı soruya en genç eylemci arkadaş şu cevabı verdi.

İ. - Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi Serxwebûn gazetesi aracılığıyla Kürdistan halkına ve dünya kamuoyuna şunları iletmek istiyorum:

Kürdistan halkının bugün çağla köprüsü kurulmuş ve öncü örgütüne kavuşmuştur. Ve halkımız bugün bu gelişmeler ışığında ulusal kurtuluş savaşı süreci içine girmiştir. Yurtseverim, demokratım diyen tüm Kürdistanlıların bu mücadeleye destek olmaları gerekir. Yine dünya ilerici kamuoyu da halkımızın sömürgeciliğe, emperyalizme ve köleliğe karşı verdiği mücadeleye destek olmalıdırlar.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ DEVRİMCİ MÜCADELEDEN ALIKONULAMAZ!

PARTİZANIN MEKTUBU

Toplumsal gelişmelerde gençliğin, nasıl önemli bir role sahip olduğu bilinmektedir. Gerek içinde yaşamış olduğu toplumun her yönüyle kavranmasında ve gerekse toplumsal gelişmenin önünde engel teşkil eden çeşitli faktörlerin gerekli faktörlerle değiştirilmesinde en keskin, en aktif faaliyet yürütme gücünü daha çok bünyesinde bulunduran kesim gençlik kesimidir.

Gençlik kesiminin genel olan büyük rolü Kürdistan özgülünde, sözkonusu edildiğinde, düşünülen rolünün daha da üstesinde bir durumla karşılaşılır. Dolayısıyla Kürdistan halkının, bağımsızlık ve özgürlükte ifadesini bulduğu haklı davasının başarıya ulaştırılmasının yolunun, gençliğiğin aktif destek ve katılımının devrim davasına kazanılmasından geçtiğini söylemek zorunludur. Gençlik tarafından mücadeleye katılım gerekli düzeyde olmazsa, sözkonusu mücadelenin atıl kalması kaçınılmazdır. Gençliğin, devrimci mücadeleye katılımının sağlanması, önemini hiçbir zaman kaybetmeyecek olan, ciddi bir sorundur. Devrimci hareketler, üzerinde mücadele yürüttükleri kendi ülkelerinin gençliğinin, destek ve katılımını sağlayabildikleri oranda güçlülüklerini ispatlayabilirler.

Kürdistan halkının modern direniş tarihine bakıldığında, en önemli gelişmelerin ancak, gençliğin aktif destek ve katılımının sağlanmasıyla ortaya çıkarılmış olduğu görülür. Zaten, Kürdistan halkının kendi öz kurtuluşunun yoluyla tanıştırılıp, kaynaştırılması, gençliğin bizzat çok yönlü faaliyetleri sayesinde mümkün olmuştur. Ancak, bilinmelidir ki, ilk etapta gençlik tarafından özümsenen kurtuluş ideolojisi, yine gençlik sınırlarını aşıp halk kitlelerinin bizzat malı olmalıdır. İşte o zaman gençlik tarafından başlatılan devrimci mücadele zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir.

Kürdistan'da somut koşulların bir dayatması olarak gençliğin önünde çeşitli sorunlar belirginleşmiştir. Gerçi bu sorunlar uzun bir tarihten bu yana çözüme kavuşmaksızın, tam tersine daha da katmerleşerek devam edegelmiştir. Ancak, söz konusu sorunların, çözümünü her yönüyle dayatması olayı, Kürdistan'da, tahrip edici de olsa yabancı kapitalizmin gelişimiyle gerçekleşmiştir. Söz konusu kapitalizmin bir ürünü olarak şekillenen aydın gençlik kesimi, oluşumuyla beraber kendisini bilimin engin denizinde buldu. Bu bilim öyle engindi ki bütün toplumların, halkların, ezilen sınıfların kurtuluş sorununu teorik planda eksiksiz bir çözüme kavuşturma niteliğine sahipti. Bu bilimle tanışan Kürdistan gençliği, başını kaldırıp etrafına baktığında toplumumuzu günbe gün kemiren ciddi sorunlarıyla karşılaştı. İnsan olmanın da bir gereği olarak aydın gençlik, bu sorunların, toplumumuzun bünyesinde nasıl meydana geldiğini, bunların bugün hangi düzeyde olduğunu, bunların nasıl bir çözüme tabi tutulacağını, her yönüyle bir inceleme konusu olarak kabul edip, gecesini gündüzüne katarak tüm gücünü bu alana hasretti. Kürdistan gençliğinin bu yönlü girişiminin, sömürgeci Türk devletinin dikkatini çektiği an, belki de onun tarihinde, onun için en talihsiz bir andı. Sömürgeci-faşist Türk devletinin, bu talihsizliğiyle karşılaştığı an bünyesinde büyük bir korku ekilmiş oluyordu. O çok uğraşacaktı bu korkuyu gidermek için, ama ne çare ki tarih bir defa Kürdistan'daki kanunu da işletmeye başlamıştı ve ondan sonraki gelişmeler genel itibariyle onun aleyhine işleyip bünyesindeki korkuyu her gün biraz daha büyütecekti.

Kürdistan halkının haklı davasını modern temellerde canlandırmış olan devrimci aydın gençlik, ilk etapta bir avuç da olsa, sömürgeci Türk devletini bir tehlikeye, hem de onu tam manasıyla tarihin derinliklerine gömecek olan tehlikeye soktuğundan onun tarafından acımasızca ezilmek isteneceğine aldıramazdı, tutmuş olduğu yoldan ayrılma durumunu yaşayamazdı, yaşamadı ve yaşamayacaktır da.

Kürdistan halkının öz sorunlarının gündeme getirilmesinden ve çözüm arayışlarının büyük bir feragatla yürütülmesinden dolayı, sömürgeci faşist Türk devletince, ne yazık ki bir gecikmeyle, daha önceden binbir zor olayı ve binbir dalavere ile, biraz da tarihin kendisine tesadüfen de olsa tanıdığı şansın yardımıyla, çevresinde örmüş olduğu ve yıkılması kolay olmayan kölelik duvarlarına hapsettiği halkımızın ve dolayısıyla da (özellikle) gençliğimizin dikkatlerini önemsiz, içi boş gelecek açısından hiç bir anlamı olmayan, tam tersine halkımız için kendileri tarafından yaşatılan karanlık yapının, daha da kararmasına sebebiyet verecek olan sorunlara çekmek maksadıyla, büyük uğraşların sarf edildiği her yönüyle bilinmektedir. Ancak Kürdistan gençliği, tarihin omuzlarına yüklemiş olduğu çağımızın en yüce görevlerinden birini, Kürdistan halkının her yönüyle (geçmiş, günümüz ve geleceğinin) öğrenilip, öğrenilenin halk arasında yer etmesinin sağlanması görevini yerine getirmiştir. Bu büyük tarihsel başarının, bütün sömürgeci uygulamalara rağmen sağlanmış olması, Kürdistan halkının geleceği açısından elbetteki paha biçilmez bir değere sahiptir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan gençliğinden almış olduğu büyük darbenin verdiği sarsıntıyla, halkımızın ve özellikle de gençliğimizin kendi gerçek sorunlarıyla uğraşmasını engellemek amacıyla, bu tür yeteneklerini bizim kudurganlıkla ve hatta tarihin tanık olduğu en emperyalist güce bile parmak ısırtacak bir kudurganlıkla sergilemektedir. Her şeyden önce, yüzlerce gencin cesedini ezerek, vahşet yolunda büyük bir hızla ilerlemiş, binlercesini amansız işkencelerden geçirdikten sonra ağır cezalara çarptırmış, on binlercesini baskı ve eziyet cenderesinden geçirerek, kısmen kendi meşhur zorunu tam manasıyla tutturamadığı diğer kesimlere ibret olsun diye, vahşiyane senaryolarını günbe gün uygulamaya devam etmiştir. Gerçi sömürgeci-faşist Türk devletinin, saymakla bitmeyecek düşünüldüğünde akılları durgunluğa götürebilecek vahşi uygulamaları, genel itibarıyla halkımız için söz konusu, ama gençliğin en çok çektirilen kesim olduğu apaçık bir gerçektir. Sadece bundan dolayı da olsa, gençliğimizin, sömürgeci faşist Türk devletinin yıkımla cezalandırılması için bütün yeteneklerini konuşturacağından kesinlikle şüphe etmemek gerekir. Kaldı ki, Kürdistan gençliği attığı adımları eksiksiz olarak tamamlayacağını, ortaya çıkarmış olduğu göz kamaştırıcı başarılarıyla kanıtlamış değil midir ki. Bizzat gençliğin, Kürdistan'ın her bir köşesini şimdiden direnişin birer sembolü haline getirdiğini bilmeyen, duymayan var mıdır? Antep, Hilvan, Siverek, Kızıltepe, Şikestun ve daha değişik alanlarda devam eden direniş, kendisini Diyarbakır'da hiç bir sömürgeci gücün erişemeye güç yetirmeyeceği doruklara ulaştırmamış mıdır? Elbette tam manasıyla ulaştırmıştır. Halkımızın öz gücüyle yaratılan bu görkemli başarılar elbetteki bütün insanlığın, her türlü gericiliği ve özellikle de sömürgeci-faşist Türk devletini kahrederek gururlandığı ve hiçbir kendini tanımaz küçük-burjuva kişi, grup ve hareketin leke süremeyeceği kesin başarıdır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin rüyasında görse inanamayacağı bu kesin başarılar elbetteki onu çeşitli arayışlara sürükleyecekti ve nitekim çok geçmeden bu umutsuz arayışlarının sonuçlarını gücü oranında uygulamaya başladı. Bu konuyla ilgili olarak faşist devletin yoğun çabalar harcadığını belirtmiştik, onun için bu uğraşları bazı örneklerle açıklamak yerinde olacaktır. Sömürgeci faşist Türk devleti her şeyden önce, ülkemizdeki gençlikten yemiş olduğu derin darbenin etkisi altındadır. Bundan dolayı ne pahasına olursa olsun gençlik sorun olmaktan çıkarılmalıydı. Öldürme, cezaevine koyma, baskı ve eziyet cenderesinden geçirilmeliydi. Ama, buna tüm gençliği dahil edemezdi. Acıyor muydu dersiniz? Yok elbette, bunu yapacak gücü yok tabi. O zaman başka çareler bulunmalıydı. O da bulunmuştu gerçi. Bu bulunan çarelerin en önemlisi, daha çok gençliğin hiç bir sorununu çözemeyecek, bilakis ağırlaştıracak uğraşlara sevk edilmesidir. Örneğin; futbol klüplerine kaydetme, fuhuşa teşvik etme, esrar içmeye alıştırma, ajanlaştırma, çeşitli zayıf yanlarını koz olarak kullanıp istediği istikamete yönlendirme. Buna benzer daha başka durumlar da saydıklarımızla beraber genişçe izah edilebilir ancak. İlginç olan bir çaba var, ama bu biraz da gerçek yüzü anında ortaya çıkarmaya yetiyor, kahvehaneye polis tehditiyle adam götürülüp yine polisin denetimiyle kumar oynanmaya zorlanması vb.. Ama ne çare ki bunlar da sömürgecilerin umudunun kursaklarından çıkmasına yetmemektedir. Herşeye rağmen gençliğimizin, halkın devrim davasına katılması her geçen günkünden daha anlamlı olmaktadır. Sayı olarak belirtmek mümkün değil ama, kendisinin tasvip etmediği, edemediği bir yapıya girmemek için, bizzat devrimcilere başvuran gençliğin, gitmiş olduğu Avrupa alanlarını terk edip mücadelenin yuvası olan, sarp dağlara büyük coşkuyla çıkanların ve hele hele halkımızın biricik onuru olan direnişin canlı timsallerinin izahını yapmak düşüncemizden geçmez elbette, çünkü bu izahı yapmak, ancak gerçekten bu yüceliğin izahını yapabilecek daha güçlü düşünce adamlarını gerektirir. Kısaca şunu belirtelim ki, Kürdistan gençliğinin bazı meziyetlerine işaret olan yukardaki gerçeklikerden de rahatlıkla anlaşılıyor ki, Kürdistan gençliğinin ne suretle olursa olsun mücadeleden alıkonulması kesinlikle mümkün değildir, hele hele bundan sonra! Bu gerçekliğin hiç bir şüpheye yer bırakmadan kendisini herkese kabul ettirdiğinin ispatı, Kürdistan gençliğinin şimdiye kadar üzerinde yürüdüğü yoldaki başarılarının yüceliğidir.

Geçmiş mücadele sürecinde, halkımızın öz kurtuluşunun gerçek ifadesi olan PKK'nin ideolojik yapısının gençlik içerisinde yaygınlaştırılarak, kısa bir sürede önemli bir politik güç haline ve hele hele güçlü bir PKK haline getirilmesi olayı, dünyanın diğer tüm alanlarında bile rastlanması çok sınırlı bir olaydır, bu durum da halkımızın ve onun bir parçası olan gençliğimizin özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Zaten faşist Türk devletini azıtan bu özgünlüğün kendisi olduğu da açıktır. Faşist Türk devleti hernekadar atalarından esinleniyorsa da, Kürdistan gençliğinin sözkonusu ettiğimiz boyutlara ulaşması, her nekadar Kürdistan'da tahrip edici nitelikte oluyorsa da, geliştirilen yabancı bir kapitalizmin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Sözkonusu kapitalizm, halkımız için vahim durumlar yaratırken beraberinde zorunlu olarak aydın gençliği de şekillendiriyordu Kürdistan'da bir aydın şekillenmesi de elbette devrimci tipleri yaratacaktı. Bir toplumdaki çağdışı uygulamalara en fazla tahammülsüz olan, aydın gençlik bu tahammülsüzlüğü her an her yerde gösterecekti. Çünkü, gerek halkımız ve gerekse de onun bir parçası olan aydın gençliğin içine itilmiş olduğu durum, hiçbir zaman kabul edilemeyecek bir durumdu.

Dünyanın çeşitli alanlarında, farklılıklarıyla beraber benzer gerici yapıların bütün muhteşemliğiyle, büyük bir gürültü içinde devrildiğine bizzat tanık oluyordu. Ama devrim birçok çelişkinin yumağı olan Kürdistan'da neden gerçekleşmesin? Her yönüyle kabullenilmez sömürgeci yapının dağıtılıp, halkımızın yabancı bir gücün engellemelerine uğramadan kendi doğal gelişiminin ön ve vazgeçilmez koşulu olan bağımsız ve özgür bir yapının yaratılması görevini bundan dolayı (tarihin de zorunlu kılmasından dolayı) omuzlayan gençliğimiz, devrim yolunu tutmada asla tereddüt etmedi ve devrim yolunu tuttuğu andan itibaren, hem kendisine, hem de bir parçası olduğu mazlum halkına, defalarca acı tattıran düşmana, daha değişik tondan acılar tattırmaya başladı ve böylece sömürgeci Türk devletinin ölümünü belirleyecek olan son acıyı tattırma durumuna mutlaka ulaştıracaktır. O, bizi bitirmek istedi! Ancak bitiremedi. Fakat gençliğimiz, halkımızla birlikte o vahşi düşmanı bitirmeyi becerecektir. Çünkü, onun üzerinde yürümüş olduğu yol doosdoğru ölüme gitmektedir. Ve başka gideceği yer de yoktur. Ne yapalım, tarih ona da bu yolu tutturmuştur.

Kürdistan gençliği, altına girmiş olduğu tarihi görevinin bilincinde olarak gerekli bütün fedakarlık, dayanıklılık, ve azmi çeşitli biçimleriyle göstermiştir. Ancak, mücadele henüz saflarında bulundurmak zorunda olduğu gençliğin gerekli kesiminin tümünü tam manasıyla bulundurmamaktadır. Mücadelenin içinde bulunduğu durum, saflara daha nice gençliğin sağlanması için olumlu koşullara sahipse de, daha önünde olumluluğa dönüştürmek zorunda olduğu bazı olumsuzluklar da vardır. Bu olumsuzlukların yani, gençliğimizin tam anlamıyla olması gereken yerde olmamasına yol açan olumsuzlukların bir sebebi olarak yukarda faşist yönetimin bazı olumsuzluklarına işaret etmiştik. Dolayısıyla, gençliğin bugün beklenen düzeyde mücadeleye katılımı konusundaki yetersizlik kesinlikle, ne onun yapısından kaynaklanmakta, ne de onun eksiksiz katılımını sağlayacak olan PKK'den kaynaklanmaktadır. Esas itibarıyla tek bir kaynak vardır, o da toplumsal gelişmenin zayıflığından da kuvvet alan dış zorlamalardır. Gençliğin bir bakıma parçalanmış atomlara benzetilmesi durumu vardır, nasıl ki parçalanmış atomların parçacıklarını bir araya getirmek zor ise, aynı şekilde gençliği de tasvip etmediği edemeyeceği bir kalıba sokulması zordur. Hernekadar geçici olması şartıyla, gençliğin uygun görmediği bir duruma hapsedilmesi mümkünse de, aynı durumun uzun süreli kılınması asla mümkün değildir.

Devrimci hareketin belli bir dönem geri çekilme aşaması ve sömürgeci Türk devletinin de bundan yararlanarak yarattığı olağanüstü, vahim durumdan dolayı, diğer kesimlerle olduğu gibi, gençliğin de geniş bir kesimiyle direkt ilişkiler, yani kesintisiz devam edememişti. Bundan dolayı da bizzat mücadele yürütmek isteyen gençliğin belli bir kesimi yetersizliklerinden dolayı, mücadelede üzerine almış olduğu rolünü bir müddet iyi bir şekilde oynayamadı. Gençliğimizin mücadele içinde rolünü belli bir dönem beklenen düzeyde oynayamaması durumu, çok önemli bir enerjinin devrim çarkının hızla döndürülmesine hizmet etmesi durumuna olumsuz bir etki yapmıştır. Bu her ne kadar acı bir gerçeklikse de sonuç olarak böyledir. Bu durumdaki gençliğin kendisinin de, bu acıyı hergün, her saat yaşadığını kendi kendisini yerdiğini bizzat onlarla yaşayarak öğrendik. Ama gençliğimizin üstün meziyetleri ve Partimizin her yönüyle kurtarıcı niteliği kısa bir sürede bu açığın ortadan kaldırılması umudunu tam manasıyla yaşatmaktadır.

Nitekim H.... yöresine yapılan sınırlı bir devrimci giriş, gençliğimizin, içinde bulunduğu duruma uygun olarak yapılacak çalışmalarla yerini alabileceği sonucunu yöresel düzeyde ortaya çıkarabilmiştir. Kaldı ki diğer yörelerde daha da önemli başarıların sağlandığı sömürgeciliğin içinde bulunmuş oldukları ruhsal yapılarından anlaşılmaktadır. Gençliğimizin mücadeleye katılma özlemiyle dolu olduğu gerçekliği kuşkusuzdur. Buna gençliğimizin her türlü zorluklarla karşılaşmasına rağmen hergün artan sayıda mücadeleye katılmakta olduklarının bizzat pratikte görülmesinden dolayı kuşkusuz bir gerçeklik gözüyle bakılıyor. Bu gerçeklik, gençliğimizin mücadeledeki yerini alacağı doğrultusundaki teoriyi pratikle doğrulamaktadır. Sözkonusu pratikte doğrulanma olayı devrimci keskinliği biraz daha bilemekte olduğundan, sömürgeciliğin kökünün, bir daha yeşermesine olanak tanınmayacak bir biçimde kesilip atılacağını söylemek yerinde olsa gerek. O zaman hertürlü azim ve fedakarlığı gösteren gençliğimiz gerçek anlamda, yapısına uygun, tüm yeteneklerini eksiksiz geliştirip, toplumumuz için bütün gücünü kullanarak, modern bir Kürdistan'ın yaratılması doğrultusunda hızla ilerleyecektir.

YURTSEVER KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ!

Sömürgeci Türk devleti senin, halkımızın özleminin gerçekleştirilmesi doğrultusunda nasıl bir rol oynadığını çok iyi bildiğinden

Devamı 2. Sayfada

AVRUPA KONSEYİ TOPLANTISININ GETİRDİKLERİ VE ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

Uluslararası planda önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemde toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi, gündemine aldığı Türkiye ve Türkiye'de "demokrasiye dönüş" konusunda da tartışmalara sahne oldu. Uzun süredir üyeliği askıda olan Türkiye, Mayıs oturumunda 50 red oyuna karşılık 91 kabul oyuyla üyeliğe yeniden alındı.

TC parlamenterlerinin üyeliğe kabul edilmesinin dayandırıldığı gerekçelerden, Avrupa'nın Türkiye'ye verdiği önemi görmek mümkün olduğu gibi, bu gerekçelerin aslı astarı olmadığını da anlayabilmek mümkündür. Dünya genelinde yaşanan önemli gelişmelerin yanısıra, Ortadoğu'da daha ciddi sonuçlara da kayabilecek olayların yoğunlaştığı bir dönemde bu karara varılması; gerekçeler arkasında yatan gerçek nedenleri yakalayabilmek açısından bir hayli ipucu vermektedir. Nitekim zaman zaman çeşitli biçimlerde yapılan açıklamalar da bu gerçeği teslim etmektedir.

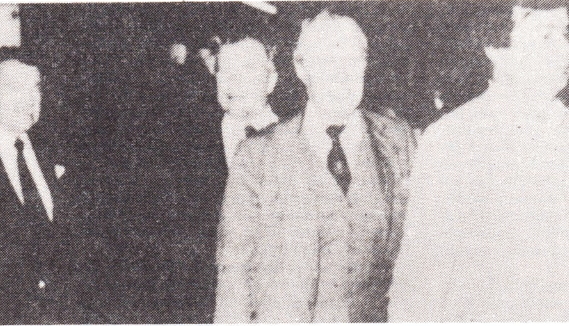
İnsan haklarına saygı duyan, işkence ve zulme karşı çıkan ve bunları bir insanlık suçu olarak kabul eden her insanın, kurumun bu tür gelişmelerin yaşandığı ülke ve yerlerde gerçekleri yansıtmak zorunda olduğu açıktır. Doğal olarak, böyle kişi ve kurumlardan beklenen veya gösterilmesi gereken tavır da bu olmalıdır. Yoksa, onların insan haklarına saygı duyduklarından bahsetmek mümkün değildir. İnsan haklarına saygılı olup olmama konusunda, yapılacak değerlendirmelerde ölçütün bu olduğu açıktır. Kişi ve kurumlar, koşullar ne olursa olsun buna uydukları oranda, böyle bir özelliği kazanabilirler.

İnsan haklarının savunucusu bir kurum niteliğini taşımak isteyen veya böyle bir iddiası olan Avrupa Konseyi'nden, adına hareket etmek istediği hakların bir gereği olarak, insan haklarının gaspedilmesine, işkence ve katliamlara karşı çıkmaları ve bu ilkelere sahip çıkmaları gerekmektedir. Fakat, gerek Türkiye ve Kürdistan'da "incelemelerde" bulunan Konsey heyeti olsun ve gerekse Konsey'de cuntanın üyeliğini onaylayan parlamenterler olsun, hiçbirinin bu ilkeleri gözönünde bulundurmadığı ve bunları kendi çıkarları için çiğnedikleri anlaşılmaktadır. Bu noktada da faşist cuntayla bütünleşmiş bir durumdadırlar.

Avrupa Konseyi bünyesinden bir heyet, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri ve cuntanın demokrasiye dönüş vb. oyunlarını yerinde incelemek maksadıyla toplantı öncesinde, Türkiye, Kürdistan'a gitti. Heyet gitmeden önce ve gittikten sonra ortaya çıkan gelişmeleri incelediğimizde, kararın dayandırılmak istendiği gerekçelerin cunta ve Avrupa emperyalistleri tarafından ortak hazırlandığı görülmektedir. Heyet, özellikle Diyarbakır üzerinde durarak, işkence ve insan haklarının zedelenmesi olaylarının görülmediği, Türkiye'nin "demokrasiye dönüşte" önemli adımlar attığı iddiasında bulundu.

Diyarbakır üzerinde bu kadar durmasının önemli nedenleri olduğu açıktır. Herşeyden önce Diyarbakır, cuntanın baskı ve işkencelerine karşı, bir halkın yok edilmesi, geleceğinin karartılması girişimlerinin boşa çıkarılarak direnişin yükseltildiği bir alandır. Bu konumuyla da Diyarbakır direnişi, Kürdistan halkının tarihsel uykudan uyanmasında, KUKM'sinin dış kamuoyunda tanıtılmasında merkezi bir rol oynar duruma gelmiştir. Yine cuntanın gerçek yüzünün açığa çıkarılmasında, barbar ve vahşi yüzünün teşhir edilmesinde de çok belirgin bir konumdadır.

Diyarbakır direnişi yalnız faşist Türk sömürgeciliğinin hesaplarını bozmakla kalmamış, Kürdistan üzerinde oyun oynamak isteyen birçok gücün hesaplarını boşa çıkarmıştır. Fakat, bugün yine KUKM üzerinde çeşitli güçlerin hesapları vardı, ve fırsat buldukça bunları uygulamaya koymaktadırlar. Diyarbakır cezaevi üzerinde oynanan son oyunun da bunun bir parçası olduğu ve bunlardan ayrı görülemeyeceği açıktır. Zindanlarda cuntaya ve uygulamalarına karşı güçlü bir direniş gösteremeyen, yaşamını kurtararak "demokrasiye dönüşü" bekleyen unsurlar, Konsey tarafından öne çıkarılmakta, sanki bir tek cezaevlerinde işkence gören bunlarmış gibi gösterilmek istenmektedir. Böylece de Kürdistan üzerinde geliştireceği oyunlara şimdiden zemini hazır hale getirmeye çalışmaktadırlar. Konsey bununla da yetinmemiş, tamamıyla cuntaya teslim olmuş bir kaç hainin, "Genç Kemalistler Birliği"nin ifadelerine başvurarak, iddialarını kanıtlamaya çalışmıştır. Bu olay bile Konsey'in gerçek niyetlerinin anlaşılması açısından yeterlidir.

Cezaevlerinde inceleme yapan heyetin bazı üyeleri.

Bazı çevrelerce Avrupa Konseyi'nin gerçek niyetleri gizlenmek isteniyor veya bu konuda yaptıkları propagandalarla Konseyi aklamaya adeta çaba sarfediyorlar. Bu yönlü girişimlerin baştan beri birçok güç tarafından yürütüldüğü bilinmektedir. Son günlerde bu çabalarını daha da yoğunlaştırdıkları görülmektedir. Kürdistan sorununu, Avrupa sosyal-demokrasisinin çıkarları doğrultusunda bir "çözüme" götürmek isteyen bu güçler, faaliyetlerini Diyarbakır zindanlarındaki direnişi anlamından boşaltma üzerinde yoğunlaştırarak, amaçlarını gerçekleştirmek istemektedirler.

Diyarbakır zindanlarındaki direnişi sıradan bir "hak-hukuk" meselesine indirgeyen ve cuntaya karşı bir direniş göstermeyen ve teslim olmuş kişileri, sanki direniyormuş gibi göstererek, bu alan üzerinde oynanan oyunları korkunç düzeylere çıkarmaktadırlar. Bu tür girişimlerin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle hiçbir alakası olmadığı, tam tersine bu mücadelenin gelişimi önünde engel oluşturma çabaları olduğu açıktır. Fakat tüm bu girişimler kararın altında yatan gerçek nedeni su yüzüne çıkarma önünde engel oluşturamayacaktır.

Gerek, konuşturulan birkaç hain-ihanetçi ve gerekse dışarıda sürdürülen çabalar, bu durumu gizlemediği gibi, daha da açığa çıkmasını sağlamaktadır. Bu oyunun, TC tarafından geliştirildiği ve Avrupa'nın da buna onay verdiği açıktır. Böyle bir oyuna Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar baştan dikkat çekmiş ve bu konuda kamuoyunu uyarmışlardı. Bu yoldaşlar şöyle diyorlardı: *«Sömürgeciler teslim aldıkları insanları ajanlaştırmak istiyorlardı ve gene PKK'ye karşı bir takım komplolar yapıp, onu Kürdistan ve dünyaya karşı teşhir etmek ve gözden düşürmek istiyorlardı.»* (Cezaevi Mektupları)

Mazlum ve diğer yoldaşların işaret ettikleri noktaların cunta tarafından geçmişten beri uygulanagelindiği açıktır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesine sözde itiraflar düzenleterek, televizyon, radyo ve basında zehir kusturmuştur. Böylelikle, KUKM ve onun önderi PKK'yi kamuoyundan tecrit etmek ve onun hakkında şaibeler yaratmak istemektedir. Bu ihanet çetesini sürekli öne çıkarmasının nedeni de budur.

Avrupa Konseyi'nden Diyarbakır'a giden heyet de, yine bu ihanet çetesi ile görüşmüş ve onların itiraflarını toplantıya kadar getirmişlerdir. Bunların ağzından da işkence olmadığı ve insan haklarının çiğnenmediği sonucuna varmışlardır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ile görüşmeleri, bunun dışında işkence gören, katliamlara uğrayan ve direnen tutuklularla görüşülmemesi, Konsey heyetinin içine girdiği tutumu izahda önemli bir durumdur. Kaldı ki, bu ihanet çetesi, itirafları ile tanınan ve kamuoyuna yabancı olmayan bir çetedir. Sözde haklarında öldü denilenlerle de görüşüldüğü ve sağ oldukları biçiminde bir beyan da Konsey heyetinin samimiyetini göstermektedir. Bu, cuntanın ve heyetin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Yoksa, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin hakkında söylenenler bilinmekte, öldü vb. propagandaların kimler tarafından yapıldığı da ortadadır.

Diyarbakır ve diğer Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlarda, işkencenin sona ermediği, insan haklarının çiğnenmeye devam edildiği ve cuntanın "demokrasiye dönüş" iddiasının sahte olduğu, Konsey heyeti tarafından da bilinmektedir. Zaten böyle bir kararın verilmesine yolaçan neden de cuntanın "demokrasiye döndüğü" vb. değildir. Böyle bir kararın verilmesinin temelinde daha başka nedenler yatmaktadır. Cuntanın demokrasiye geçmediği çok açık olduğu halde, daha 1-2 ay öncesinde işkencede öldürülen tutuklular bulunmasına rağmen, hala da hem zindanlarda hem de dışarıda sürdürülen operasyonlarda en vahşi uygulamalar yapılmaktayken, tüm bunlar da herkes tarafından bilinirken, Konsey heyetinin ve Avrupa parlamenterlerinin bundan habersizmiş gibi davranması veya daha doğrusu bu gerçeklere bilerek yüzünü çevirmesi başka nedenlerin varolduğunu göstermektedir.

Ortadoğu'daki gelişmeler ve bu gelişmelerde Türk faşist cuntasına yüklenen rolün böyle bir karara varılmasında belirleyici olduğu açıktır. Yoksa bazılarının "sorunu" bir-iki basit gözlem veya yapılan sahtelikler düzeyine indirgenmesi değildir. Bu konuda yazılan ve çizilen şeyler işin görüntüsünden başka bir şey değildir. Sorun ne sahte ölüm listeleri ile heyetin kandırılmasıdır, ne de geçici olarak işkence vb. hafifletilmesi, cezaevleri koşullarının düzeltilmesidir. Mesele bundan daha kapsamlı bir şekilde ele alınmak ve değerlendirilmek zorundadır. Aksi halde, oynanmak istenen oyunun teşhirinde ve etkisiz kılınmasında yetersiz kalınacaktır.

Zaman zaman Konsey parlamenterleri veya Avrupa emperyalizminin çeşitli güçleri Türkiye'ye yönelik düşüncelerini, daha doğrusu gerçek niyetlerini açıklamışlardı. Açık ki içine girilen dönemde de böyle bir niyetten vazgeçilmiş değildir. Hatta denilebilinir ki, bu daha da kuvvetlendirilmiştir. Avrupa'nın, Türk faşist cuntasını kaybetmek ve ilişkilerini zedelemek istemediği bilinmektedir. Gerek Konsey toplantılarında olsun ve gerekse daha değişik alanlarda olsun, bu istek sık sık dile getirilmiştir.

BAŞKA BİR SONUÇ DOĞMAYACAKTI!

Durum bu olunca, alınacak kararın sonucu da kendiliğinden anlaşılmaktadır. İşte heyetin Türkiye gezisi, böyle bir sonuca ulaşmak için önceden düzenlenmiş bir senaryodan başka bir şey değildir. Avrupa Konseyi de bu senaryoya ortak olarak, cuntanın faşizmi kurumlaştırma çabalarına açık pirim vermiş durumdadır. Cuntanın attığı hiç bir adımın demokrasi ve insan haklarıyla bağdaşır bir yanı yoktur. İnsan haklarının azgın bir kasabı durumundadır. Böyle bir özelliği olan yönetime, destek vermek, onun işkence, katliam ve insan haklarını çiğneyen tüm uygulamalarına da katılmak demektir.

Türk burjuva muhalefetine umut bağlayan güçlerin çabaları da böylelikle sonuçsuz kalmış durumdadır. Avrupa Konseyi'nin Türkiye'ye baskı uygulayarak, "demokrasiye geçişi" zorlamasına bağlanan umutları da bu karar söndürmüştür. Faşizmin kurumlaşmasına evet denilerek, cunta onaylanmıştır. Kaldı ki, Türk burjuva muhalefetinin de cuntaya karşı alternatif olma diye bir sorunu yoktur. Yer yer sesler yükseltilse de, özünde cuntanın faşizmi kurumlaştırmasına, evet denildiği açıktır. Zaten şimdiye kadar, gösterilen muhalefetin boyutu, yaptıkları ve çapı da, bu gerçeği teslim etmektedir.

Cuntaya karşı ciddi bir mücadele verme gücünde olmayan ve daha çok burjuva muhalefetin kuyruğuna takılarak yaşamını kurtarmak isteyen Kürt küçük-burjuva reformist hareketlerinin, bu yönlü çabaları da sonuçsuz kalmış, umutlarını bağladıkları alandan herhangi bir şey çıkmamıştır. Cuntanın Konseye alınmasında burjuva muhalefetin de, Avrupa sosyal-demokrasisi ile hemfikirliği ortaya çıkmıştır. Bizzat kendi çabalarıyla cuntaya destek toplayan bir burjuva muhalefetin, "demokrasiye geçişte" ne kadar etkili olacağı ortadadır. Bunu kavrayamayan ya da bir türlü kavramak istemeyen kafaların eğer ihanet değilse, büyük bir yanılgı içinde olduğu açıktır.

Avrupa Konseyi'nin aldığı kararın veya Konseyde ortaya çıkan eğilimin,

Devamı 19. Sayfada

ÖZAL'IN İRAN VE PAKİSTAN "EKONOMİK" ZİYARETLERİNİN ARDINDAKİ GERÇEKLER

Son günlerde sömürgeci basının kamuoyuna yansıttığı "Türkiye'nin Ortadoğu'daki ekonomik ilişkileri", esasında Özal'ın şahsında somutlaşan, Türk burjuvazisinin yayılmacı ve işbirlikçi karakterinin operasyonlarıdır.

Türk burjuvazisinin oluşum özellikleri; devlet fideliğinde yetişip bürokrasinin üzerine oturarak, kapitalist dönüşümü üstten sağlaması, ekonomik atılımlarını kendi iç gelişmeleri ile değil –bu karakterinden kaynaklanan–, palazlanma tarzında, bunalım dönemlerinde uyguladığı saldırganlık politikası ile gerçekleştirmesi, bugünkü uygulamalarının tümüne damgasını vurmaktadır.

Türk burjuvazisi asalak bir burjuvazidir. Ekonomik gelişmeleri esas olarak dışta emperyalistlerle işbirliği, içte en gerici mihraklarla, çağla çelişen feodal yapı ile bir bütünlük içerisinde, korkunç bir baskı ve sömürü sayesinde sağlamaktadır. Ekonominin gelişmesinde atılımcı bir karaktere sahip değil, fırsatçı bir biçimde her yönden aldığı payı arttırma çabasındadır.

Türk burjuvazisi, yayılmacı bir burjuvazidir. Özellikle Ortadoğu halkları ile ilişkilerinde, komşuluk ilişkilerinde samimi olmak bir yana, tarihten gelen fetihçi ve talancı özelliklere dayanarak, halkların topraklarında hak iddia etmek durumundadır.

Ortadoğu'da bunalımlar artıp, halkların mücadelesi emperyalizmi ve bölge gericiliğini tehdit eder duruma geldikçe, bu emellerini gerçekleştirme fırsatını gören TC burjuvazisi, emperyalizmin başı ABD'nin desteğini de alarak, mücadeleleri bastırma, statükoyu koruma, ekonomik gelir sağlama ve yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için harekete geçmektedir.

Özellikle 60'lardan sonra derin bir bunalım içerisine giren Ortadoğu'da, bu bunalımlar, zaman zaman sıcak mücadelelere dönüşmekte, bölgesel savaşın eşiğine gelmektedir. Bölgedeki sınıf savaşımının özelliklerine bağlı olarak, sürekli olan bunalım, belli dönemlerde yoğun bir biçimde belirginleşmektedir. Bunalımın yoğunlaşma özellikleri, artık uzun evrelerle değil, kısa aralıklarla ortaya çıkmaktadır.

İçinde bulunduğumuz bu aylarda, İran-Irak savaşının emperyalizm açısından vardığı tehlikeli boyut, Irak ve Güney Kürdistan muhalefetlerinin yeniden kabarması, bunun bir göstergesi olarak Irak'ta geniş kitle gösterilerinin yaygınlık kazanması, İran'ın emperyalizmin can damarı olan petrol körfezini tehdit etmesi, karşılıklı uygulanan ekonomik ambargolar, bunalımı yeniden yoğunlaştırmıştır.

Böylesi bir ortamda içerisine girilen dönemin şiddetli çatışmaların yaşanacağı dönem olacağı birçok yönüyle şimdiden görülebilinmektedir.

Emperyalizm direkt müdahalelere hazırlanmakla birlikte, esas olarak çözümü, bölgedeki işbirlikçileri vasıtası ile gerçekleştirmek, daha çok onları saldırılarında kullanmak amacındadır. Gerek diplomatik temaslarda ortaya konulan görüşler, gerekse Ortadoğu'da mevcut statü göz önüne getirildiğinde, emperyalizmin ilk evrede jandarmalarını harekete geçirmesi en kuvvetli olasılıktır.

Bu durumda –zaten dumanlı havaya hayran– Türkiye'nin rolü öne çıkmaktadır. Bölgedeki bir çok gerici gücün kendi içinde yıkılmağa yüz tutmuş çatlak bir yapı arzetmesi, askeri güç ve donanımın yetersizliği, emperyalizm açısından uygun bir görev dağılımını gündeme getirmektedir.

Burada karşılıklı çıkarlar sözkonusudur. Emperyalizm, bölgede bunalımı kendi lehine bir çıkışla atlatmak için, Türkiye'nin, Ortadoğu'da ekonomik yönden belli bir girişimde bulunmasına ve pay almasına veya palazlanmasına müsaade ederek harekete geçirip, bir çok güç üstünde tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Keza Türkiye burjuvazisi, hayalinde yaşattığı geçmişini hatırlayarak, iştah kabartıcı bir şekilde işe atılıp, bir yandan emperyalist çıkarları korurken, bir yandan da yayılmacı ve fırsatçı emellerini gerçekleştirme ortamı bulmaktadır.

Bunun en açık biçimi askeri müdahalelerdir. Geçen yaz aylarında gerçekleştirdiği saldırılarını boyutlandırarak, bu yıl yeniden gündeme getirmek istemektedir. Bu çabayı bir yandan kendisini tehdit etmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmeye yöneltirken, bir yandan, Irak'ı kurtarma, İran'ı savaştan vazgeçirmeğe yönelmektedir.

Gerçekleştirilen dizi ziyaretlerin özünü de bu konu oluşturmaktadır. Denilebilinir ki, ziyaretler, gerçekte Ortadoğu gericiliği ile bütünleşme ve anti-emperyalist güçleri tehdit operasyonudur.

Özellikle İran ve Pakistan'a yönelik yoğun diplomatik girişimler ve bunun yanında diğer bölge ülkeleri ile girilen ilişkilerde temel konu, Türkiye'nin oynayacağı roldür. Pakistan'la işbirliği geliştirirken, karşı-devrimci çabalar yoğunlaştırılmakta, bölgeye yönelik olarak bu iki güç,

Devamı 19. Sayfada

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanlara ve halkımıza yol gösteren bu yazı, tüm direniş şehitlerimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim sözkonusu olduğu kadarıyla, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değiştirerek, 'bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!' diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimizin bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vaizlarıyla 'devrimci adını lekeleyen', ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine **yükseltmek** *olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara* (komünistlere– yn.) *karşı öfkem artıyor.»* Lenin.

1 - Devrimin Nesnel ve Öznel Etkenleri Arasındaki İlişkiyi Doğru Kavrayalım!

Ezilen sınıf ve halklar yaşadıkları tarih ve çağın kendilerini mahkum ettiği gerçeği devrimle değiştirmek için ayağa kalktıklarında, alışılagelmiş düşünce ve davranış kalıplarını parçalamak zorundadırlar. Ekonomik-toplumsal koşullar tüm bireylerin bununla uğraşmasına imkan tanımayacağından, devrim eylemi bir grup öncü tarafından hazırlanır. Bu grubun, teoride ve taktikte toplumsal gerçekliğe uygun objektif gerçekliği yansıtma temelinde hazırlanması halkların ve sınıfların kaderini değiştirecek önemdedir. Toplumun büyük bir bölümü güncel yaşama, üretimin zorunluluğuna mahkum edilmiştir. Dolayısıyla adlarına bağımsız düşünce ve siyasal eylemi üretecek koşulların maddi temeli de dardır. Bu nedenle böyle bir görevin başarılması için, öncünün büyük zorluklarla yaratılma sorunu ortaya çıkar. Güncel maddi yaşamı kurtarmak için dayatılan baskı ve sömürü yöntemleri bireyi de alabildiğine gününü kurtarmaya ittiğinden, hayati çıkarların bilimsel ifadesiyle uğraşma, bunu sistemli bir düşünce ve siyaset haline getirmekle sorumlu olan öncülüğün, çıkar endişesinden sonderece uzak durması, soylu amaçlar uğruna bir yaşamın içine girmesi ve bunu her koşulda sürdürmesi zorunlu, ama bir o kadar da zor olan bir olaydır.

Toplumun alt ve üst yapısının adeta çığrından çıktığı devrim öncesi dönemlerde, ellerindeki lokmayı gaspetmek için esas baskıyı ve sömürüyü uygulayan gücün çabaları yanında, sömürülenlerin de öncülerinden yoksun olmaları halinde kendi gerçekliklerine katmerli bir yabancılaşmayı yaşamaları sıkça görülen bir durumdur. İşte böyle durumlarda, öncü gücün, öncü militanın kader değiştiren rolü önemini duyurur. Güncellikle pek ilişkisi olmayan böyle bir yaşantının önemi tümüyle kavranmasa da, bunun dışında bunalımdan sıyrılmanın imkansızlığı kendini dayattıkça öncüye duyulan özlem de artar. Bunun tohumları serpilmeye başladığında toplumun ezilen sınıfları ve halklar görülmemiş bir duyarlılıkla kendilerini aydınlığa çağıran, mutlu bir geleceği vaad eden olguya hızla koşarak onun etrafında kenetlenirler. Bu yeni düşünce ve eylem biçimine kaderlerini değiştirmek için kendilerinin muazzam kitle gücünü kattıkları oranda da, ideolojik, politik, askeri tüm baskı aygıtlarını paramparça ederler. Bu araçların büyüklüğü ne olursa olsun doğru bilinci esas alıp, doğru eylemi özümsemeleri oranında her düzeyde direnişçi kesilmeleriyle güçlerini doruk noktalarına çıkarırlar. Geleceği, ileriyi yansıtan halk iradesi bu noktada mutlaka, kendisini imha etmek için gücünü son kertesine kadar kullanan en azgın emperyalist işgalcileri veya kendi egemenlerini, bazı engeller sürecin hızını kesse bile, alaşağı edecek ve zaferi elde edecektir.

Tarihin gelişimi, binlerce örneği ile bu yasayı doğrulamaktadır. İnsan soyunun, hiçbir toplumsal örgütleniş aşamasında sonsuz karanlık bir ortam içinde kalmayı kabul etmediği bilinir. Daha insan türünün örgütlenişinin ilk aşamalarında bile, grubun, kabile veya aşiretin, yabancı egemenliği kabul etmeyerek, böyle yaşamaktansa imha olmayı göze almaları yaygın olarak görülen bir durumdur. Sınıflı toplumlarda da ezilen sınıf ve halklar, ister yerli egemen sınıflara ve isterse yabancı despot güçlere karşı sürekli bir örgütlenme içindedirler. Geri atılmaya mahkum üst yapının, ileriyi doğurmaya aday düşünce ve bu düşüncenin taşıyıcısı gruplarca kuşatıldığı, yeniyi her düzeyde temsil eden düşünce ve davranışın boy verdiği, kültürden ahlaka, dinden felsefe ve siyasete kadar toplumun kendisini yenilemeye mecbur hissettiği dönemlerde, eski, çıplak zora ne kadar başvurursa vursun, süreç içerisinde bunun lime lime edilerek aşılmasının kaçınılmazlığı, sürekli bir köleliğin eski biçimiyle asla yaşayamayacağı toplumlar tarihinin yalın bir gerçeğidir. İnsan türünün her türlü toplumsal-ulusal biçimlenişinin ayrılmaz yasası olan bu durum, kendi ulusal-toplumsal gerçekliğimiz açısından da bir o kadar açık ve geçerlidir. Kürdistan toplumunun tarih ve çağ tarafından belirlenen çok az ülkede görülebilecek özelliklerinin de bu yasa tarafından belirleneceği, eğer tam imha denilen olay gerçekleşmemişse içinde yaşanılan zifiri karanlık, bilinçsizlik ve örgütsüzlük ne olursa olsun insan toplumunun içinde bulunulan aşamaların özelliklerine uygun olarak geçerliliğini sürdüren kanunlarının bu somutta da hükmünü icra edeceği açıktır. Ama içine girilecek eylem bu açıdan iki şeyden birisini doğrulayacaktır. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin iddia ettiklerinin tersine, ezilen sınıf ve halk gerçekliği yaşamdan umudunu kesmemiş, bağımsız-özgür bir yaşamdan vazgeçmemişse toplumsal kanunların gereğini yerine getirecek, mutlaka çağdaş toplumların içinde bulundukları akımlara, ulusal-toplumsal biçimlenişe uygun olarak kendini dönüştürme gücüne ulaşacak ve bunun için yeteneklerini mutlaka geliştirerek sonucu olumlu bir tarzda yaratacaktır. İkincisi; eğer iddia edildiği gibi imha olmuşsa, Marx'ın da dediği gibi, içine girdiği savaş onun yaşamaya hakkı olup olmadığını kanıtlayacaktır. Tabii ki, savaşamayacak veya savaşta zaferi sağlamayacak kadar güçten, bilinç ve örgütlülükten yoksunsa, o durumda yenilgisi kaçınılmazdır. Çağdaş olmaya, bunun gereklerini elde etmeye durumu uygun değildir. O durumda tarihte örnekleri görüldüğü gibi, imhadan geçirilmiş halklar kategorisine girer. Neslinin tükenmemesi için çırpınan hayvan türleri gibi bir gerçekliği yaşayan, bir kültürel grup halinde bazı uluslar içine serpilmiş gördüğümüz milli topluluk biçimlerinden biri olarak arzedilir; onun adına bağımsız eylem, bağımsız örgütlenme, kısaca bağımsız devrim hareketinin düzenlenmesi gereği kalmaz, bundan vazgeçilir.

Kürdistan somutunda bugün, açıkçasına böyle bir ikilem vardır. Bir yandan, her türlü yabancı güç ve işbirlikçileri, halk gerçekliğinin tarih ve çağ açısından ölüme mahkum edildiğini bütün propaganda araçlarıyla hergün, her saat ezbere söylerken, insanlığın ilerici kesimi de buna iştirak ederek ölüme mahkum edilen bir varlığın kurtulması için beyhude bir çaba harcadığını, bağımsız, özgür bir ulus olarak yaşamasının çağ tarafından kabul göremeyeceğini, bu açıdan da bir devrim hareketinin ideolojik, teorik, politik, örgütsel ve eylemsel olarak örgütlenemeyeceğini tekrarlayıp durmaktadırlar. Egemen güçler sürekli egemenlik sürdürmüş bir tarihi kendilerine dayanarak aldıklarından, iddialarında çok güçlü gözükebilirler. Ezdikleri halkın tüm bireyleri üzerinde yürüttükleri muazzam baskı ve sömürü yanında başvurdukları hertürlü yalan ve demagojileriyle, ideolojik yadsımalarıyla bunun doğal bir süreç olduğunu, bireye ve halka düşenin, kendi kişiliğine asla yanaşmamak, o katbekat yabancılaşmış kişiliği gerçeklik olarak benimseyip hakim ulus içinde eriyerek hakim sistem içinde yaşamak olduğunu kulaklara, beyinlere ve yüreklere okurlar. Okullar, din kurumları, velhasıl egemen sınıfın ve ulusun örgütlendirdiği tüm kurumlar bununla uğraşır, gerçeğin bu yönde olduğunu savunur, inandırmaya çalışır ve güçleri oranında da bunu şu veya bu düzeyde kabul ettirirler. Tabii ki, böylesine bir yaklaşımdan en başta yerli işbirlikçi sınıfın temsilcilerinin etkileneceği ve aynı zamanda kendi etki sahaları altında yaşayan ezilen halk kesimlerine de bu anlayışı dayatacakları, propaganda yapacakları, kendi gerçeklerini inkar etmede bunların da en az yabancı despot güç kadar olumsuz bir rolü oynayacakları somutumuz için sonderece açıktır. Tarihimizin daha yakın bir dönemine kadar bütün ezilen sınıf ve tabakalarıyla birlikte tüm ulusun, çağımızı bu temelde algılamaya zorlandığını unutmamak, bunun zıddı olan devrimci yöntem de kararlı olanların çok iyi bilmeleri ve dikkatle değerlendirmeleri gereken bir husustur.

Tarihsel ve güncel somutu devrim yöntemiyle değiştirmeyi esas almak isteyen kesimin, başlangıçta fazla ifade edemedikleri, ama süreç geliştikçe çok daha iyi farkına varacakları temel gerçeklik, tarihlerini ve bu tarihlerinin bir ürünü olarak çağın kendileri için ördüğü ve adeta yaşamaya mecbur ettiği gerçekliği devrimle değiştirmeye karar verdiklerinde, artık sadece günceli dile getirmekle yetinemeyecekleri, çağ ve tarih konusunda alabildiğine doyurucu bir bilinçlenmeye ulaşmak, ama bunun da ötesinde, çağımızın en devrimci ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin bir kanunu olarak bilinçlenmeyi eyleme dönüştürmek zorunda olduklarıdır. Bu noktada, bilinçlenmeden eyleme geçmenin büyük zorlukları, bu zorlukların çağdan, tarihten kaynaklanan engellerini gördükçe kendilerinde tekrar, tekrar üretmek ve geliştirmek zorunda oldukları yetenekleri de açığa çıkarma ihtiyacını duyarlar. Eğer bağımsızlık ve özgürlük düşmanı akımların etkilerine açık olmak istemiyorlarsa, bu zorluklara ancak kendilerinden güç üreterek karşı koyacaklarını, somut koşulların, kendilerini, devrimci değişiklik için istediği düşünce ve eylem gücünü bulup ortaya çıkarmayla sorumlu tuttuğunu, bu sorumluluktan hiçbir bahane ile uzak duramayacaklarını açıkça görürler. Derin olmayan yaklaşımlarla sorunların çözümüne arpa boyu kadar bile yol aldırılamayacağını, elde edilmiş sıradan bir kazanımın dahi çok kolaylıkla elden kayabileceğini görür, bu konudaki yetersizliklerini aşıp yeterliliğe ulaştırmak için kendi güçlerine daha çok dayanır, bunun zorunluluğunu yürekte ve bilinçte daha derinliğe duyar ve mutlaka devrimle değiştirmek istedikleri kendi objektif yapılarını alt-üst edecek mekanizmayı kurup, işletirler. Öncü adına layık olmaları bunu başarmalarına bağlıdır.

Kürdistan'da her hangi bir ülkedekinden çok daha belirleyici bir anlamı bulunan öncünün bu biçimdeki tanımını iyi kavramak, ama bununla da yetinmeyerek buna uygun değiştirmeyi de yaratmak her türlü gelişmenin zorunlu bir şartıdır. Kürdistan somutunda herhangi bir bilinç, herhangi bir siyaset, herhangi bir eylemlilikle ve özellikle de şu veya bu ülkede geçerli olan eylemlilik ve örgütlülükle sonuca gidilemez. Çünkü, tarih ve çağın çizdiği hüküm değişiktir. Gerçekliğimizde yabancılaşmanın rolü sonderece iyi kavranmak zorundadır. Tarihte ve çağın kendisi tarafından bir türlü kabul göremeyen ulusal gerçeklik, kendisine doğal müttefik olması gerekenlerden de gereken ilgiyi, anlayışı ve desteği bulamamaktadır. Daha da ötesinde, ulusal gerçekliği bizzat bağımsızlaştırmak, yenileştirmek ve güçlendirmekten sorumlu olan halk, sınıf ve tabakalarının bu konudaki duyarsızlıkları, yetmezlikleri ve bunun öncüye de yansıyarak şiddetle etkilemesi durumu vardır. Tüm bunlar, bizde durumların çok değişik ele alınmasını gerektirir. Öncü, devrim olgusunun özenle ele alınmasının kendine has yöntemleri olduğunu, toplumu devrimle değiştirecek tüm kuvvetleri bulup ortaya çıkarmak gerektiğini kavramak ve bunun gereklerini mutlaka yerine getirmek durumundadır. Başka halkların ulusal kurtuluş mücadelesindeki yöntemlerini öğrenip özümsemek bilgi bakımından yararlı olabilir; ama, o koşulların bir benzerini kendinde görerek ona göre örgütlenme ve eylem sitili tutturmak düşülecek en vahim hatalardan biridir. Ve hele, bu konuda başkaları için en devrimci yöntemleri olduğu gibi kopye etmek, sosyalist sistemin bir dediğini iki yapmamak, çok ince gibi gözüken, fakat en tehlikeli bir yanılgı, bir sapmadır. Çünkü gerçeklik, kendisi içinde özgündür. Özgün olan gerçeklik, devrimle değiştirilmeyi de özgün kılar. Bu yakalanıp, gerekleri yerine getirilmedikçe, çok haklı gibi görünen, çok iyi çaba harcayan bir çok örgütlenmenin, aslında bir engel oluşturduğu, işleri ilerletmek bir yana içinden çıkılmaz hale getirdiği görülür. O halde Kürdistan somutunu devrimle değiştirmek için yola çıkanların her hangi bir ülkedekinden daha fazla özgün olmaya, kendilerini kuşatan katmerli yabancılaşmanın tüm etkilerini silmeye büyük ihtiyaçları vardır. Öncelikle bu alandaki olumsuzlukları temizleyip, kendilerini özgün kılıncaya kadar, toplumda fazla etkinlik sağlayamayacakları, halkın büyük devrimci eylemini ortaya çıkaramayacakları iyi bilinmek durumundadır. Bunun için, herşeyden önce somut durumun bilinç tarafından aydınlatılmasının büyük önemi vardır. Devrimci değişikliğe yönelmeden önce, devrimci değişikliği doğurmaya yetecek bağımsız ve özgür düşünceyi oluşturmak kesin bir zorunluluktur. Tüm zenginliği ve güçlülüğü ile bağımsız ve özgür düşünceyi yaratmayanlar, bağımsız ve özgür eylemi de yaratamazlar.

Bağımsız ve özgür düşünce denilince apayrı bir düşünce türü değil, çağımızın devrimle değiştirilmesinde başarısı yüzlerce defa kanıtlanmış bilimsel sosyalizm kastedilmektedir. Ama bunun başarılı olmuş yüzlerce örneğinin sıradan bir kopyasının bile, bağımsızlığı silip süpüreceği iyi bilinerek hareket edilmelidir. Bağımsızlık, halkımızın kaderi konusunda geçmişin ve çağın hükmünün ne olduğunu görmeyi, bilimsel sosyalizmin yardımıyla bunu kavramayı ve bu kavrayışı örgütlülüğe ve eylemliliğe dönüştürmeyi içerir. Başkalarının pratiklerinin ürününü çok devrimci özellikte de olsa yutarcasına ezberlemek ve onu dayatmak, Kürdistan somutunda korkunç bir gerici olmaya yeter. Elbette ki Lenin'in Rusya için, bir Ho Chi Minh'in Vietnam için geliştirdikleri kendi toplumları açısından büyük devrimci değere sahip olduğu gibi, evrensel özellikleri de vardır. Ama, bundan çıkarılacak sonuç, her şeyi olduğu gibi kopye etmek değil; onların evrensel gerçekliği kendi somut koşullarına uygulamada yaptıkları gibi yapmak, evrenselin ışığında kendi gerçekliğimizin aydınlatılmasını becerebilmek, evrensel olanla özgün olanın sağlıklı bir bileşimini yaratabilmektir. Ama Kürdistan'da maddi plandaki bağımlılık kendisini özellikle düşüncede ve siyasette o kadar güçlü bir biçimde yansıtır ki, en uşak sınıf ve tabakaların yanında, ilericilik ve hatta sosyalizm adına hareket edenlerin de –ilerici, devrimci, sosyalist de olabilir– şu veya bu gücün veya devletin basit bir piyonu gibi hareket ettikleri görülür. Kendi zayıflıkları o kadar fazla ve özgünlükten o kadar uzaktırlar ki, hemen bir dış güce yaslanma ihtiyacını duyarlar. Türk sömürgeciliğinin, 12 Eylül faşizminin ve onun bir sözcüsü olan MDP'nin Kürdistan'da diğer bölgelerden daha fazla taban bulabilmesi, yerli egemen sınıfın bağımlılıkta ve uşaklıkta sınır tanımayan karakterini ortaya koyar. Ama bir gerçek daha var, sözde ilerici ve hatta sosyalist olanlar da, tersinden bir biçimde de olsa, özü aynı olan bağımlılık ve uşaklık ruhunu ittifak ve enternasyonalizm adları altında sürdürmektedirler. Bunların hemen bir güce yaslanarak bir silik kopye gibi hareket etmeleri ve bununla da ülkeyi ve halkı kurtaracakları iddiasında bulunmaları yabancılaşmanın sosyalizm cilası altında daha da katmerleşmesinden başka birşey değildir.

Tarihimizi devrimle değiştirmek için soylu bir eyleme halkıştığımız bu dönemde hesaplaşma dediğimiz meseleyi doğru yapmak, kendi gerçekliğimizin somutta güçlü ve zayıf yanlarını görüp değerlendirmek, büyük önem taşımaktadır. Bu belirleme yapılmadan, sağlıklı bir devrimci eylem gelişme imkanına kavuşamaz. Gelişme durumunda da, bu, rastlantılara bağlı olur, şu veya bu gücün dayatmaları kadar bir gelişme ve başarı sağlanır. Ama devrim bu değildir. Bunları bazı reformlar olarak değerlendirme imkanı vardır, fakat devrim olarak değerlendirilemez. O halde, günümüzde ve özellikle de önümüzdeki dönemde Parti hareketimiz, büyük bir eyleme kalkışmanın ağır tarihi sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Öncünün, tüm bir halkı devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak, onu eşsiz bir biçimde ayağa kaldırmak için bütün gücüyle çaba harcadığı böylesine bir dönemin eşiğinde, geçmişe kısaca bir bakıp, çağı da yalın bir biçimde gözetleyerek geleceğin üzerine yürümesi, geleceğini devrimle yaratırken gerekli olacak gerçek kuvvetleri ve yetenekleri nasıl bulup ortaya çıkaracağına önemli oranda hizmet edecektir. Çağın kuvvetleri, tarih ve güncel yaşam tarafından koşullandırılmış olan maddi yapı hakkında derin bir bilince ulaşılmadıkça, önümüzdeki dönemin büyük bir devrimci kenetlenme, büyük bir devrimci coşku ve büyük bir devrimci yürüyüş haline getirilemeyeceği ve bunun sonucundaki yenilgilerin Türk sömürgecilerinin özelliklerinden ötürü de büyük tahribatlara ve katliamlara yol açabileceği gözardı edilemez. O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin gündeminden daha yüklü bir gündemle karşı karşıya bulunulmaktadır. En ileri unsurdan en sıradan sempatizana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarsızlık bilinçsizlik ve unutkanlık yapılabilecek en büyük kötülüktür. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezisini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığından müthiş bir utanç duyuyorsa, duyarlı olması, eylemde gerekli olan yeterlilik düzeyine gelmek için ihtiyaç duyduğu gücü mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılaşmayı parti maskesi altında da sürdürenler ve bu konuda özgün olmayı becerememeyenlerdir ki, parti içinde iki yüzlü kesilir, rahatsızlıklarını her fırsatta belli eder, kendi yetersizliklerini örtbast etmeye çalışırlar; hatta bozgunculuğa varan birçok davranışa kılıf aramaya koyulurlar, çevrelerine de yaydıkları bu yapılarla, karanlığı Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yanaşmazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanlık, mutlaka ezilmesi gereken bir tehlikedir.

Bu tutumun sahiplerine, acımasız gerçeklerimizle dalga mı geçmek istiyorsunuz, sorusunu

yöneltmek gerekir. Ama, buna tahammül edilemeyeceği de açıktır. Kendilerine eğitim ve düzelmek için bir fırsat tanınabilir; fakat bunların bir düşünce ve çalışma tarzı olarak yaşam bulamayacağı çok açıktır. Eğer dürüst iseler, her üye, sempatizan ve hatta taraftarın, yaramızın çok derin olduğunu, bu yaramızdan kaynaklanan ağrılarımızın tüm kökenlerini teşhir etmek için uğraş vermesi gerektiğini teslim etmek gerekir. Ama bununla da yetinmeyip, tedavi için gerekli olanakları bulup ortaya çıkarmayı kabul etmesi gerekir. Devrimci olmanın ilk şartı budur. Bu olmadan, değiştirme olayının basit ilk adımlarını bile atmak sonderece zordur.

2 - Çağımızın Halkımız Hakkındaki Hükmü İnkar Olamaz

Bugün güçlü devrimci gelişmelerin eşiğine gelmiş olan Kürdistan, dünya güçlerince hala nasıl değerlendirilmektedir? Hakkımızda verilen hüküm hangi nedenlere dayandırılmaktadır? Bunlar geçerli bir neden olarak kabul edilebilinir mi?

Sömürgeciliğin iddiası, hiçbir zaman birleşmemiş, bir devlet kurmamış, dilini-kültürünü fazla geliştirememiş bir halk topluluğu olarak Kürtlerin, bir çağdaş ulus gibi, kendi kaderini özgürce belirleme hakkının olamayacağıdır. Sömürgecilik bu konudaki politikalarını iç ve dış dayanaklarıyla birlikte uygulamaktadır. O, ayrı bir ulusal-toplumsal gerçekliğimiz olduğunu dahi kabule bir türlü yanaşmamaktadır. Diğer ulusal değerler üzerindeki tahribatı bir yana, o, insanın onsuz yapamayacağı dili dahi imha etmek istemekte, bu halkın varlığını ismen bile bilincine getirmek istememektedir. Türk sömürgecileri, ülkemiz üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulamakta, halkımıza vahşiler, eşkiyalar, ne idüğü belirsiz varlık diye saldırmakta, ama bu halkın ismini bile söylememektedir. Diğer sömürgeciler, en azından sömürdükleri nesnenin varlığını kabul ederler. Ama Türk sömürgeciliği, o kadar derinleşmiş bir sömürgeciliktir ki, bunun gereğini bile duymaz. O kadar zorba, o kadar barbardır ki, ezip-sömürdüğü, ülkesiyle, tüm ulusal değerleriyle yok etmeye çalıştığı bir halkın tanımlamasını bile yapmaz. O halkı, tarihsiz, her zaman kendi tarihinin ayrılmaz bir parçası olarak görür. Bunu değişmez bir politika olarak tüm maddi ve ideolojik gücü ile kabul ettirmeye çalışır; ve bu kabul de sonderece başrılıdır da. En azından, sömürgeciliğin tarihinin bu yorumlanması açık ve sonuçları ortadadır. Sıradan bir durum değerlendirmesi yapan bir dürüst aydın bile, bu barbarlık ve alçakça katliamlar karşısında, Türk sömürgeciliğinin tarihinin bu konuda hayli yüklü bir faturaya sahip olduğunu, onun birçok halka görülmemiş sonlar hazırladığını bilerek fazla şaşırmaz.

Sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine açtığı savaşta Türk sömürgecilerini sonuna kadar kullanan emperyalizmin ve sömürgeciliğin yerli işbirlikçilerinin o korkunç karanlık çevreleriyle böyle bir anlayışı kabul etmemesi için de hiçbir neden yoktur. Kudurganlaşan emperyalizmin bir saldırı üssü elde etmek için, halkların umut kabilinde bile olsa kurtuluş özlemlerine saldırmaması düşünülemez. Bu anlaşılır bir husustur.

Ama, çağın sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin, ister ulusal, isterse uluslararası düzeyde olsun yetersiz, duyarsız, hatta sömürgeciliğin yaklaşımını pek az aşan değerlendirme ve yorumları sözkonusu edildiğinde söylenmesi gereken çok şey vardır. Acaba gerçekten, sömürgeciliğin iddia ettiği gibi, bağımsız-özgür bir ulus olma, yani kendi kaderini belirleme hakkına sahip olması gereken bir halk gerçekliğimiz yok mudur? Sömürgeciliğin iddia ettiği gibi, bir kültürel azınlık grubu muyuz? O, Avrupa ve Amerika'da çokça görülen, nesli tükenmiş kabile kalıntılarından sayılması gereken mozaik türünden bir grup muyuz? Eğer cevap hayırsa; o halde, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş güçleri tarafından kültürel özerkliği bile aşamayan talepler niçin öneriliyor, bunların temsilcilerine rahatlıkla olanaklar açılarak, yaşatılmalarına imkan tanınıyor!? Lenin'in, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı üzerine olan ölümsüz ilkesi, Kürdistan'da Kürt ulusu için geçerliliğini yitirmiş bir ilke midir? Eğer, geçerliliğini yitirmiş bir ilke ise, bunun tarihsel, toplumsal, ulusal temelleri nedir? Ama geçerliliğini koruyan bir ilke ise, günümüzde hala özerkliği aşmayan anlayışlar nasıl oluyor da sosyalizmin –seçkin– temsilcileri ve onlarla kardeş ilişkileri içinde olan sözümona komünist partileri tarafından sürdürülüyor, bunun uğruna muazzam olanaklar çarçur ediliyor, örgütler kuruluyor ve hatta ihanetler düzenleniyor, Leninizmle çelişen bu durum nasıl izaha kavuşturulacaktır? Bu durum, Kürtlerin bir ulus olarak varlığının yadsınması, veya önemi oranda eritilmiş bir halk olma gereğine mi dayanıyor? Ya da, birkaç parçalı olma gerçeğine mi? Yine, toplumsal düzeyinin çok geri, tarih bilincinin çok zayıf, ulusal kurtuluş eyleminin modern bir tarzda fazla gelişmemesine, kendini tüm azametiyle dikecek direnen bir halk haline gelmemesine mi dayanıyor?

Bu sorular sorulduğunda, mutlaka sosyalizmin çıkarlarına uygun bir cevabın verilmesinin zorunluluğu ortaya çıkıyor. Çağımızın gerici güçlerinin bir düşman kuvvet olarak alınacağı açıktır. Bunlardan bu ilkeye sadık olmaları beklenemez. Ama, çağımızın ilerici kuvvetleri, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri sözkonusu edildiğinde, bu ilkenin uygulanması ve desteklenmesi konusunda ne deyip ne yaptıkları önemlidir, sorulmalıdır, cevabı verilmelidir. Bağımlı düşünce ve siyasi yapının çok güçlü olmasından ötürü, sosyalizm adına hareket ettiğini ve hatta sosyalist sistemle iyi ilişkide olduğunu iddia eden bir çok kişi ve grubun, o korkunç utanmaz bağımlılıkları gereği bu soruları sormamaları, kendilerine ne deniliyorsa bir emir olarak kabul edip harfiyen uygulamaları bir mazeret olarak ileri sürülemez. Kendi ulusunun kaderini özgürce tayin etme, bu konuda en güçlü eylemi yaratma, bunun için ilerici insanlığın desteğini doğru ve yerinde bir biçimde sağlama gibi bir sorunları olmayan; kendilerini en basit şeylere satmaya hazır durumdaki bu tiplerın, bu soruları akıllarına bile getiremedikleri gibi, verilecek her cevabı da "enternasyonalizmin" bir gereği olarak utanmazca kabul ettikleri çok iyi bilinmektedir. Ama bu, ne durumu kurtarıyor, ne de mutlaka aşılması gereken acı gerçeklerimizin olduğu gerçeğini ortadan kaldırıyor. O halde yine sorular sorulmalı ve cevapları doğru verilmelidir.

Sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin seçkin temsilcileri, halkımızın kaderi konusunda nasıl bir bilince sahipler? Bu bilinçlerini maddi bir güce dönüştürme gereğini ne kadar duyuyorlar? Burada hemen somut olarak dokunulması gereken bir gerçeklik var.

Sosyalist sistemin güçlendirilmesi adı altında, sosyalizmin büyük yanlışlığı olarak gördüğümüz bir garip olay türetilmiştir. Ekim Devriminin yanı başında, onun dolaylı ve direkt etkileriyle ortaya çıkan Türk burjuva ulusal hareketi sonucunda Kemalizmin önderliği altında şekillenen bir TC olgusu vardı. Çağın tanık olduğu en ucube bir devlet olan TC karşısında, başlangıçta uygulanan politika ne kadar anlaşılırsa, bugün sürdürülmekte olan politika da o kadar anlaşılmaz durumdadır. Ülkemiz kurtuluş mücadelesi ve tabii ki halkımızın kaderini doğrudan ilgilendiren, bu konuya ilişkin politikanın, sahipleri tarafından izaha kavuşturulması gerekmektedir.

Başlangıçta, Ekim Devriminin emperyalizm tarafından kuşatıldığı ve bu kuşatmanın yarılmasına yakıcı bir ihtiyaç duyulduğu dönemde, büyük bir önemi olan uzlaşmalardan birisinin de, kemalistlerle yapılması, sosyalizme belli bir hizmeti olan taktik bir ittifaktı ve bu nedenle de belli bir anlamı vardı. Ama bu ittifakın, TC'nin, emperyalizmin en tehlikeli vurucu bir gücü haline geldiği, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine saldırıda en ileri bir piyon rolünü oynadığı günümüze kadar, sanki vazgeçilmez bir stratejik ilkeymiş gibi değerlendirilip, uygulanması vahim bir hata ve bunun da ötesinde sosyalizm adına anlaşılmaz bir yanlışlıktır. Açık ki, TC, biraz da bu yanlışlığın ürünüdür.

TC, bu gerici yapısıyla bu kadar yaşayacak bir olgu değildi. O, sosyalizmin bu konudaki eksikliğini çok iyi kavradı ve bu temelde emperyalizmin çok güçlü bir işbirlikçisi konumuna geldi. Onun bugün azgın bir faşizm biçiminde halkların karşısına dikilerek, uluslararası şantajların geliştirilmesinde ileri rollere soyunmasının, Ortadoğu'da en karşı-devrimci güçlerden birisi olarak saldırıların başını çekmesinin böylesine karmaşık tarihsel nedenleri vardır. Türk burjuvazisi, kendi halkının ve baskı altında tuttuğu halkların zayıflığını çok iyi kullanmış, bu zayıflıkları bizzat yaratmış ve kendisini böylece şekillendirmiştir. Tarihi çok iyi kullandığı gibi, sosyalizmin emperyalizm karşısındaki konumunu da çok iyi değerlendirmiştir.

Sosyalist sistem bu güce karşı öyle bir politika izlemektedir ki, sosyalizmin hemen yanı başında sosyalizme ve halklara karşı TC'nin bir saldırı karargahı haline getirildiğini adeta görmek istememekte, ya da zehirini kusmaya hazırlanan bu yılanı ürkütmemeye çalışmaktadır. Ama bunun sosyalizm adına bir izahı var mıdır? Bir NATO ülkesi olan Türkiye, sosyalizme ve halklara düşmanlık konusunda adeta içinde yeraldığı sisteme bile ders verir konumdadır. Türk ve Kürt halkları üzerindeki azgın faşist uygulamaları bir yana, o, sosyalizme ve tüm bölge halklarına karşı gönüllü bir saldırganlık rolü üstlenmiştir. Emperyalizmin en saldırgan birlikleri bu devlet sınırları içerisine yerleştirilmiş, NATO generalleri, saldırı planlarını düzenlemede burayı mesken edinmişlerdir. Kürdistan'ın boydan boya bir çevik kuvvetler karargahı haline getirilmesi ardından, nükleer füzelerin konumlandırılması planları gündeme gelmiştir. Nefes alış-verişlerinin dahi duyulabileceği kadar Sovyetlere yakın alanlarda her gün bir başka ad altında tatbikatlar düzenlenmektedir. NATO'nun savaş provaları günlük olay haline gelmiştir. CIA ajanları, bu topraklar üzerinde sosyalizme ve halklara karşı yeni komplo planları hazırlamakla meşguldur. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi sosyalizme ve bölge halklarına karşı yükümlendiği rol ve yerine getirdiği görevler nedeniyle, emperyalizm ve bölge gericiliği tarafından övgülere boğulmaktadır. Generaller çetesinin kanlı rollerini ne kadar başarıyla oynadıklarını açıktan söylemekten çekinmeyen ABD başkanı Reagan, bu çeteyi örnek olarak göstermekten de geri durmamaktadır. Nitekim, hizmetlerinin karşılığında TC, siyasi yönden olduğu gibi askeri ve ekonomik olarak da başta ABD olmak üzere tüm bir sistemin yardımlarıyla gark edilmektedir. Ve tabii ki TC, salt bir askeri saldırı rolüyle de sınırlı tutulamamakta, gericiliğin, anti-komünizmin, anti-demokratizmin, halklar düşmanlığının kökleştiği bir karanlık merkezi olarak bölgenin başına bir kabus gibi çökertilmek istenmektedir. Başta ABD olmak üzere emperyalist sistemin ve bölge gericiliğinin TC ile olan bu ilişkileri, ona övgüler dizip, örnek bir rejim olarak göstermeleri, her bakımdan destekleyip beslemeleri, kısaca "sıcak dostluklarının" temeli vardır, bu anlaşılmaktadır. Emperyalist çetenin, bağrındaki bu gözde haydutunu yeni soygun ve saldırılar için, halkların boğazlanması için, sosyalizme saldırı için kuşatıp hazırlaması, onların ittifakının anlamına uygundur. Ama sözkonusu olan, sosyalizm ve dünya ilerici güçleri olduğunda, ilişki sisteminin çok farklı olması gerektiği de bir o kadar açıktır. Oysa ne görülmektedir. Sanki TC, emperyalizmin en tehlikeli bir dayanağı olarak sosyalist sistemin temsilcisi SSCB'nin bağrına bir hançer gibi saplanmamış, sanki o başta Türk halkı olmak üzere Kürdistan ve bölgenin diğer halklarına karşı açık bir savaş açmamışçasına, NATO'nun ikinci büyük ordusu olarak isimlendirilen Türk ordusu faşizmin kanlı kılıcıyla en sıradan bir insani hakka bile dayatılmamış gibi davranılmakta, buna karşı devrimin gücü bütün destekleriyle dayatılmaktan adeta ürkülmektedir. Gelebilecek tehlikeyi biraz da olsa azaltmak gibi bir düşünceden de kaynaklansa, açık ki bu hiçbir biçimde mazur görülemez. Bu, onurlu bir dış sosyalist politikanın asla kabul edemeyeceği kadar, Leninizmin ilkeleriyle de bağdaşmayan bir durumdur.

Acaba, Türk egemen sınıfları bu kadar çok korkulması gereken bir sınıf mıdır? Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri ve proleterya, diğer dünya halkları ve proletaryası kadar savaş gücü ve sınıf kinine sahip değil midir; bu kin, bu güç yaratılıp, güçlendirilemez mi? Genelde emperyalizmin ve özel olarak da azgın uşaklarının halklara yönelik saldırılarını göğüslemeyi, onları geriletmeyi Leninizm nasıl anlar, gereklerini nasıl hayata geçirir? Bu kadar işkence, baskı ve sömürü uygulayan, kanlı kılıcını sosyalizmin bağrına dayayarak şantaj politikaları yürüten faşist Türk burjuvazisi, en azından suçlarına dokunulacak kadar bile eleştirilmeyecek mi? Sosyalizmin çıkarları açısından da bu gerekmiyor mu? Niçin yapılmıyor? 1920'lerde savunabilecek haklı nedenleri olan bu güce ilişkin politikanın, bugün dayanakları kalmış mıdır?

Bu soruları, sözde enternasyonalist politikanın bir gereği olarak kurulmuş komünist partilerine de sormak gerekiyor. Bu konudaki gerçekleri nasıl değerlendiriyorlar? Temsil etme iddiasında oldukları sınıfa karşı tutarlı olmanın ölçütü nedir? Enternasyonalizmi nasıl anlayıp, nasıl uygulamak istiyorlar? Bunlar bir yana; Kürdistan halkının ezilen bir ulus gerçekliği var. Bu halkın sonderece haklı gerekçelerle girdiği mücadele karşısında kendilerinin tutumu nedir? Emperyalizm, Polonya'da sosyalizmi kendi içinde hançerlemeye çalışır, Afganistan'da işbirlikçilerini maddi ve manevi olarak destekleyip, kulakları sağır edercesine bir propagandayla karşı-devrimin saldırılarını dünya çapında hızlandırmaya çalışırken; emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı Kürdistan halkının yürüttüğü mücadeleye değil maddi yardım yapmak, adını bile vermemek, yaşanılan işkence ve katliamlara sosyalist sistemin propagandalarında bir kez de olsa yer ayırmamak neyle izah edilir? Emperyalizmin, bütün gücüyle destek verdiği işbirlikçileriyle, sosyalizme ve dünya halklarına karşı yürüttüğü savaşa karşın; sosyalist sistemin, doğal müttefiki olması gereken bir halka karşı duyarsız tutumu, görevlerini yerine getirememesi nasıl açıklanacaktır? Özellikle bu konuda enternasyonalizmi uyguladığı iddiasında olanlar, böyle bir durumu nasıl kabul eder; bunu hangi politika ve ideoloji adına savunabilirler? Evet, bu halkın mücadelesi desteklenmiyorsa bile, bunun en azından açıklanması gerekiyor. Sosyalist ülkelerle ilişkileri olduğunu iddia eden birçok sosyalist güç ve komünist partileri buna açıklık getirmek durumundadırlar.

Açık ki, sürdürülen bu politikanın en büyük sorumlularından birisi de, Türkiye'de proletarya devrimi adına hareket ettiğini iddia eden sözde sosyalistler ve Komünist Partisidir. 60 yıllık bir geçmişe sahip olan Komünist Partisi, yarım asrı aşan bu süre içinde, değil devrime ulaşmak ve hatta burjuvaziyi ürkütecek kadar bile bir savaş gücünü yaratmak; yanı başında sömürgeciliğin vahşetiyle boğuşan bir halkı bile görememiş, egemen sınıfların bakış açısını aşamamış, sosyalizmin ışığının taşıyıcısı olması gerekirken adeta gölge oluşturmaya çalışmıştır. Türkiye'de proletarya hareketine, burjuvazinin çağdışı bir sömürgecilikle boğazlamaya çalıştığı Türkiye proletaryasının en yakın müttefiki Kürt halkının içinde bulunduğu duruma, onun kurtuluş sorunlarına en basit bir izah bile getirememiş ve hatta dünyada örnekleri az görülen bir biçimde o halkın varlığını inkar etmiştir. Ama öte yandan da, enternasyonalizm adı altında sosyalizmin merkezlerinde gördüğü kabulun ferahlığıyla Türkiye proletaryası ve devrimi adına 60 yıldır sürekli konuşmuştur. Proletarya önderliğinde gelişen bağımsızlıkçı hareketi daha ilk filizlerinin atıldığı dönemden başlayarak, Türkiye sosyalist ve komünistleri "bölücülüktür", "anarşizmdir", "karşı-devrimciliktir" diye suçlarken; Kürt burjuva-milliyetçileri ve reformistlerini ise "devrimci-demokratlar" olarak ilan edip, proletarya hareketinin gelişim yollarını tıkamaya çalışmış, Kürdistan'da proletarya hareketinin gelişebileceğini bir türlü kabul etmek istememişlerdir. Bu halkın adını zorla da olsa anmaya başladıklarında ise, görüleceği üzere, bu ülkede ancak kendilerinin bir uzantısı kabilinden gelişmenin olabileceği yargısına ulaşmışlardır. Hakim ulus "sosyalist" ve "komünistlerinin" tutumu bu iken, sözde Kürdistan adına yola çıkan ve kendilerine sosyalist sıfatını yakıştıran Kürt reformistleri de, uşakça bir ruhla buna koşmuş, talep ettikleri en reformist hakları bile halklarına karşı hiçbir sorumluluk duymaksızın ve yerine getirmeksizin dış desteklerle elde etmenin heyecanına kapılmışlardır. Bunların, bugün Avrupa emperyalizminin kucağında da aynı ruhu nasıl bir heyecanla haykırdıkları açıkça görülebilmektedir. Ulusun kurtuluşu, bağımsızlık ve demokrasi gibi bir sorunları olmayan bu güçler, en basit çıkarlar uğruna kendilerini sosyal-demokrasiye teslim etmiş, İsveç vb. gibi merkezlerde Kürdistan kurtuluş hareketinin boğulmasına yönelik komplolarda kendi zaferlerini görmüşlerdir. Ama bu güçler, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketinin bağrına saplanmak üzere bilenen bir hançer olma durumlarına rağmen, izahı olmayan bir biçimde ittifak bir güç olarak görülebilmektedir. Fakat, ittifak bir güç terimi, ilişkinin anlamını tam yansıtmıyor. Daha çok, Kürdistan'a bakış açısından kaynaklanan proletarya gerçekliğini yadsıyan anlayışın, kendi dayatmalarını kabul ettirebileceği bir yapılanmayla sürdürülen ilişki sözkonusudur.

Bu noktada sosyalist ve ilerici olduğunu iddia edenlere sormak gerekiyor. Taşınan bu sıfatların anlamı ve gerekleri nedir? Kürdistan için öngördükleri gelecek nedir ve bunun için nasıl bir faaliyet içindedirler? Dostluktan ne anlamaktadırlar ve kendilerinin en başta halkımıza dostluğu nedir? Halka ne kadar güven duymakta, onun kurtuluşuna inanmakta mıdırlar? Ve bu kurtuluşu nerede bulmaktadırlar? Dünya halklarına ve halkımıza düşman güçler olan emperyalizme, sosyal-demokrasiye karşı tavırları nedir? Eğer bir sosyalist olarak, bunlara halkımızın çıkarları doğrultusunda cevap veremiyor, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı haykırmıyorlarsa; utanmaz bir demogog ve sahtekar olarak isimlendirilmekten kurtulamayacaklardır.

Açık ki, ortada enternasyonalizm maskesi altında sürdürülen bir çok demogoji vardır. İmha sürecini yaşayan bir halkın kendi kişiliğine ulaşmak için korkunç zorluklar altında yürüttüğü mücadelesine karşı, çağın ilerici güçlerinin, sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yetersiz bilinci ve yetersiz desteği kabul edilemez. Bu yetersizlikleri görmemek ve eleştirmemekte, halkımız için verilen ölüm kararını dolaylı da olsa onaylamak anlamına gelir ki, en kötü ölüm de budur. Kürdistan bir ülke ve üzerinde yaşayan bir halk olarak reddedilmiyorsa, o zaman bu halkın mücadelesi de kabul edilmek ve desteklenmek zorundadır. Bu Leninizmin dayatıcı bir kuralıdır. Fakat eğer, sıradan bir kültürel grub olarak görülüyorsa ve adına bir ulusal kurtuluş hareketi desteklenemez deniliyorsa, bunu da açıkça belirtmeleri ve yargılarını ortaya koymaları gerekir.

Bilinmesi gereken bir şey; sağır ve dilsizler korosu halinde bulunulamayacağıdır. Sanki ortada bir gerçeklik ve söylenmesi gereken bir söz yokmuş gibi davranmak bağışlanacak bir tutum değildir. MARX ve ENGELS, Komünist Manifesto'yu: *«Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal şartları zorla devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan ederler, varsın egemen sınıflar bir komünist ihtilali korkusuyle titresinler, proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!»* diye bitirirler. Koşullara göre gizli veya açık olmak tercih edilebilir; ama, komünistler gerçeği gizli de olsa mutlaka açıklarlar. Ulusların kaderlerini belirleme konusunda, Leninizm paha biçilmez bir zenginliğe sahiptir. Dünyanın her alanında ulusal kurtuluş hareketleri bu ilke doğrultusunda gelişir. Ama, bu ilkenin ülkemiz ve halkımıza karşı ne kadar işletildiği de ortadadır. Sosyalizmin ilkesi ihlal edilmiş, işletilmemiştir. Ve üstelik, sosyalist sistemin çıkarları adı altında, hem sosyalist sisteme ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine asla yarar getirmeyen büyük bir yanlışlık sürdürülmüştür. Bu hem TC, olgusuna karşı yürürlükte olan politikada, ve hem de komünistlerle sürdürülen ilişkilerde hakim olan bir yanlışlıktır. TC olgusuna karşı yürürlükte olan politikanın, bölgemiz ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyalizmin çıkarlarına olmadığı açıktır. Sosyalist ülkelerin, bu politikaya yön veren düşünceyi gözden geçirmeleri artık ertelenemez bir görev durumundadır. Bu politikanın TC'ye ve Kürdistan'a yönelik tüm tarihsel temellerinin gözden geçirilip, doğru düşüncenin ortaya çıkarılması ve bunun ışığında politika değişikliğine yönelinmesi, hem çağın bir ucubesi gericilik harikası olan TC'den gelecek tehlikeleri önleyecek ve hem de bir halkın çok haklı talebi sosyalizm tarafından yerine getirilmiş olacaktır. Şüphesiz ki, bu konudaki görevler tek taraflı değildir.

Kürdistan halkı bugün, büyük zorluklar ve olanaksızlıklar içerisinde tüm bir emperyalist

Devamı 2. Sayfada

NEWROZ GECELERİ HALKIMIZIN BAĞIMIZLIK VE ÖZGÜRLÜK TUTKUSUNUN DİLE GETİRİLİŞİ OLDU

NEWROZ GECELERİ

Avrupa'da, halkımızın direnme ve isyan geleneği olan Newroz'u anma ve kutlama amacıyla düzenlenen Newroz geceleri başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Son olarak Hollanda'nın başkenti Den Haag'da ve Münih'te düzenlenen Newroz geceleri, Newroz gününden hayli geç olmasına rağmen coşkulu bir biçimde kutlandı. Yine Newroz'u kutlama amacıyla İsveç Kürdistan Demokratik Federasyonu tarafından Stockholm'da bir gece düzenlendi.

★★★

1000'i aşkın bir kitlenin katıldığı Den Haag gecesi, kitlenin haykırdığı Bijî Partiya Karkerên Kürdistan sloganları eşliğinde, Hunerkom kültür ekibi tarafından başarı ile sunulan programa oldukça coşkulu geçti. Ozan Zınar, Hunerkom-Amsterdam koro ve folklor ekiplerinin katıldığı geceye Hollanda'nın diğer kentlerinden ve Belçika'dan birçok Kürdistanlı emekçi katılmıştı.

Mücadelemizin içerisinde bulunduğu durumu devrimci-direnişçi bir ruh içerisinde yansıtan programa, mesajları ile birçok örgüt ve kişi katılarak gecemize ve halkımızın mücadelesine desteği bildiren sıcak selamlarını ilettiler.

Bunlardan biri, Türkiye ve Kürdistan'a giderek cezaevlerinde incelemeler yapan, Diyarbakır cezaevine girmek için girişimde bulunmasına rağmen engellenen Belçika Yabancılar Komitesi başkanıydı. Gezisini, Kürdistan'daki baskıları, tutuklu aileleri üzerindeki uygulamaları ve mücadelemizi desteklediğini açıklayan bir konuşma yaptı.

Davetlilerden KDP temsilcisi de partisi adına geceye destek veren bir mesajı sözlü olarak sundu.

Bir bütün olarak devrimci coşku ve disiplin içerisinde düzenlenen gece, bu alanda Newroz'u özünden boşaltarak, bir eğlence gecesi olarak kitlelere yansıtan küçük-burjuva refomistlerinin oyununu boşa çıkararak, ülkesinden uzak bulunan Kürdistanlıların mücadele ile en sıcak bağlarını oluşturdu.

★★★

İsveç'in Stockholm kentinde Kürdistan Demokratik Federasyonunun düzenlediği Newroz gecesine 500'ü aşkın bir kitle katıldı. Güney Kürdistan'dan sanatçıların yanı sıra Hünerkomlu sanatçılardan oluşan koro, Koma-Berxwedan ve Tiyatro ekibinin sunduğu programa, Federasyon bir folklor ekibi ile katıldı. Program, izleyici kitle tarafından büyük bir beğeni ile karşılanırken adeta iki parçadan Kürdistanlıların ulusal birlik ruhu ile kaynaştıkları bir eylem durumuna dönüştü.

★★★

Newroz gününden yaklaşık 1,5 ay sonra 5 Mayıs'ta düzenlenmesine rağmen 500'e yaklaşan bir kitlenin katıldığı Münih Newroz gecesi mücadeleci bir hava içerisinde geçti. Başarılı sunulan programın içerisinde PKK savaşçılarının hazırlık çalışmalarını anlatan Video filmi **Bijî PKK, Mazlum, Kemal, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri** sloganları ile karşılandı.

★

Tiyatrodan bir sahne. Devrimciler, halk önünde muhbiri cezalandırırken.

NEWROZ, DİRENİŞ MEŞALESİ SÖNDÜRÜLEMEZ!

3 Mart Hamburg gecesi ile başlayan Newroz kutlama ve anma toplantıları 5 Mayıs'ta Münih'te yapılan geceyle sona erdi. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da halkımız bağımsızlık ve özgürlüğe duyduğu özlemi Newrozlarda bir kez daha yaşadı. Düzenlenen her alanda büyük coşkuyla geçen toplantılar, her türlü engelleyici ve yıkıcı çabaları da boşa çıkardı.

Tarihimizde direnişin simgesi olan Newroz, Kürt küçük-burjuva reformistleri tarafından adeta bir şenliğe dönüştürülerek, kazandığı çağdaş anlamından boşaltılmak istenmektedir. Tüm çabaları, böyle kutsal anlamla dolu olan bir günü, kendi kişisel, ailesel yaşamlarını örgütlemenin ve devam ettirmenin bir aracına dönüştürmekti. Nitekim içine girdikleri tutum, bunun böyle olduğunu açığa çıkarmıştır.

Bu amaçlarına ulaşabilmek için de, halkımızın direniş temelinde Newroz'a sahip çıkmasının önüne çeşitli engeller dikmeye başladılar. Çok basit girişimlerden, çeşitli engellere varana kadar, bu çabalarını yoğunlaştırdılar.

Fakat, bu engeller karşısında halk neyi tercih etmesi gerektiğini çok iyi bilmektedir. Bir yanda geçmişte köleciliğe karşı, bugün de faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadelenin simgesi olan Newroz, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin anıları, direnişleri bulunmaktadır; diğer yandan da hertürlü işbirlikçiliği geliştiren, Kürdistan ve Kürdistan halkının bağımsızlığına düşmanlığı bir yaşam yolu olarak seçen teslimiyet, ihanet bulunmaktadır. Açık ki, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden, direnişten halkımız taviz vermeyecektir. Bu mücadelenin yanında yer alacaktır.

İşte, Avrupa'da yapılan Newroz kutlama ve anma toplantıları bu iki eğilimin çatıştığı alanlar oldu. Reformizm ve teslimiyeti rededen, direniş ve direniş şehitlerinin anısına sahip çıkan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, Newroz'a sahip çıkarak, aynı zamanda Kürt küçük-burjuva reformistlerinin Newroz'u gerçek anlamından boşaltma çabalarına da ağır bir darbe vurdular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesine karşı çok yönlü saldırıların geliştirildiği bir döneme denk düşen Newroz toplantıları, TC ve işbirlikçilerinin heveslerini de kursaklarında bırakırken, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yolunu daha da aydınlattı.

Bir bütün olarak Newroz geceleri değerlendirildiğinde, içine girilen yeni dönemde (baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru ilerleme), mücadele önüne çıkarılmak istenen hiçbir engelin, halkımızı ve öncü örgütü PKK'nin bu kutsal yoldan geri döndüremeyeceği, hiçbir saldırının bu gerçeği karartamayacağı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Hele hele Newroz gibi, direnişin yükseltilmesi gereken günlerin içeriğinin boşaltılmak, kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline getirilmek istenmesine karşı ise hiçbir biçimde müsamaha gösterilemeyeceği açıkça görülmüştür.

Kürdistan halkı nasıl ki Demirci Kawa'nın anısına sahip çıkmışsa, onu yaşatıyorsa, bugün de çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın anısına sahip çıkmasını bilecek ve onu yaşatacaktır. Yine Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm devrim şehitlerinin anılarını yükseltirken, reformizme ve teslimiyete karşı da en güçlü ve kararlı bir mücadele de vereceklerdir.

***Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Geleneği Newroz!**
***Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın Anısı Ölümsüzdür!**

UZUN YÜRÜYÜŞLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI

Dayanışma gecesinden bir an.

Hanau ve Hannover'den Bonn'a iki koldan (Federasyona Yekîtîya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan) FEYKA-Kurdistan tarafından düzenlenen uzun yürüyüş eylemi ile dayanışma amacıyla HUNERKOM tarafından 11.5.1984 tarihinde Köln'de bir gece düzenlendi.

Mücadele sorunları ve direniş üzerine, tasfiyeciliği teşhir eden, ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne çıkarılabilecek her türlü engele karşı kitleleri mücadeleye çağıran coşkulu konuşmaların yapıldığı gece, militan bir ruh içerisinde başlayıp aynı ruhun coşkulu bir biçimde doruğa ulaşması ile sona erdi.

Halk ozanlarından Mizgin, Sefkan, Serdar, Zozan, Çiya ve Koma-Berxwedan'ın devrimci direnişçi türkü ve marşları ile Hunerkom-Celle, Frankfurt, Stuttgart folklor ekiplerinin çeşitli halk oyunlarıyla katıldıkları gecede kitleler direnişi ve önderlerin adlarını ayakta anarak dakikalarca alkışladılar. "Bijî Partîya Karkerên Kurdistan, Bijî Serokême Apo" sloganları ile inleyen salonda sıcak bir mücadeleye girişin coşkusu, ülkemizde ve dışarda ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı boyutu selamlamaktaydı.

Aynı zamanda Kürdistan halkının öncü gücü PKK önderliğinde girdiği yeni mücadele sürecinin kitleler tarafından nasıl bir umut ve coşku ile karşılandığı bir kanıtı oldu bu gece.

Gecenin militan özelliği tüm kitleyi sarmış, duygular hep bir ağızdan haykırılan sloganlarla ve avuç patlatırcasına ayakta dakikalarca süren alkışlarla dile getiriliyordu.

Mücadelemizin yoğun bir saldırı çemberine alındığı bir dönemde, mücadeleye ve ülke gerçekliğine sahip çıkışının en güçlü örneklerinden birini veren 130'u aşkın Kürdistanlı yurtsever ve devrimcinin, kilometrelerce yol yaya yürüyerek eylemi başarı ile sonuçlandırmasının ardından düzenlenen gece, direniş çizgisi etrafında bütünleşen halkımızın hertürlü bozgunculuğu ve yıkıcı çabaları, devrim düşmanlığını lanetleyerek, gerekli yere göndereceğinin ve militan birliğin pekişmesinin güçlü bir kanıtı oldu. Halkımız haykırdığı sloganlarıyla, mücadeleye bağlılıklarını ve düşmanlarına karşı devrimci şiddetten yana olduğu göstermiş ve her şeyi ile direnişin yanında yer aldığını ve almaya devam edeceğini kanıtlamıştır.

*** Yaşasın Devrimci-Direniş Mücadelemiz!**
*** Herşey Kürdistan İçin!**
* Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!
(Uzun Yürüyüşe katılan bir eylemci)
ŞERVAN.

Komela Hunermendên Welatparêzên Kurdistan
HUNERKOM 2. KONGRESİ YAPILDI

19-20 Mayıs tarihleri arasında, Hunerkom üyelerini temsilen 56 delegenin ve kalabalık bir izleyici topluluğunun katılımı ile toplanan kongre başarıyla sona erdi.

Kürdistan UKM ve devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra açılan kongre, 1 yıllık geçmiş faaliyetleri değerlendirerek, yeni çalışma dönemine ilişkin kararlar aldı.

Yapılan açıklamalarda, Hunerkom'un 2. Kongreyle daha da güçlendiği belirtilerek, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı görevlerini daha etkin yerine getirebileceğine değinildi. Ayrıca, Hunerkom'un kuruluşundan bu yana olduğu gibi, bundan sonra da Kürt kültürünün kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline dönüştürülmek istenmesine karşı aktif mücadele vereceği de belirtildi.

Kongrenin bitiminden sonra, yapılan bir geceyle Hunerkom 2. Kongresi kutlandı. 300'e yakın kitlenin katıldığı gecede, halk bu alandaki örgütlenme ve çabaları desteklediğini onunla birlikte olduğunu slogan ve sevgi gösterileriyle yansıttı.

Kongreye gönderilen çok sayıda destekleme mesajlarının yanısıra, gazetemiz Serxwebûn ve Feyka-Kurdistan'da birer mesaj gönderdiler.

Hunerkom folklor ekibinin programı yanısıra, Koma Berxwedan, Koma Amed, Hunerkom'dan ozan arkadaşlar da geceye direniş türküleriyle katıldılar. Ayrıca konuklar arasında bulunan yurtsever ozan Dilgeş mesaj ve türküleriyle Hunerkom'a desteğini dile getirdi.

AVUSTURYA'DA NEWROZ BÜYÜK COŞKUYLA KUTLANDI

Avusturya'nın İnsbruck kentinde 8.4.1984 tarihinde düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecesinin 400 kişilik bir kitle katılımı ve geniş programıyla beğeni içerisinde geçtiği bildiriliyor.

Türkçe, Kürtçe, Almanca yapılan konuşmaların ardından sunulan programda, yöreden Serxwebûn sempatizanlarının oluşturduğu bir koro ekibinin devrimci marşları, folklor gösterisi yanında, Hunerkom'lu ozanlardan Zozan ve Xemgin'in devrimci direnişçi türkülerinin yer aldığı, programa, ayrıca Avusturya Komünist Öğrenciler Derneği (KSV) Müzik gurubu TRİO'nun sınıf mücadelelerini içeren marşlarla katıldığı haber veriliyor.

Çok sayıda gelen mesajların yanısıra Avusturya Komünist Partisi'nden bir temsilcinin sözlü olarak dayanışmalarını sunduğu, gecenin devrimci direnişçi bir ruhla sürdürülüp sonuçlandırıldığı bildiriliyor.

Kamışlı Newroz gösterileri.

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

Baştarafı 1. Sayfada

Nereden bakılırsa bakılsın, ülke, ulus ve sınıfsal gerçekliğimizin yeterince tanınmadığını ve özellikle devrimle değiştirilmesi konusunda çağımızın muazzam bir duyarsızlık içinde olduğunu, Türk sömürgecilerinin en azgın emperyalistlerin desteğinde tüm bir halk varlığımızı tasfiyeye çalıştığını görmekte zorluk çekilmemektedir. Kapitalist-emperyalizmin karakteri gereği, bir çok halkın katliamlardan geçirilerek, varlıklarına son verildiği; yine, bir çok halkın görülmemiş baskı ve sömürü altında tutulduğu bilinmektedir. Bu açıdan, emperyalizmin vahşet ve azgın sömürüye başvurmaması gibi bir düşünce ileri sürülemez. O, tümüyle kendi yasalarını uygulamaktadır. Her kim ki, bunun tersini düşünüyorsa, o, emperyalizmin gerçekliğinden habersiz bir küçük-burjuva filistenidir.

Emperyalizm, kendisini, bütün şiddetiyle süren sömürü, talan, işgal, katliam ve cinayetlerle konuştururken, sosyalizmin de buna gereken karşılığı vermesi zorunludur. Ama bugün, insanlığın her zaman bağımsız ve özgür gelişmesinden yana olmuş sosyalizmin adaletinin, sosyalist sistem tarafından doğru bir biçimde yerine getirildiği söylenememektedir. Bu, en yalın bir biçimde Kürdistan gerçeğine yaklaşımda görülebilir. İlerici insanlığın bilincinin, emperyalizmin kör, bilinçsiz, duyarsız, imhacı, insafsız özelliğinden apayrı bir özellikle halkların yanı başında olması ve hele son derece dengesiz bir baskı altındaysa, böyle bir halka en büyük özveriyle yaklaşması gerektiğini, ilerici insanlığın güçlü kuvvetinin duyarsızlık ve bilinçsizlik içinde bulunmasının asla kabul edilemeyeceğini, gelişim kanunlarının gereğinin mutlaka yerine getirilmesi gerektiğini söylemek sadece eleştiri hakkımız değil, aynı zamanda enternasyonalist bir görevimizdir de. Enternasyonalist temelde doğup gelişen, bugün bir çoğu özgür toplumlar haline gelen ve bir sistem arzeden bu güçlerin, bizim halk gerçekliğimize de doğru biçimde yaklaşarak, üzerlerine düşeni yapmaları, kendilerini bu konuma getiren enternasyonlist ilkenin vazgeçilmez bir kuralıdır. Yalnız toplumsal kurtuluşa değil, ulusal kurtuluşa da teorisi ve pratiğiyle yol gösteren Leninizmin ayrılmaz bir ilkesi olan enternasyonalizm uygulanabilmeli, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi en aktif biçimde desteklenmelidir diyoruz. Ve tabi ki, bu halkın proletarya devrimcilerine düşen görev de, baskı altındaki kendi ülkelerinin bağımsızlığı ve özgürlüğünü öz güce güven temelinde sağlamaktır.

İşte bu noktada, Kürdistan'da ne yapılması gerektiği sorusuna verilecek cevap, basit fikir üretiminden en güçlü eylemin gerçekleştirilmesine kadar. direniş olgusuna sarılmaktır. PKK'nin, vahşi zindan koşullarında yükselttiği "DİRENMEK YAŞAMAKTIR" şiarı, yalnız dünya halklarının göstermiş olduğu soylu bir olguyu vurgulamakla sınırlı olmayıp, Kürdistan'da ilerici insanlığın kabul edebileceği yeni bir yaşamın kilit kavramıdır. Ama öte yandan özellikle kendisine yabancılığı beyninde ve yüreğinde bir türlü aşamamış, aştığını iddia etse de önemli oranda halen hastalıklı bulunan öğeler, gruplar ve bunların dayandıkları küçük-burjuvazinin, direnmenin neden tarihimizin ilerletilmesinin kilit kavramı olduğuna dair ciddi bir açıklama yapıp, teorik-pratik faaliyet göstermek bir yana, yılgınlık ve teslimiyetle, direnmeye karşı dikilmelerinin halkların önünde nasıl muazzam bir tehlike olduğunu belirtmek gerekiyor.

Gereklerinin yapılması durumunda müthiş gelişmelere yolaçabilecek bazı tarihsel dönüm noktalarının öneminden bahsetmiştik. Gerçekten de gereklerinin yapılması durumunda bir ulusu yeniden ihya edebileceği gibi, ters durumda da bir halkın imhasına yolaçabilecek tarihsel bir dönemi yaşıyoruz. Bu döneme direnme dayatıldığında yok olmanın eşiğinde bulunan halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şanlı bir sayfa açılacaktır. Ama, eli kanlı faşist sömürgeciliğin, halkımızın sadece bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu değil, kültürel alan da dahil her türlü örgütlenmesini ve hatta fiziksel varlığını bile imhayı kararlı biçimde gerçekleştirmek istediği bu dönemde, direnme temelinde örgütlenme yerine, direnmeden kaçma temelinde örgüt anlayışları ve basit kültürel özerklik istemini dayatmak çok tehlikeli bir sonuca yol açacaktır. Bu nedenle, tarihimizin bu evresinde, sıradan bir bireyden en güçlü örgütlere kadar her kesin, düşünceden eyleme kadar, mutlaka herşeyle direnişçi kesilmesi büyük önem arzetmektedir. Diyoruz ki; dönem, mutlaka bu biçimde karşılanmalıdır. Ve tabi ki, dönem bu biçimde değerlendirildiğinde, akla gelen direnişçilik PKK direnişçiliği olmaktadır.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde şanlı sayfaların yazıcısı olan PKK direnişçiliği tüm derinliğiyle kavranmak zorundadır. Bugün, PKK'ye ve tabi ki halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarına görülmemiş provakasyon yöntemleriyle saldırılar yöneltilmektedir. PKK'nin daha doğuşundan bu yana süren bu saldırılar, bugün öyle boyutlara ulaşmıştır ki, yöneltilen saldırılara bakıldığında davanın büyüklüğü ve haklılığı bütün açıklığıyla görülmektedir. Halkımızın umutları kendilerine kabus olan Türk sömürgeciler, bir yandan eli kanlı kontr-gerilla uzmanları ve kemalizm bayrağı altına topladıkları piyonlarıyla bir vahşetten ibaret olan uygulamaları dayatarak zindanlardaki PKK'yi imha etmeye çalışırken; dışarıda da 1970'lar benzeri "kutsal ittifak"lar oluşturularak Parti içinden ve dışından sol maskeli provakatörlerce Parti gerçeğimiz karartılmak, tarihimizin en güçlü dönemini yaşatmadaki kararlılıklarıyla yüce direniş örnekleri ortaya koyan PKK direniş kahramanlarının anıları çarpıtılarak başka türlü yorumlanmak istenmektedir. Direnişe yön verenin direnişçi ideoloji, politika ve örgütlenme değil de, bireyin mertliği ve kişisel cesaretinden kaynaklanan bir olgu olduğunu; bir halkın bağımsız ve özgür yaşama umutlarının maddi güce dönüşerek örgütün önder ve militanlarında dile getirildiğini, direnenin bir kişi değil bir parti, bir halk olduğunu kabul etme yerine, direnme olayının kişisel nitelikte bir olgu olduğunu benimseyen anlayışlara rastlanmaktadır. Açık ki bununla, PKK'nin çığırını açtığı direniş süreci çarpıtılarak, büyük tarihi-toplumsal özünden boşaltılıp yanlış bir biçimde lanse edilmek istenmektedir. Direnişe yönelik bir başka çarpıtma da, teslim olanın, geçmiş olumsuz tarihi mirası temsil ettiği, bir örgütün ve hatta bir kişinin yaşanmaması gerekeni ortaya koyduğu biçiminde değil, sıradan bir olay gibi kabul ettirilmek istenmesinde görülmektedir. Bu tutum, hakim eğilimi direnmeme olan örgütlerce, kendilerini gizlemek için en demogojik yöntemlerle savunulmaktadır. PKK direnişçiliğinin şaha kalktığı bir dönemde, küçük-burjuva reformizminin seçkin temsilcilerinin, cezaevlerinde sadece direnmemekle de sınırlı kalmayıp, halkının adını bile inkar ederek işin içinden de sıyrılma ihanetine düştükleri ve hem de bunu önderlik seviyesinde sergiledikleri bilinmektedir. Bu tutumun arkasında hangi ideoloji ve politikanın olduğu sorulduğunda, teslim olanın bir yapı olduğu açığa çıkmaktadır.

Direniş şehitlerimizi anarken, direniş ile teslimiyetin tarihsel, ulusal toplumsal anlamını doğru çizmek gerekir. Birisi, halkın yaşanmaya layık neyi varsa, onu, doğru direnişçi bir ideoloji, politika ve örgütlenmeyle temsil ederken; diğeri, teslim olan, sahip çıkılmaması gereken ne varsa onu esas almaktadır. Halkımıza örnek olmaması, lanetlenmesi gerekenin, düşmanın dayattığı uygulamaları, teslimiyetçi ideoloji, politika ve örgütlenmeyi temsil eden taraf, sahip çıkılması gerekenin ise, direniş tarafı olduğu son derece açıktır. Bunlar, sınırları net bir biçimde çizilmesi gereken iki ayrı olgudur. Birbirlerine son derece karşıt olan bu iki olguyu sanki aynı şeylermiş gibi veya aralarındaki farkı çok basit gösteren orta-yolcu anlayışların da ne kadar tehlikeli olduğunu hemen belirtmek gerekir.

Unutmamak gerekir ki; tarihimizin bu döneminde, muazzam zorluklara rağmen yıllarca süren bir direnme temsil edilmişse, bu direnişe yol açan ideoloji, politika ve bunun yol açtığı örgütlenme, halkımızı temsil eden ve arkasında yürünmesi gereken tek doğru devrimci gerçekliktir.

Direnişe yöneltilen saldırılar ve çarpıtma çabalarına karşılık, bizler de direnişi muazzam boyutlarda yükseltmek durumundayız. PKK'yi PKK yapan ilk kelime, nasıl ki direniş biçiminde beyine çakılmışsa, bu, düşünceden her türlü davranışa kadar aynı biçimde sürecektir. Amansız düşman kılıcı altında muazzam güç dengesizliğinin yaşandığı, tarihte ve günümüzde iç ve dış gericiliğin bütün dayanakları ile üzerimize geldiği, bağımsızlık tutkusu daha yüreklere ve beyinlere düşmeden leş kargaları gibi üzerine üşüşüldüğü, çeşitli güçlerin onu bağımlılaştırmak için zora ve maddiyata dayalı güçlerini seferber ettiği bir ülkede; direnişle doğmak, ne pahasına olursa olsun direniş temelinde yaşamak; yalnız imha seferlerine karşı değil, en düşkün insan güdülerine ve bunun tahrik ettiği her türlü yıkıcılığa ve bozgunculuğa, yücelmiş direnmeyle cevap vermek, tarihimizin bağımsızlaşması ve özgürleşmesinde en temel yaklaşımdır. Ve bu temelde gösterilecek direnme, en çok bağlı kalacağımız değerdir.

İşte, Parti tarihimizde, direnişin artık dönülmez bir noktaya getirdiği ayların başında Mayıs ayı gelmektedir. Bu aydaki ilk şehidimiz Haki KARER, ve bir yıl sonra şehit düşen Halil ÇAVGUN, 2 Mayıs 1983'de ise şehit verdiğimiz Partimizin değerli önderlerinden Mehmet KARASUNGUR ve büyük gelecek vaadeden kadrolarından İbrahim BİLGİN, ve daha çokça sıralayabileceğimiz direniş şehitlerimiz, tarihimize direniş ruhu ve uygulanmasının egemen kılınmasında paha biçilmez bir yere sahiptirler. Bu ayı, bir direniş ayı haline getirerek, sömürgecilik tarafından çizilmiş tamamen kör, duyarsız ve karanlık ortamla, kendilerinin kanlarıyla çizmiş oldukları kızıllaşan yol arasına bir köprü gibi gerilmekle, yüzbinleri direnişe çekmeleri, direniş şehitlerimizin tarihimize ne kadar büyük bir değeri armağan ettiklerini göstermektedir.

Denilebilir ki, hiç bir güçle tarihimize olumlu bir adım attırma açısından, bu denli güçlü bir yaklaşım söz konusu edilemezdi. Tarihimiz ancak ve ancak, yüreğini ve bilincini böylesine armağan edenlerle yenilenebilir, özgür bir tarihin çizimine başlanabilinirdi. İşte onlar, böyle bir değeri halkımıza armağan ettiler. Hiç bir dış güce dayanmayan, kendi halkından bile başlangıçta çok az destek gören bir avuç insanın, kolay kolay gösterilemeyecek fedakarlığı özgür bilinçleriyle göstererek kendilerini armağan etmeleri, halkımızın hiçbir zaman unutamayacağı ve sürekli güç alacağı tarihsel bir olaydır. Halkımız bu büyük değerlere gereken yeri vermesini bilerek, bağımsız ve özgür bir toplum haline ulaşacaktır.

Bu direnişler, bizi her türlü yabancılaşmadan kurtararak yeniden kendimize getirecek ve çağla aramızdaki boşluğu kapatacak olan gücün nerede olduğunu da ortaya koymuştur. Tarihin akışına uygun olarak yaşanacak olan gelişmelerin temel kaynağı, bu direnme olacaktır.

Günümüzde bir çokları da halka acıyor ve kurtarmak istiyorlar. İlerici insanlığın temel güç kaynakları, bu konuda görevlerini yerine getirmeye daha da özen gösterecekler. Ama bunlar neyi karşılayabilir. Bugün utanılası bir biçimde emperyalizmden medet umarak, ulusal sorunu emperyalizmin sınırları içinde çözme isteğinden, sosyalist devrimin güçlerinden dilenircesine özgürlük uman çevreler bilmiyorlar mı ki, özgürlük ve bağımsızlık yalnız ve yalnız temel güç kaynağına dayanılarak elde edilebilir. Ve yine, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı dostların sayısını artıracak ve dayanışmasını aktif bir tarzda yaratacak olan da, engin yurtseverlik duygularıyla direnişçiliği yükseltmek ve bu temeldeki başarıları sergilemektir. Bu görevler başarıyla gerçekleştirilmeden, hangi sıfatla ve kimden ne istenebilir, ne elde edilebilir? Küçük-burjuva iflah olmazlığının bir de bu noktada büyük bir günahı vardır. *"Bir çok ülke bizi tanımaya hazır hale gelmeden nasıl devlet ilan eder, nasıl silahlı mücadele yürütürüz"* türünden örneği görülmemiş teslimiyet düşünceleri üretilmektedir. Ve tabi ki, bunun doğal sonucu olarak, "birçok ülke devrimci örgüt kurmamıza hazır değilken nasıl örgüt olmaya karar veririz" sözlerine varılmaktadır. Halkların en doğal hakkı olan silahlı mücadeleyi de bir onaya bağlayan teslimiyetçi düşüncelerin yaygınlaştırılmak istendiği böyle bir ortamda, sarılacağımız silah yine DİRENME... DİRENME... DİRENME... olacaktır.

Tarihimizin bu döneminde, direnme temelinde düşünmekten ve eyleme geçmekten taviz vermemek koşuluyla, yapılacak hatalara göz yumulabilir. Bizi var edecek temel olgu içinde hareket edildiği müddetçe, çıkabilecek hataların giderilme yolları da bulunacaktır. Direnme tecrübesinin az olduğu, olumlu bir mirasın zayıf bulunduğu bir halkdaki direnmenin önemli hatalar ve olumsuzlukları yaşayacağı göz önüne getirilirse, bu konuda biraz daha esnek olunabilir. Fakat, kurtuluşu dış dayanaklarda arayan, düşünce, örgütlenme ve eylemi –ister emperyalist sisteme ve isterse ilerici insanlığa– dışa bağımlı olarak geliştiren ve adeta dilenci konumunda siyaset üreten anlayışların, bu durumlarından ötürü yol açacakları sonuçlara göz yumulamaz. Çıkış noktaları iyi niyete de dayansa, bu, onların tarihe karşı işledikleri suçu söylememize engel değildir. Açık ki, tarihimizin bu evresinde sorunları ulusal direniş cephesi esprisi içinde ele almaktan başka çıkar yol yoktur. Eğer bağımsızlık ve özgürlüğe gözlerimizi açmak istiyorsak, köklerimiz üzerinde ayağa kalkmasını bilelim. Unutulmamalı ki, koltuk değnekleriyle ayakta durmaya çalışanlar, herhangi bir siyasal gelişmeyle birlikte koltuk değneklerinin ellerinden alınmasıyla sürtüstü yere düşebilirler. Bu, günümüzün acımasız gerçekliğidir. Uluslararası dengeler uğruna koltuk değnekleriyle hareket edilemeyeceğinin sayısız örnekleri vardır. O halde, ulusal değerlerimizin ayrılmaz bir parçası haline gelen, halk varlığımızın sindiği dağlarımızda özgürlüğümüzün kaynağına inelim. Bunu orada çağımızın modern örgütlenmesiyle kaynaştırarak, halkımızın ayağa kalkmasını sağlayalım. İşte, direniş şehitlerinin kanlarıyla açtıkları ve PKK'nin ilk günden izlediği yol budur.

O halde, direniş şehitlerinin anısı, gerçekten somut yaşam olarak hükmünü icra eden, herkesi kendi emir ve komutası altında bulunduran gerçek bir önderliktir. Yaşayanların ne olacağı belli olmamasına rağmen, onlar haklarındaki hükmü kanlarıyla kesinleştirmişlerdir. Hangi örgütten olursa olsun, halkımızın hangi sınıf ve tabakasında yer alırsa alsınlar, herkes için en yüce komuta direniş şehitlerinin anısıdır.

Tarihimizin devrimcileştirilmesinin direniş ve direniş şehitlerinin kanı ile olduğunu belirtirken, yeniyi olumlu bir tarzda inşa etmenin de eşiğinde bulunuyoruz. İhanetin, teslimiyetin, bozgunculuğun kol gezdiği bir zeminde ve muazzam bir güç dengesizliği içinde de olsa, direniş, imhaya, teslimiyetçiliğe ve bozgunculuğa hergün darbe vurarak özgürlüğe giden yolları açmakta, halkımızın yaşadığı en ücra köşeye kadar uzanan bu yollarla, bizi çağla birleştirmeye götüren köprüler durumuna dönüşmektedir.

PKK direnişçilerinin mücadeledeki bu rolleri, hiç bir biçimde çarpıtılmayacak kadar kesindir. Diyarbakır cezaevi başta olmak üzere her alanda gösterdikleri büyük direnişle ölümsüzleşen PKK şehitleri, bütünüyle bağımsız düşüncenin ürünü olan şehitler olarak, Kürdistan'ın tek ve en güçlü direniş şehitleridirler. PKK direniş şehitlerinin özgün bir yeri olduğunu söylerken, gerçeğin altının bu biçimde çizilmesi gerektiğini vurguluyoruz.

Düşman bugün mücadelemiz önüne hangi engelleri çıkarırsa çıkarsın, üzerimize hangi sinsi ve açık yöntemlerle gelirse gelsin, eğer her öğemiz içerde ve dışarda her nefesini bile direnişle alırsa, geleceğimizi devrimci bir tarzda yaratmaktan hiçbir kuvvetin bizi alıkoyamayacağını rahatlıkla belirtebiliriz. Bunun dışında hiç bir kuvvet tanımayacak, ona dayanarak tüm yaralarımızı tedavi edecek, halk saflarındaki örgütsüzlüğü giderecek, bu kuvvetle Partimizin çelikleşmesini sağlayacak, her türlü provakasyon ve bozgunculuğun hakkından geleceğiz.

Madem ki, direniş şehitlerimiz tarihin en karanlık dönemini kendi kanlarıyla aydınlattılar, o halde biz de buna, bölge, mezhep, cinsiyet farkı gözetmeksizin, yediden yetmişe tüm bir halk olarak gerçekliğimize sahip çıkıp, emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı tarihin ender kaydedilen bir halk direniş hareketini mümkün kılarak karşılık verelim. Böylesine bir direnişçi tutumdan başka hiçbir tutum bizi bağışlatamaz. Partili her militan ve sempatizan, direniş şehitlerimizin yaşamının ne kadar zorluklar altında geçtiğini düşünür, direnişin nelere karşı geliştiğini belleğinde canlandırır ve gerçekten anıların yiğit bir temsilcisi ise, o, günümüzde Partinin önüne koyduğu görevler üzerine yürümede, ulusal direniş cephemizin somutluk kazanmasında, tüm bir halkın bu temelde ayağa kaldırılmasında gereksinim duyduğu her türlü gücü kendisinde bulacaktır. Şehitlerin anısının kendisini her an boşalmaya hazır gerili bir yay gibi tuttuğunu, sürekli onların komutası altında olduğunu görecektir. Hiç bir zayıflığını ve hele olumsuzluklarını öne sürerek saygısızlık etme gücünü kendinde bulamayacaktır. Halkımız da, en zor anda bu direnişçilerin bağrından çıktığını görmekle onların büyük acısını duyarak, anılarına layık olmanın ulusal direnişin dışında hiçbir yaşam tanımamakla mümkün olduğunu anlamaktadır. Fakat bu kavrayışı daha da derinleştirmek, onların emir ve komutası altında birleşmek zorundadır. Direniş şehitlerimize karşı görevlerimizi bunun dışında yerine getirmek mümkün değildir.

Büyük direniş şehitlerimizden Mehmet Hayri DURMUŞ'un *«Halka ve Partiye karşı yükümlülüklerimi tam yerine getiremedim. Mezarıma borçlu yazılsın»* şiarına, yaşayan PKK militanları, halka ve Partiye karşı görevlerini yerine getirerek, bunun öncü güç olmanın zorunlu bir gereği olduğunu duyarak, hiç bir engel ve sınır, bağımsızlık ve özgürlük değerleri için savaşmaktan başka hiç bir yaşam biçimi tanımadan, güçlü bir halk mücadelesini yaratmak için tarihin bu evresinde üzerlerine düşeni mutlaka yerine getirerek bağlı kalmalıdırlar. Bu, yaşamlarının tek gayesi olduğu gibi, şehitlere hesap vermenin de tek yoludur.

O halde; gün, hesap verme günüdür... Gün artık tarihimizin o utanılası geçmişini mezara gömmek ve her geçen gün direniş şevki ile aydınlanan geleceği çizmek için direnme günüdür... Direniş şehitlerine hesap verme günüdür...

★★★

Serleşkerê, Yekîtîkî-Sêrbazan a bi 150 Kesan ku Êrîşî Partîzanan Kirin, Hat Qul-Qulî Kirin!

Gora agahîkî ku ji Kurdistanê gihîşt rojnama me; pozberîk (şerekî çekdarî) li navbera 2 partîzanên PKK û yekîtîkî leşkeran a mêtingerên faşîst bi 150 kesan, derket. Serleşkerek (serwan) û hejmareke mezin ji serbazan hatin kuştin û birîndar bûn.

Agahî, rûdanên pêkhatî û pêşketinên bûyer şopandin, kurt halo tên rêzkirin:

Li ser gilîyê nokerekî bêşeref ji bajarê Xelfetî, gundê Qeremezra yekîtîkî leşkerî a bi 150 kesan nûce digre û roja 12 Adar 1984, seet dor 4an, li newalekî piçûk navbera gundên Qeremezra û Xamkê, 2 Partîzanên PKK, nav çemberekî teng dizivirîne. Dema serleşkerê (qomutanê) yekîtîyê devê xwe bo banga "teslîm ol" (xwe bide dest) vedike û venake, bi agirê partîzanan qul-qulî dibe. Bivê çek peqandina partîzanan gelek leşker jî, berik li ser canê xwe digrin. Peyre, leşkerên ji tirs û bizdanê li çep-rastê birev belav dibin, ji hêla serwanan dîsa tên lihevcivandin û bi rewşekî "senger girtin" (tam enî) çemberê herweha baş teng dikin. Lew, erd-şûn (arazî) û pêwîst cîhê kozika partîzanan ku tê senger girtibûn, gengaza parêstinê nedidan û ji ber ku hêzên mêtingerên faşîst, ji çar doran agirekî xurt dibarandin –agirê hêzekî bi 150 kesan–, partîzanên tenê bi çekekî xwe diparastin û pozberî dajotin, ketin nav rewşekî bêmecal, xedar, necar û tahl. Nexasim, bilî vê partîzanan berikên xwe ser neyaran, bêlerzîn û tirs barandin. Belê ji partîzanên ku ji hev qut, kozikan de senger girtibûn, yê çek bikardianî, birîneke giran ji çengê xwe digre. Dema hêzên mêtingerên faşîst bi rewşê agahî dibin, ji çar alîyan mîna çavsoran, xwe davêjin ser partîzanan. Serleşkerek ji faşîstan çeka xwe dirêj dike û "ezê herdû wan cihde, li vira bikujim" dibêje. Lê serwanekî din yê faşîst (hişyartir xwe ditevgirîne), "bisekne neke, ev wê ji me re hewce bibin" dibêje û nahêlê bikuje.

Talîya pozberîyê bi tirsa li parêzgahê (mintîqê) hin partîzanên din jî beşdar û peydarin, bêyî xwe nêzîkî gundan an gir û çîyayên din yên asê bikin, piştî çend kêlî mijûlîyê, rast diçin navça bajarê Xelfetî. Qasekî din piştî çûyina wan, firokên keşfê tên derdorê. Firokên keşfê jî, heya êvarî li ser parêzgahê difirin û difitilin. Gava dibe êvar jî, ji serlîwa (tugay) Ruhayê hêzekî leşkerî bi 1000 kesan, dighe navça bajarê Xelfetî.

Rojek payre, bi lîçek kêmkirina tirsa xwe û bi desteka sê firokên narîncokan (firokên bonbardûmanê) û şeş balafiran (helîqopter) ji banî; bi hejmareke pir ji zivîpaşan (panzer) û hêzên artêşê (ordî) yên zirxî ji erdê, dikevin nav erdûçiyayên asê û gundan; ku berî rojekê ji tirsan, xwe nêzîkî wan deran nedikiran. Dema leqayî şopa komên partîzanan yên din nabin, piçek din zirava wan zêde dibe. Bi vî awahî, tevayî hêrsûgira xwe, ser gundîyên bêdebara parêzgerî diverişênin û hingavtin, sixêf û nizmkirinên tu vegirkar, zeftkar ji gelan re rewa nabînin, bicihtênin. Hînkar: gundîkî kal, ji gundê .....ê, rût û bêcil dikin, wî di nava gund de digerênin û "pîşange" (teşhîr) dikin. Li gundekî din ....., gişanî gel (bêyî jihevcûdakirina kal, jin û zarokan) li qada gund de serhev dicivênin û bi seetan bin derp û zerpên pihîn û binikçekan de, wan dikişkişênin. Neh kesan jî bi hiceta "gunehên alîkarî kirne (sûcê yetaxî) bêpirs û sual yekcarê de, digrin.

Gava ev bikaranîn li Xelfetî dajotin, li bajarên Birecik, Nîzip û gundên derdorê jî, dîsa bi hejmareke wûsa yên hêzên leşkerî, bikaranînên dijbehîn rojgeran kirin.

Seravêtinên (operasîonên) ku nîvê meha Adarê destpêkirin, ta destpêka meha Nîsanê domkirin û li derdorên Nîzip, Xelfetî û Bîrecik hatin ajotin; dikarê bêgotin ku ev kîryar, daxûyanîkî baş jê re ye, ka çawan cunta mêtingera faşîst li dijî gelê Kurdistan hêrs, hov, har û çavsorîk, dilê xwe de xwedî dike. Sedemeke bingehîn û pêwîst a ku çawa, harbûn û çavsorîya xwe dighijînin taxên halo jî, eve ku; serê çar salane, bi bikaranîna hezar-hezar azînan dixwest, PKK ji bersîng û dilê gelê Kurdistan qutbikin, lê nekarine, û PKK ji nûvede û hêj bihîmtir, destê xwe daye destê gelê xwe û ser xaka welat bejna xwe danezane kirîye. Bervaja vê, li hemberê bûyera serpêhatî, reaqsîona bizdehkar ku mêtingerên faşîst dîyarî dikin, nikarê bi hewleke din bê vejinandin (îzahkirin).

Ev rûdana pêkhatî, dû rastîyan û ji van rastîyan mîsagor dibe, dû bîrdozan bi rewşekî ronî, berçavan da weşînand.

Rastîya yekemîn, hebûna (jîngarîya) mêtingerên faşîst li Kurdistanê ye.

Bîrdoza wê jî; bi zanîna tu bingehên hebûna wan yên dîrokî-civakî û dadî li Kurdistanê nîne, belê ji ber ûştên sazîya wan a dîrokî û civakî û bona bikaribin xwe li Kurdistanê serpî bigrin, her babet azînên çepal, bêmirovî û hovbertirîn (barbar) ta hîma wan jê digre, bikartênin; bivî awahî –ta derfet be jîyana xwe li Kurdistanê dom bikin– birê bixine ye.

Rastîya duwemîn, jîngarî û hebûna PKK ye.

Bîrdoza wê jî; bizanîna bingehên zexm yên dîrokî û civakî, bername (proxram) şoreşgerîya rast, stratejîkî rêzanî a karhatî (tecrube bûyî) û rast, bawerîkî a rêkxistinkirina qurnewar û rêkxistinek (organîzasîon), bo vê rêkxistinê qadroyên (endamên) rêber, pêşeng û sempatîzanên xwedîbawerî, hogir û fîdakar (canfîda) hene; bin kîjan şert û şirûtan be bila be, xwedî li welat, gel, rêkxistin û endamên wê derbikeve, wanan biparêze û li hemberê dijmin bîrdoza, ku wê xefk û leyîstokên wan pûç bike, tora terorê biçirêne, talan û qirkirinên wan birawestîne û bi riknî; bona, singê dîrokê de weke deqekî şermê disekine, wî mehlûqê dilxelînek ji ra qutbike û bavêje, bikaranîna her babet hacet, rê û azînên ku ew jê fahm dike, birêbixe ye.

"Perda mijê" a ser van herdû rastî û bîrdozan, herroja paş dimîne de, behtir belav dibe. Rojên wê çavkor jî bibînin, bizanin û fahmbikin, ev wûsa ye, ne dûrin.

13.4.1984

DAWEN PKK DE DAXÛYANİYA BÎRYARA 24 BİDARVEKİRİNÊN DİN !

Dawa PKK a Koma Batmanê de Biryara 10 Bidarvekirinan!

● *Li Diyarbekir hejmara bîryarên bidarvekirinan gihîşt 72an!*

● *Ceza ne li gora sûç; li gora berxwedanê tê dayin!*

Dawa koma Batmanê a bi 303 kesan ku ji alîyê qolordîya heftemîn û serleşkerîya girêdana awarta bajarê Diyarbekir, dadîngaha leşkerîya duwemîn de dihat dîtin, ji hêlekê derheqê 10 şoreşgeran bîryara bidarvekirinan daxûyanîkirin, ji alîyê din 2 kes cezayên ta talîya jînê girtin. Bilî van, ji ber piçûkbûna emr, cezayên bîryara bidarvekirina 12 kesan jî, qulibandin 20-24 salan. Bîryara, 103 kes hatin berdan de, 162 kes jî cezayên navbera 3 û 24 salan yên babetî girtin; derheqê 9 kesan bêtaqîbatî, 5 kesan jî bîryara tefrîkê hat daxûyanîkirin.

Navê şoreşgerên ku derheqê wan de bîryara bidarvekirinan hatî dayin evin: Şehmûz Bagaç, Hifzullah Korkut, Mahmut Oguz, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin, Medeni Gürgen, Mehmet Nezir Aktulun, Şêxo Evirgen, Abdulgafûr Karder û Abdurrahman Özdil.

Ji ber piçûkbûna emr, cezayên biryara bidarvekirina Kazim Ateş, Kasim Nayman, Şehmûz Özdemir, Abdullah Özluk, Hamdullah Tuzun, Suleyman Uner, Zeki Gunenal, Faysal Gulam, Şehmûz Ercan, Fehmî Korkmaz, qulibandin 24 salan, û yên Adnan Çelik û Recep Yardimci jî qulubandin 20 salên girtîmayina giran.

Faîk Kezer, Kazim Trukan, Recep Tiril, A.Mecit Çeken, Meytullah Yildiz, Zeki Yilmaz û İrfan Çelik heryek 24 sal, Kenan Gokburcu 10 sal, Selahattin Ayana 14 sal, M. Şirin Çelik 20 sal, İlhamî Guneş 10 sal, Saît Tanguner û Behcet Turkan heryek 15 sal, cezayên girtîmayina giran girtin.

Dawa PKK a Adiyaman de Biryara 14 Bidarvekirinan!

● *Bîryar, leqayî şiarên weke "Bimre Mêtingerî" bû!*

● *Dîlîyên şer eşkere kirin kû, ev bîryar ji wanan re nayê tu manan!*

Dawa PKK a koma Adiyaman ku ji hêla qolordîya şeşemîn û serleşkerîya girêdana awarta bajarên Adana, Maraş, Antep, Antaqîya û Mersîn, dadîngaha leşkerî de, dihat dîtin, dawî pêhat.

Dawa koma Adiyaman a bi 186 kesan de, derheqê 14 tekoşerên serxwebûn û azadîyê bîryara bidarvekirinê 4 kesan cezayên ta talîya jîne, 45 kesan navbera 1 û 20 salan cezayên babetî, hat daxûyanîkirin; pêre jî derheqê 10 kesan bîryara tefrîkê, 103 kesan berdanê hat dayin.

Şervanên serxwebûn û azadîyê, endamên PKK, Mehmet Aydin, Osman Yildirim, Ali Ozbey, İbrahîm Akar, Kazim Tepelî, Riza Bîlgîç, Abuzer Aslan, Şexo Topçu, Huseyin Temel, Huseyin Cengîz, Hasanoglu Mehmet Doymaz, Aziz Bilgiç, Mehmetoglu Mehmet Doymaz û Mehmet Heyiş, cezayên bîryara bidarvekirinê girtin. Derheqê Mahmut Taştan, Şevket Yildirim, Ahmet Yildirim û Mehmet Yildirim jî cezayên ta talîya jînê hat daxûyanîkirin.

Dema bîryar hat vejinandin, hêsîrên şer, endamên PKK, bi awazên şiaran danezane kirin ku, ev bîryar ji wanan re nayê tu têdayîyan û daxûyan dan ku li hemberê dîrokê xwedî doz, maf û heq'in. Eywana dadîngahê bi şiarên weke **"Bimre Kedxwarî, Bijî Serxwebûn"** û **"Bijî PKK"** hat hejandin û reilî.

Bi cezayên bidarvekirinên hatin dayîn, yên talî ku di dawên PKK, li Diyarbekir tên meşandin de, hejmara bîryarên cezayên bidarvekirinê, bi vî awahî gihîşt 72an. Bi yên koma Adiyaman ev hejmar bilindî 86an bû. Weke bîryarên bidarvekirinan de, eşkere tê şopandin, cezayên derketin, gora tewrê dadîngahê a dilxwazî (keyfî) tên palandin û girêdan. Ev bîryarên ku rastî ji mêj û zû daxûyan bûne, tenê dadîngahan de tên vejilandin û danezane kirin. Nexwe, ne dema sekna dadîngahê de, ev bîryar, derdikevin holê. Seknên dadîngahan, bi xaponekî tên domandin û bîryarên li derve girêdane, li vir bikartênin.

Mîna tê zanîn, cunta mêtingera faşîst dixwest çend xaînên ku li girtîgahê xwe firotine, xwesiparî dorfireh û serkar bike û pêre jî berxwedanê bi pejilîne; lewma ji hingavtinan ta vebirandinan, bi her babetî azîne bicîh anîn. Gunehên xaînên ku ji xwe re kirî, çibin bila be, bi armanca ku nihan wê wanan li beramberê berxwedanê bikarbêne, jîyana wan a bêşeref efû dike û derheqê wan de bîryara şenqê dîyarî nake. Ser vê bingehê daxwaza dijwar û dorfirehkirina xwesiparî, îxanet û bêbextîyê, dajo.

Bilî hemû leyîstok û xefk, gişî xebatên koma îxanet û nokerîyê, nekaribûn girtîyên şoreşger endamên PKK ji berxwedanê qut û dûr bikin. Bervajo vê, berxwedana bi Mazlum'an serpî rabûbû, weke rojîya mirinê a talî de berçav bû, bi hemû xeml û kemla xwe, berezî şan û mezinahîya xwe, bi rastîya bêhempa didome. Lewra, tevayî leyîstok û xefkên rojgeran û pêkhatin, yeko yeko, pûç û bêkar dibin.

Cunta mêtingera faşîst cezayên xwe li hemberê dîlîyên şer, ne li gora gunehên wan û bendên zagonan divejine. Li dijî leyîstokên ku li hundurî dixwazin birêbixin, li ser rikna parêzgerîya şerefa partî û gel, berxwedanek bilind dibe, û ev berxwedan, bona bîryarên tên dayin re dibe senc; ango bîryarên xwe li gora mezinahîya berxwedanê daxûyan dikin. Ano ne li gora sûc û gunehan, lê seranser - an sadirsed li gora berxwedana li hundurî, ceza girêdidin.

Ev leyîstokên ku ji hêla cunta faşîst, ji bona bicîhanînê tên armanckirin û dixwazin pê ser berxwedanê pîkolî û nîr sazî bike, an mîsagor bike, kifşe ku wê pûç bibin û nikarin biçin serî; li hemberê vê, berxwedana ku bi destê hêsîrên ceng, endamên PKK li zindan û bendxanên Dîyarbekir bilind dibe, wê pêl-pêl agir bigre, geş û law bibe û hebûna xwe, bidomîne. Weke vê, bîryarên bidarvekirnan, yên li hemberê koma Adiyaman jî daxûyan bûne, nikarin li vê qadê, berxwedan û berrabûna dîlîyên şer yên PKK, rawestênin. Ala berxwedanê a ku rencgahên Diyarbekir de banî-banî bûye, wê li van zindanan jî gur û pêl bigre û dom ke, ku dilê mêtingeran de, tirs û bizdaneke giran, wê balifîne. Bilî hewqasî hingavtin, kuştin û bîryarên bidarvekirinan, ger îro ji berxwedanê bidestberdanek (tawîz) piçûktirîn jî nayê dayîn, îspata vê yekê a dîyare. ■

DAWÎ Bİ MEŞA DİRÊJ, HANNOVER-BONN, HANAU-BONN HAT!

Mêşvan ji Koblenz bi rê dikevin.

Meşa dirêj, ku ji hêla FEYKA-Kurdistan (Federasyona Yekîtîya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan) hatibû tevgerkirin, dawî pê hat. Meşa dirêj, ji du alîyan dest pê kiribû û herdû mil li Bonn gihîştibûn hev.

Ev qeflên hanan yek ji Hannover (418 km.), a din ji Hanau ta bi Bonnê (270 km.) meşîyan.

Herwekî ji hêla FEYKA-Kurdistan jî hat daxûyanîkirin, ev meş li dijî pîkolî, hingavtin û qirkirinên cunta faşîsta Tirk li Kurdistan, ji bo hevgirtina bi girtîyên şoreşgerên di zindanan de li berxwedidin, bînin zman, parlamentarên Tirk di Konseya Awrûpî de cih negrin, piştgirtina Almanya Federal a bi Tirkîye re raweste û ji bona hevgirtina navnetewî bikar hatibû.

Meşa dirêj, ji hêla gellek welatperwer, pêşverû û şoreşger bi dilgeşî alîkarî girt. Herwusa gelekan ji wan bi şkesanî cıhê xwe di nav meşvanan de girtin û bi wan re meşîyan. Alîkarîya maddî û manewî bi meşvanan re pêkanîn. Li ber gellek wezîfan xwe amadekirin.

Ji alîyê din, meş ji hêla gellek kes û sazîyan bi başî, liveke li cih hate derivandin. Di belavok, rojname, hêlperk, pêlweş û televîzyonan de ev dîtin hatin xwûyanîkirin.

Roja 10. 5. 1984, herdû mil li Bonn gihîştin hev. 11ê meha Gulanê seet ji 11^{00}an ta 16^{00}an li Bonn Münsterplatz raberîk (mitîngek) pêkhat. Ev mitînga bi tevahîya nêzîkî 500 kesan pêkhat de, li ser mana meşa dirêj hate axaftin, alema pêşverû hat agahîn kirin, û hin hînkar ji folklora Kurdî pêşberbû.

Di eynî rojê de bi tevabûna meşvanan li Köln seet li 19^{00}a şevek ji hêla Hunerkom, bi armanca piştgirtina meşa dirêj sazîbû. Şev bi her awayî têrxweş bû. Di vê şevê de pêşî kadroyekî ji PKK li ser pirsgirêka Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan axifî û wezîfên pêşîn şanîda. Axaftin ji hêla kesên li şevê gellek car bi çepk û sloganên wek **"Bijî Partîya Karkerên Kurdistan", "Bijî Serokê Me Apo", "Bimre Xwesiparî, Bijî Berxwedan"** hat birîn. Wekî din folklora Hunerkom-Celle, Hunerkom-Stutt gart, Hunerkom-Frankfurt, Koma Berxwedan, Sefkah, Mizgîn, Çiya, Zozan, Serdar di şevê de beşdar bûn.

■ ■ ■

SERBORA BERXWEDAN Û BERRABÛNA ME NEWROZ DİVÊT ÇAWAN BÊ PÎROZKİRİN?

Tekoşîna dîroka her gelî, netew an jî çînî de, kêlîyên pêwîst û niqtên peyvajoyên (demên) girîng hene. Ev kêlîyên hanan wûsa giranbihane ku, herka dîrokê de ji secer heyanî seceran jîngar tên girtin, bi şadî û dilgeşîyên xurt tên pîrozkirin. Dem û kêlîyên bi vî rengî, bi destê hêzên pêşenga civakê, ger xêza rêkxistingerî, ger jî xeta kesanî de, ji bona nûjen kirinê, ser rikna hûrkolîn û ji çavan borandina çewtî û xeletîyên xwe, bingeha çandina tovên hatinê tên hesibandin.

Ji alîyê her çînî xwedî li rojên bi manên wûsa tête derketin, an jê re xwedî derketin tê xwestin. Dîsa tê zanîn ku, ger serpêhatina tekoşîna berxwedana proletarîa û gelan, ku dihilmînin, çînên jordest (serkar) dixwazin, pîrozkirina rojên wûsa rawestînin, ger herweha nekaribin biseknênin ji kakilkê vala dikin û hînkar, dixwazin vegerênin şiklên weke "cejna buharê". An jî ew bixwe xwedî li vanan derdikevin û diqulibênin raberîkî (mitîng) pûç an hacetekî şahîyê (keyfê).

Sernêrîya çînên serdest, derheqê pirsgirêkê halo ye, û dîyare ku her çîn rastîyên dîrokî-civakî ser bînaya berjewendên xwe binkafştin dike, û şiklekî gora vê armancê sazîdike.

Hînkar 1 GULAN; gora bawerîya burjuwazî divîbû nebana, lê ger gava nikaribe rawestîne, ji zikmakî hatî valakirin, rojeke divêt bê pîrozkirinê. Vê merhelê de, burjuwazîya-piçûk jî têne berdestê xwe ve û li deştan an derdorên din de, weke rojekî şahîyê têtê bikaranîn. Û vedigerînin avahîkî gora vê doza xwe.

Nexasim gora sernêrîya proletarîa mana 1 GULAN'ê, pêşvebirina pêşenga çîna xwe ye û tekoşîna karbidestanîna (îktîdar) rêzanî de, ceribandinek tê derivandin; û ser pêwîstîya vê, sazîkirina livbazîya pratîke.

Ji bona gelê me, roja pêwîst a ku divêt bê pîrozkirin û jîngarkirin, roja NEWROZê ye. Newroz, li hemberê pîkolî, zînat û mêtingerîyê, berxwedane. Newroz, sadirsed başdarbûna gelê Kurdistan li pêşberê gelên dîrokê ye. Heke Newroz rojên me de girîng be, bê pîrozkirin, divêt ser rastîya vê têdayî û zanabûnê pîrozbayî bibe.

Weke jîyana 1 Gulan de daxûyane, serborîya me Newroz jî, bi destê hin çîn û hêzên rengareng, gora avahîya wan tê pîrozkirin.

Reformîstên burjuwazîya-piçûka Kurd, serbor û secera berrabûna me Newroz, "şahîyek" û "cejneke buharê" dibînin û bi vî rengî pîrozdikin. Bawerî û bîrdozên mîlîtan yên rizgarkirina netewî naghijînin girsên gel; bervaja vê yekê, wanan didehfênin nav pejla-rizî û dajon nav bêrêkxistingerîyê û girsan mîna "qelebalixek" (xilbek) ku qey sala carek ji bona guhdarîkirina stran, muzik û bernama (proxram) şahîyê, beşdarkarên şevekê, diderivênin. Bivî rengî pîrozkirina Newroz'ê, divê bêgirêdanî bi sosîal-demokrasîya Awrûpa re –kû dixwazin pêrgala Kurdistan çar-civa otonomî (hikmê zatî) de, bêyî sodên wê yên emperîalîst bên hejandin, halbikin–, neyê fikar û bîrkirin. Hin hêlwestên (kesûhêzên) ku bi navê tekoşînê bes tenê darekî wan a çikandî li Kurdistanê nînin, xwe davêjin bext û bin siha sosîal-demokrasî û bin siha alîkarîyên ji wan digrin û bi vî awahî rûhên xwe, şerefbawerî û bîrûrayên xwe, hebûn û kesbûnên xwe pêşkêşî wan dikin; herwaha Newroz ji mana û têdayî valadikin û bi dilxwazî xulamtî û cahşîtîya wan dikin.

Şoreşgerîya ji netewa jordest jî, ji ber sêrnêrîya xwe li derheqê pirsa rizgarîya netewa Kurdistan, xwe nêzîkî rastî û girîngîya Newrozê nake. Bîrûraya wan a sodkar (menfeetkar) ku xwe nêzîkî pergela Kurdistan dike, herweha pîrozkirina Newroz'an de jî xwe eşkere dike. Ger her çuqasî gelê me xwe nêzîkî jîyana xwe bike û hebûna xwe çêtir nasbike, hewqasî jî bi girsegerî û xilbetkarî beşdarî Newrozan, roja me a netewî dibe; serpêhatina berrabûna xwe bi kêyfxweşî, rûşenî, dilgeşî û heyecaneke mezin dijîne.

Şoreşgerîya ji netewa serkar ku, heyanî îro, mîna li hemberê pirsa Kurdistan, li hemberê serborîya berrabûna me Newroz jî, bêalaqadar maye (pozîtîf bê alaqadar maye); dema dibîne gelê me gurrînekî girsanî şanî dide, devşil-çavbirçî û tama devê wî şêrîn dibe û bêyî dîtin û xeletîyên xwe yên demên buhurî rastbike, bêyî bi hûrkolînekî pêwîst li ser bifikire ka çawan gelê Kurd xwe gihandîye van rojan, dixwaze vê potansîalê ser rêya berjewendên rêkxistina xwe a teng bikarbêne. Hetta hinek ji wanan, ji ber ku dizanin nêzîkahîkî alema giştîya Awrûpa li derheqê pirsgirêka Kurdistan heye, ji vê yekê jî feyde dikşênin û xwe hewqasî pêşve dibin, takû îddîa dikin ku hem nûner û berpirsîyarên gelê Tirk, hem jî yên gelê Kurdin û bi vî awahî xwe didin nasîn; ser vê bingehê bisextekarî xwedî li Newrozê derdikevin û xwe halo nasîn dikin.

Bi destpêka salên 1973an ku tevgera proletarîa a pêşengîya Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan dike, afirî pêde, ê din Newroz jî gihîşt têdayîya xwe a rast; ji vê demê pêde Newroz di bawerîya gelê me de, mana û têdayîyek nûjen daxûyan kir. Bi KAWAyê hemdemî Mazlum DOGAN re, ê din wê Newroz çawan bê pîrozkirin û ê din divêt kîjan rê bê şopandin, mejîyan de hat kolandin û cîhkirin.

Newroz, li pêşîya tekoşîna rizgarîya netewî a ku li dijî emperîalîzm û mêtingerîyê (qolonîalîzm) tê ajotin de, bona karûbarên (wezîfên) heyîn bên fahmkirin û çuqas bên fahmkirin, hewqas jî pratîkê de bên bikaranîn; bibe malê girsan û xelekekî ku wanan tekoşînê de seferber dike, divêt bê derivandin û qîmkirin. Kesên pîrozbayîyan de beşdar dibin, girînge rastîya hebûna xwe a gelêrî, pergalên rizgarîya netewî jîyan bikin û divêt muheseba vê bikin û wûsa biçin malên xwe; girînge ku vê qadê ne mîna devereki şahî û stirehetê bibînin an jî têdayîyekî wûsa jê re layik bibînin.

Çawan ku kanîyên dewlemendîyên Kurdistan tên talan kirin û rêya pêşveçûna civakî-aborî a gelê me de nayin bikaranîn û ev, ji bona em serbiserî li pêşîya birçîbûn, xizanî û belengazî bimînin, dawîpêhatibe; bi rengê herweha serborîya berxwedana me Newroz jî, ji alîyê van hêzan, armanc dibe bê mêtandin û dixwazin meylên rizgarîya netewî a gelê me, coyên şaş û sexte de bidin herikandin.

Gelê me, bilî her cûre rêgirtin û bendgirtinan (xebatên kişandina girsan li deverên din bi otobus û başên (bilêtên) belaş, serdayînên gilîkarî bo îptalkirina cihên şevên Newrozê), tevkarî pîrozkirinên xwedî bawerîya rast û dilsoz bû, û bi peywendî û beşdarbûna danezanekirî, îspatkir ku, destûr nade - dakû tekoşîna wî ji rê bê derxistin; bi pîrozkirinên qof ku gîyana netewî dimijin re, destûr û rê nade ku xêza berrabûnî û berxwedangerî hişkegirek bibe, bikeve ser rêyên şaş.

Ger Newroz destpêka –Rojanû, buharê, hatîgihîştin, pêşketin, geşbûn û pêlvekirin– re rojek jî be, ev, ji alîyê gelê me, bidestanîna Serxwebûna û Azadîyê ye jî; bona vê bidestanîna xeta bîrdozî (îdeolojî) –rêzanî (polîtîk)– rêkxistinê (organizasîon) a bifahmkirin û têgihîştinê ye; xwe gihandina pîvekên wê yên pêwîste, û divêt bivî rengî derivandina jîngarkirina buhara wê be.

Ger Newroz, afirbûn û zayîna gel a ku dîrokê re mal bûyî be; bi Kawa yê hemdemî Mazlum DOGAN gihaye merhela bilindtirîn û Newroza me a îroyîn manekî nû serxweve dagirtîye, lewra divê bighîje bawerîya ku derbasî civaka bêçîn dibe. Herweha dema Newroz pîrozbayî dibe, divê em –kes, gel an rêkxistin–, li ser bifikirin, ka me çuqas xwe gihîştandîye taxa rizgarîya netewvanî, divê xêzê de me erk û berpirsîyarîyên xwe çuqas bicîh anîne; ango dema Newroz daxûyan dibe, girînge em çuqas xwe amadekar û hazir bikin, bona em şaşî û xeletîyên xwe rakin, divê em xwe çawan pervendî û ronakbir bikin. Pîrozkirina Newrozê a gora mana û têdayîya wê a rast, mîna hestû-goşt ku biheve girêdayîye, birêxistina wê, tenê wûsa dikare derfet bibe.

Newroz berxwedane, berrabûne. Li berambere her-reng nemirovî, bêkesbûnî, dûvikbûnî û xulamtî, serxwebûn û azadî ye. Nexwe, li dijî her babet halkirinên xirakar, noker, cahş, xwesipar, xwebidestdar û reformîst ku dixwazin armanca vê serborîna me ji rê derxênin û li hemberê emperîalîzmê, mêtingerî û bihevrexebatderên wan ku vê yekê zixt û paldan didin, divê em berrabûne (îsyan) bilind û gurr bikin.

Li hemberê kesbûna bêçandî ku emperîalîzm dipalîne û bi destê komekî xaîn dixwaze meşrû bike, xulamtîya hişan de û her babet bêahlaqîya burjuwazî a rizî a jîyanê de û girêdan û peywendîyên bîrûraya wê; heyanî îro, bilî her-reng pîkolî û zilmê, hatî jîngar kirin–her cûre dewlemendîyên me yên netewî, çandîya me û kesbûna me a rizgarkarê netewvanî, li dijî bêahlaqîya burjuwazî – ahlaqê gelê Kurdistan a bisecer û asil û ku tu bêşerefî naderivêne – nestûxwar, lê berxwedankar – egît û hogire, li dijî bawerîyên sextekar ku dixwazin her xêzê de ser gelê me bihilmînin, bîrûray û mejîyan de, bîrdoza serxwebûn û azadî li ser bingeha parêzgerîya akisgerî, berxwedanê de mîsagor bibe; herweha serborîya Newroz a ku bi Kawayan destpêkiriye û bi Mazluman, Hayrîyan, Kemalan bilindbûye û kemilîye, divêt doz, bawerî, tewr û mejî de, bê jîyankirin.

Newrozên li Awrûpa pîrozbayî dibin, li ser rikna qerekterekî coht a bivî avahî û gora pêwîstîyên her çînî, tên pîrozkirin. Bawerîk, Newrozê diqulibêne şahîyê, haceta mejandina ruhê netewî û pîrozkirinên "cejna buharê", xizmeta berdewama sencîrên koletîya sed-salan dike; ev pîrozkirin ji hêla reformvanîya burjuwazîya-piçûka Kurd, tê nûnerî kirin. Bawerîya din, gora serborîya dîroka têkoşîn, berrabûn û berxwedana gelê Kurdistan û ser vê bingehê kedkarên Kurdistan li pêşîya pergalên rizgarkirina netewî hişyar û ronak dike, bin hilma sadirsed a proletarîa Kurdistan û xêza pêşenga bizava rizgarîya netewî, mizgînkarê rojên atîyê yên rind û şepal; ev pîrozkirin ji hêla meyla proletarîa Kurdistan, tê nûnerî kirin.

*** BIJÎ SERPÊHATINA BERXWEDAN Û BERRABÛNA ME NEWROZ!**

*** BIJÎ TEKOŞÎNA ME A SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ!**

CEMAL ARAT Û ORHAN KESKÎN ROJÎYA MİRİNÊ DE RONAKREWAN BÛN!

Rojîya mirinê û berxwedana birçîmayînê a ku 5 Çile 1984an de ji hêla dîlîyên şer, endamên PKK destpêkiribû, û bi balifandina tevayî girtîyan dorfireh û gewre bibû, dawîya meha Adarê, bicîhanîna ramanên hêsîrên şer, talî pêhatibû. Rojîya mirinê de 11 şoreşger ronakrewan (şehît) bûn; balam bilî vê, heta daxwazên wan bicîh nehatin, livbazîyên xwe bi bîryarî domandin. Kesbûna du şoreşgerên din, ku rojîya mirinê de ronakrewan bûn, hat daxûyankirin.

Berxwedana ku li rêncgahên Dîyarbekir de ji alîyê hêsîrên şer bilind bû, bilî her babet êrîş, xefkdadan û leyîstokên mêtingerên vebirkar, nekarî bê seknandin, û rûçikê îxanet û bêbextîyê yek car din hat mehkûm kirin. Lewma kedxwaran, planên qirkirinan li ser girtîyên şoreşger lez bikaranîn û xwestin wûsa wanan ji berxwedanê bidin qerandin. Weke têtin zanîn, ev leyîstok ji bisernekeţin û bilî kuştina 11 şoreşger û niştimanperweran, dijmin li hemberê dîlîyên şer, endamên PKK, binkeftina xwe derivandîye.

Nûçe û agahîyên vê talîyê gihan ber destê me, daxûyan kirin ku şoreşgerên bi navê Cemal ARAT û Orhan KESKÎN bin hingavtinan hatine qetil kirin. ∎

Em rast dibînin vê nivîstê, ku bi destê dîlîyên şer - piştgirtên PKK li rêncgahan de hatîye nivîstin û gihandine rojnama me, biweşênin.

Jİ HÊSÎRÊN ŞER YÊN Lİ ZİNDANAN DE, Jİ BO ŞERVANÊN Lİ DERVE RE!

"Hevalno!

Vê gava ku em ji we re silavên xwe yên tekoşerî dişênin, em ji rêhevalên xwe ên zindanan de berxwedan dajon jî, namebrûskek (mesaj) dişênin.

Hûn dizanin ku li Tirkîye û Kurdistanê îro bi hezaran şoreşger bona mafên xwe yên civakî (sosîal) û rêzanî (polîtîk), dest bi rojîyên mirinê û berxwedanên birçîmayinê kirine. Rojîya mirina Diyarbekir de, tekoşîna bi şan û şeref a ku bi destê ronakrewanên bendxanan hatibû destpêkirin, îro komek rêheval û rêberên me dane ser pişta xwe û ser rêya bîrdoz û mizgînahîya rêhevalên şehît, dest bi rojîya mirinekî din a nûh kirin. Namebrûska ku rêhevalan ji me re şiyandine û xwestin daxûyanî derve bibe, wûsa ye:

Rêhevalno, em ji we gişan re silavên xwe; bi dilekî çetel ku bin zor û zehmetîyan, lê bi jîyanekî rast a ku bi hemû tazî û rûtîya xwe didome, ji zindanên mîna gurandinxanên mirovî (mezbahên insanî), dişênin. Tekoşîna Serxwebûna Kurdistan a ku nava sexta xwîn û barûtê pêşvedere, bilî herroja paş dimîne de, azînên hovûhar bikar û pêktên, bilind dibe, didome. Hingavtin û her cûre pîkolîyên li bendxanan, parîk ji jîyana me a rojgerane. Balam, endamên Partîyê yên hogir û dilsoz, hînkarên bê hempa bo berxwedanê afirandin û atîya (hatina) me re keleporên (mîras) dewlemend, bêbûha û rind, şûna xwe ve hiştin. Ne xwesiparî, berxwedan hilbijartin û ala Partîyê hêj baniyan de, dan pêldan. Girêdayî, sencar û serpahtîya tekoşîna kû ewan zakirine, pir hevalên ku ser vê bingehê pêşvediçin, sond, ahd û peyman kirine kû: 'Rêya me, rêya şehîdên zindanê ye!.... bibêjin. Xwesiparên ku tenê bûne hacetên propoxenda mêtingeran û nikarin tiştek din birêbixin, nederfete bikaribin sod û berjewendên Partîyê bihejênin, an xusaran bidin. Partîya me a ku leqayî zehmetîyên bêhejmar bûye, propoxendên çepal û gemar yên ku kedxwar derheqê girtîgahê (a Diyarbekir) belav dikin, rûtazî û pûç dike. Bin hemû şert û şirûtên zor yên îroyîn, emê xwe bistrênin; ji her demê xurttir bi şêwr, biryar, bawerî û azm bi hêrsûgira sertûjbuyî, emê girêdayî bîrdoz, bîrûray û bîranîna rêberan û rêhevalên xwe bimênin û bi tekoşînê berdewam û dom bikin. Bila ti şik û gumana tukesî nebe. Bi silavên berezî.'

Rêhevalno, heval dixwazin ku propoxenda rojîya mirinê dijwar û aktîf bê kirin, alîkarî û hevkarîya alema giştî, bifirehî bê sazîkirin. Lewma, namebrûsk pir dirêj bû, me têdayîya (kakilka) wê kin nivîst.

Hevalno, daxwazên rêberan bighîjînin hevalên berpirsîyar.

Silavên Tekoşerî."

Jİ BERXWEDANKARÊN Lİ ZİNDANAN.

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

1 - Halklarımız Kendi Öz Tarihlerini Yazacaklardır

Atatürk dönemini yeniden yaşamayı, önde gelen tarihsel bir rol olarak gündemine koyan Türk ordusu ve onun temsilcileri generaller cuntası, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte her alanda Kemalizmi yaşatmak için gösterdikleri çabalarının en karikatür bir biçimini de, Rum ve Kürdistan sorunlarında, iç ve dış gericiliğin tüm desteklerini alarak, Dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarının gözlerine baka baka günümüzde de başarıyla sürdürebileceklerine inanmaktadırlar. Emperyalist sisteme bağımlı ülkeler arasında en başarılı faşist rejim olarak örnek gösterilen 12 Eylül faşist rejimi, sanki bu kadar elikanlı bir diktatörlük değilmiş, sanki başta ABD emperyalizminin, Reagan'ın, NATO'nun, insanlığı nükleer dehşetle tehdit eden en gerici çevrelerin bizzat oluşturdukları ve halkımıza dayattıkları, kanlı bir faşist güruh değilmiş gibi arzı-endam ederek, toplumu uluslararası ve ülke içi terörizmin kurbanı olmaktan, komünizme yem olmaktan, bölünüp, parçalanmaktan kurtarmak istedikleri ve hatta bu konuda (I. Atatürk'ün) Mustafa Kemal'in gerçekleştirdiklerinden daha büyük tarihi görevlerle karşı karşıya oldukları halde, takdir bekledikleri Avrupa demokrasileri tarafından anlamsız eleştirilere uğratılmaları karşısında, bu nankörlükle, yapılan büyük tarihi hizmetleri kavrayamadıklarından yakınarak hak ettikleri karşılığı bir türlü görememenin kızgınlığı ve öfkesiyle hırçınlaşmaktadırlar.

Emperyalist sistemin en derin bunalımını yaşadığı Ortadoğu'da, başta Sovyetler olmak üzere sosyalist sistemin bağrına nükleer bombalar dahil, her türlü imha araçlarını yerleştirme sorumluluğunu duyar ve yine Ortadoğu halklarının bağımsızlık-özgürlük mücadelesi üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanırken, emperyalist sistem içinde, insan hakları, demokrasi vb. adlar altında maskaralıklar yapıldığını anlamadığını söyleyen çılgınlar çetesinin bu durumunun iyice açığa çıkarılması zorunludur.

Onların halklarımız üzerine bugün en büyük işkenceyi, en büyük baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen ve tarihe geçecek görülmemiş işkence yöntemlerinin sorumluları olarak görülmek yerine, böylesine sahte sorunlar icat ederek kendilerini maskelemelerine asla izin verilmemek durumundadır. Nasıl ki Kemalizmin kuruluş aşamasında, en büyük aldatmaca rejimlerden biri olarak, Ekim Devrimi sonrası gelişmelere karşı en büyük kumarı oynadığı; diğer yandan nasıl ki İngiliz, Fransız emperyalizminin bazı şartlar karşılığında sonderece istekli bir uşağı olduğu gerçeği birinci Mustafa Kemal döneminde anlaşılmadıysa ve bu anlaşılmama Türkiye ve Kürdistan halklarının ve ilerici insanlığın başına ağır bir biçimde patlamış ve sonuçları hala emperyalist gericiliğe alabildiğine hizmet ediyorsa; bugün bu rejimin başına geçen generaller çetesinin demogojilerinin, oynadıkları muazzam gerici rollerin tam kavranamaması ve açığa çıkarılmaması da büyük bir sorumsuzluk örneği olarak kalacaktır. Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin üzerlerine düşeni en iyi ve açık bir biçimde yerine getirmeleri, her yönüyle olduğu gibi bu konuda da maskelerin düşmesinde önem taşımaktadır. Ve onlar, suçları gizli kaldığı oranda halklarımızı aldatmaya, yeri geldiğinde geçmişe sünger çekerek düzeni sürdürebilme avantajına sahip olmaya çalışmaktadır. İşte, günümüz şartlarında çelişkilerin olgunlaşmasını da göz önüne getirerek, bu oyuna bundan sonra müsade edilmemelidir.

Son günlerde Türk burjuva basın, yayın organlarının iç ve dış propagandalarına göz attığımızda, kulaklarımızı sağır edercesine, gözlerimizi oyarcasına, yoğun bir biçimde Kıbrıs, Yunan meselesi, Ermeni terörü ve kutsal bir ilke gibi ele aldıkları ama ismini hiçbir zaman direkt koymadıkları "bölücü", "ayrılıkçı" dedikleri Kürt meselesi üzerine fırtınalar kopardıkları görülmektedir. Bu konuda sergiledikleri demogoji, yalan, sahtekarlık bugün Türkiye halkının alabildiğine şövenizmin etkisi altına alınmasına yol açmaktadır. Halklarımız arasında ve azınlık uluslardan emekçiler de dahil olmak üzere, hepsinin üzerinde sergilenmek istenen oyunun, emperyalist istihbarat örgütleriyle CIA'larla ilişkisini göstermemek önemli yanılgılara, hatalara yol açabilmektedir. 12 Eylül faşist rejiminin başa geçmesiyle birlikte bu konuda kopartılan fırtınalar, cuntanın iç ve dış tüm faşist politikalarını örtbas etmek için bulunmaz bir fırsat teşkil etmiş ve bizzat onlar bu fırsatları yaratarak kendilerini meşrulaştırmaya çalışmışlardır.

Daha M. Ali Ağca olayının aktüel bir mesele halinde sürüp gittiğini hatırlarsak, bu tip provakasyon yöntemlerine cuntanın ne kadar bel bağladığını ve dünya çapında ne kadar sonuç almak istediğini rahatlıkla görebiliriz. Bu rastgele bulunmuş bir taktik değildir. Türk milliyetçiliğinin doğuşunun ilk evresinde ve daha iktidara doğru tırmandığında benzer oyunları, provakasyonların tohumlarını görmek mümkündür. Bu açıdan, günümüzde kopartılan bu fırtınanın iç yüzünü anlayabilmek için, kısa da olsa tarihe, özellikle de Kemalizmin bu konudaki politikalarına yakından bakmakta büyük yarar vardır.

Merkezi feodal sultanlığın fideliğinde, ve aynı zamanda Abdülhamid'in merkezi otoritesinin göbeğinde, adeta terbiye edile edile yetiştirilen İttihat-Terakkicilerin, 20. yüzyıla girdiğimizde geliştirilen katliamların ilk öncüleri olarak ortaya çıktıklarını söylemek gerekiyor. İttihat-Terakkiciler ortaya çıktıklarında, önlerine tek önemli mesele olarak imparatorluğun bölünmez bir bütün olarak kalmasını ve imparatorluk bünyesindeki halkların özgürlüğünü boğmayı, bağımsızlığını engellemeyi koymuşlardır. Ve bunu ideolojik-politik alanda birçok yöntemle "Osmanlıcılık", "İslamcılık" ve en son "Türkçülük" ideolojileriyle geliştirmeye koyulmuşlardır. Hakim ulus milliyetçiliğini tüm bu maskeler altında gizleyerek, Balkanlar'da, özellikler halkların, ulusların ayrılma mücadeleleri geliştiğinde İttihat Terakki, daha çok buna bir tepki olarak doğmuştur. Ve hatta bunların öncüleri Namık Kemallerin, Ziya Paşaların bundan muzdarip oldukları, aşınmış feodal yöntemler yerine, burjuva yöntemlerle bunun sağlanması uğruna neler yazdıklarını, çizdiklerini bugün iyi biliyoruz. Ama sadece yazmakla da yetinmeyip, feodal imparatorluğun bu konuda yetersiz olduğunu ileri sürerek, sultanlığın gevşek davrandığını söyleyecek kadar ileri gitmişlerdir. İktidara yönelmelerinin ana amacı olarak bunu koymuşlardır.

İttihat Terakkinin doğuş günleri, aynı zamanda Ermeni ulusal mücadelesinin gelişmeye başladığı yıllardır. İsminden de anlaşıldığı gibi bir yeniliği, birliği sağlamak için ortaya çıkan bu hareket, Türk burjuvazisinin daha sonraki politikasının ne olacağını da en iyi açıklayan bir olgudur. İttihat Terakkiciler, imparatorluk içinde iktidara doğru merdiven dayadıkça ve daha iktidara yönelmeden, geçmişte ve bugün Türk solunun yaptığı gibi, önce devleti demokratlaştıralım veya iktidarı alırsak herkes payına düşeni alacaktır, demogojileriyle halkları aldatmaya çalışmışlardır. Ve bunun için 1902'ler, 1907'lerde düzenlenen kongrelere tüm milliyetlerden ilericilerin milliyetçilerin geldiğini bilmekteyiz. Ama daha iktidara gelir gelmez, sultanlığı aratmayacak bir biçimde İttihat-Terakki'nin Balkanlar'da, Rumlar üzerinde ve en yaygın bir biçimde Ermeni ulusu üzerinde büyük bir katliam seferine giriştiğini görmekteyiz. Daha iktidarın ilk üç ayında, ayağını sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz buna yöneldiği, bugün MİT'i aratmayan Teşkilat-ı Mahsusasıyla imparatorluktan ayrılmaya çalışan tüm hareketleri ezdiği, provake ettiği iyi bilinmektedir. Sistemli olarak batıda Rum halkını, nasıl Batı Anadolu'ya sürmek için görülmemiş baskılar, katliamlar geliştirdiğini ve onları Ege denizine doğu sürdüğünü, doğuda en sıcak dönemini yaşamakta olan Ermeni ulusu üzerine nasıl görülmemiş katliam provalarını hazırladığını, aynı şeyi Balkanlar'da nasıl yürüttüğünü, yine salt Hıristiyan halklara değil, müslüman halklar üzerinde de nasıl bu katliamları yoğunlaştırdığını şu örneklerle daha yakından görmek mümkündür.

1915'lerle Ermeni ulusunun soykırım kararı verilir. Arap özgürlük hareketi Cemal Paşa tarafından Şam'da, Beyrut'ta boğazlanır. Büyük bir Kürt kitlesi Toros dağından aşırılarak İç Anadolu'ya sürülür. Yine aynı tarihte Rumların büyük bir kısmı Anadolu'nun batı kısmında adalara ve Yunanistan'a göçertilir. Önemli bir kısmı katledilir. Aynı uygulamalar Balkanlar'da da sürdürülür. Türk halkına düşen paya gelince, onun da üzerinde baskı ve sömürünün en korkuncu estirilir. O tarihten kalma en despotik imparatorluk aygıtına dayanarak, komprador bir Türk burjuva sınıfı yaratmak için tüm halklara bunlar reva görülür. Gerektiğinde, halkların ulus olmaktan çıkarılmaları için ne lazımsa onlar yapılır. İşte I. Dünya Savaşımının bitiminden sonra İttihat Terakki rejiminin savaştaki yenilgi sonucu yıkılmasıyla birlikte, onun bir fraksiyonu, daha akıllı, daha kurnaz, daha gerçekçi diye tabir edilen bir kanadı olan, Mustafa Kemal ve arkadaşları, fırsat bize geldi deyip kolları sıvarlar ve aynı oyunu daha değişik ulusal ve uluslararası koşullarda tekrarlamak isterler. Politika, daha akıllı, daha sistemli, daha ezici bir biçimde devralınır ve uygulanır. Yine çok iyi bilinmektedir ki, Türk ulusal kurtuluş hareketi bir kaç ana özelliğe dayalı olarak geliştirilir. Bu yıllarda emperyalizmin, özellikle de İngiliz emperyalizminin sosyal dayanakları olarak halen sultanlığı Ermeni ve Rum kompradorlarını esas alması gibi, dönem açısından artık işlevini yitirmiş bir politikanın yürümezliğini iyi bilen ve aynı zamanda Ekim Devriminin olumlu etkilerini yanı başında duyan yeni kemalist önderlik, dişini tırnağına takarak ne pahasına olursa olsun kendisinin egemen olmasının savaşımı içine girer. Bu savaşımın ana özelliği, emperyalizme, feodal komprador düzene karşı olmak değildir. Bilakis Anadolu üzerinde ve daha sonra Misak-ı Milli diye tabir edilecek sınırlar üzerinde emperyalizmin işbirlikçileri olarak Türk kompradorlarının varlığının tanınmasını isterler. Ermeni, Rum azınlık kompradorlarına, yine sultanlığa dayanılarak bir bağımlılığı değil, direkt Türk burjuvazisine dayalı olarak bir bağımlılık programını çizerler, savaşın amacı budur. İçerde sınırlı da olsa bir demokratik program yoktur. İşçi, köylü ve onların temsilcileri üzerinde daha savaş düzenlenir düzenlenmez, baskılar ve yine bu sınıfın üzerindeki sömürü yöntemleri eski hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Ve böylelikle anti-demokratik, anti-emperyalistliği ise ancak emperyalizmin Ermeni, Rum azınlıkları ve sultanlığı desteklediği oranda olan, ama bunları bıraktığı oranda da emperyalizmle ilişkilere sonuna kadar açık olanı ve bu amacına ulaşmak için, Ekim devriminin sonuçlarından ustaca yararlanmaya çalışan bir önderlik sözkonusudur. Kemalist önderlik bu konuda gerçekten özgün, daha sonraki takipçilerinin esas alacakları ilginç bir politikayı da oluşturur. Ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci-demokratik bir tarzda gelişimini önlemek için, emekçilerin temsilcileri olan komünistleri imha etmenin ilginç yöntemlerini de sergilerler. Öyle ki "eğer komünistleri temizleyemezsek Sovyetler Birliği bunlara dayanarak ve bunların ittifakını ön plana alma biçiminde bir politika takibeder" korkusuyla emekçilerin temsilcilerini katletmeyi, öndersiz bırakmayı, böylelikle de sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nin ittifakının yalnız kendileriyle yürüyebilmesi gibi ince bir politikayı da ortaya çıkarırlar. Ve daha sonra bu politikayla dünyaya örnek olurlar.

Tüm bunlardan çıkarılacak sonuç; Türk burjuvazisi 1923'lerde yeniden iktidara geldiğinde, iktidar ayağını bazı ilginç, ilginç olduğu kadar da kendi öz gelişiminin ana dayanakları olan bir kaç hususa dayandırmış olduğudur. Birincisi; Ermeni, Rum ve bölücü diye tabir edilen Kürt halkının mücadelesinin ezilmesi, ikincisi; Türk halkının ve tüm halklardan emekçilerin mücadelesinin ezilmesi, onların sosyalizmle kuracakları ittifakı engellemek için temsilcilerinin katledilmesi sağlanır. Böylelikle, feodal devlet aygıtının kadavrası üzerine kurulan, dışarda sınırlı olarak anti-emperyalist, içerde ise sonuna kadar anti-demokratik, gerici bir iktidar biçimi ortaya çıkar. Görülmemiş şovenizm ve anti-demokratikyaklaşımları bu özelliklerinden kaynaklanır. Kemalizmin bu yönüyle faşizme yaklaşan ve bir çok faşist özelliği bünyesinde barındıran bir rejim olarak değerlendirilmesi doğrudur. O bizzat oluşumunun birçok özelliklerini faşist yöntemlerle sağladığından, daha iktidara geldiğinde faşist emelleri bağrında taşıyan bir özelliğe sahiptir. Kemalizm bunu en başarılı bir biçimde gerçekleştirmekle ve bu sınıfın resmiyetini sağlamakla kendi rolünü en iyi bir biçimde oynamıştır.

Türk burjuvazisinin iktidarı gaspettiği bu yıllarda ne yaptığı iyi bilinmektedir. O, Ermeni halkının kalıntılarını da yok ederek, onun sermayesine, fabrikalarına el koymuş, aynı şeyi İstanbul ve Ege'de Rumların başına da getirerek, Rum burjuvazisinin sermayesini gasp edip, kalanlarını denize dökmüştür. Yine 1925'lerden 1940'lara kadar görülmemiş işgal, istila ve vahşet örnekleriyle Kürt halkı katliamdan geçirilerek imha edilmek istenmiştir. Bu dönemde Kürt halkının başındaki aşiret reisleri ve şeyhlerini ezerek, onların Kürt halkı üzerindeki sömürüleri yerine kendi sömürüsünü geçirip, Misak-ı Milli dahilinde tüm artık değere kendisi sahip çıkmış, Kürt aşiret reislerine ise ancak buna hizmet temelinde yaşama olanağı tanımıştır. Ve daha sonra, Kemalizmin, tümüyle bu politikanın başlangıçta askeri, siyasi ve giderek ekonomik anlamda en ücra alanlara kadar adım adım yaygınlaştırılmasıyla özetlenebilir. Türk halkı üzerinde de feodal sömürü yerine, ama onunla uzlaşarak, adım adım kapitalist sömürüyü yaygınlaştırıp, bunu yarı feodal yöntemlerle en kahırlı bir biçimde geliştirmesiyle karakterize edilir. Türk burjuvazisinin ideolojisinin de buna hizmet etmesi, bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Anayasanın ilk maddesi haline getirilen "Türk devleti, ülkesi ve milletiyle bir bütündür" şiarının temel ilke olarak karşımıza çıkarılması, halkları ezmeyi, imha etmeyi ve onun yerine tek bir burjuva ulus yaratmayı erek edinen özelliğinden illeri gelmektedir. Emperyalizme karşı zayıf olduğundan ve eski talan yöntemleriyle de sömürüyü geliştiremediğinden ötürü feodal sömürü yöntemleriyle tepeden inme kapitalist sömürü yöntemlerini birleştirerek kendi halkı üzerinde de amansız bir baskı ve sömürü uygulayan bu sınıfın tarihi, daha sonraki gelişmeleri de belirler. Nasıl ki bu iktidarın ilk kaynağını askeri okullar oluşturmuş; nasıl ki burjuva iktidar M. Kemal döneminde paşalar tarafından kurulmuşsa, daha sonraki iktidarlar da yine aynı paşalar tarafından oluşturulmuştur. Burjuvazinin adeta adı konmamış tek bir partisi vardır: Ordu partisi. Daha sonra çeşitli sivil partiler de oluşturulmuştur, ama bunlar bu temel ordu partisine bağlı kalmışlardır. Türk burjuvazisi doğuşundan günümüze kadar, ekonomiden siyasete ve ideolojiye kadar her alandaki politikasını bu tek parti eliyle şekillendirmiş ve uygulamıştır. M. Kemal bunun tacını oluştururken, daha sonraki iktidarlarda bu aşılamadığından ordu iktidarları biçiminde geliştirilmiş, ama bunun üzeri sivil maskeler takılarak örtülmek istenmiştir. Nitekim ordunun siyasetin üzerinde olduğu iddiaları, ordunun iç ve dış politikanın tüm özellikleri ve gelişimi üzerindeki ağırlığını maskelemeyi amaçlar. Ancak 12 Mart ve daha sonraki gelişmelerde, ordunun politika ve ekonomi üzerindeki bu rolü hiçbir biçimde gizlenemeyecek tarzda ortaya çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist rejimi, birden bire boy veren ve yalnız emperyalizmin, NATO'nun dayatması olarak ortaya çıkan bir rejim değildir. Onun, dünyaya örnek gösterilen çok büyük başarısının önemli etkeni, Türk burjuva iktidarının ordu niteliği, ordu-millet olma özelliği, ordu-parti olma özelliğinden kaynaklanmaktadır. Ordu, burjuvazinin her şeyidir. Onun baskı ve sömürüsünün yürütülmesinin yaratıcısı, geliştiricisi ve sürdürücüsü sıfatıyla en ciddi organ olarak kalacaktır. Herhangi bir ulusun tarihinden daha çok, Türk ulusunun tarihinde bu böyledir. Bunun tarihsel kökenleri daha da derinlere, Türk istila hareketinin geliştiği X. yüzyıllara kadar iner. O halde, 12 Eylül faşist rejiminin böylesine tarihi kökenlerine bağlı ve sadık bir biçimde ortaya çıkmasına şaşmamak gerekir.

Bilinir ki tarihte bir trajedi olan olaylar ikinci defa tekrar edilmek istendiğinde komediye dönüşürler. Kemalizmin 1920'lerde gerçekleştirdiklerinin, Türk burjuvazisi açısından anlaşılır önemli nedenleri vardır. Belli tarihsel rollerini ağırlıklı olarak yerine getirmiştir ve TC'nin daha sonraki gelişimine damgasını vurmuştur. Bu açıdan belli bir ağırlığı vardır. Ama, çığrından çıkmış alt-yapıdan, üst-yapıya kadar her tarafı lime lime edilmiş Türk kapitalizminin 80'lere geldiğinde bunalımını aşmak ve ikinci Atatürk dönemini başlatmak için ordunun iktidara yönelmesi, kapitalizmin içinde bulunduğu özellikler nedeniyle de bir komedi olmaktan öteye gitmeyecektir. Çünkü, çöküşe doğru yuvarlanan ve her alanda kendini üretemez olan bir kapitalizm sözkonusudur. 1920'lerde, iktidara yükselen ve daha gençlik çağında bulunan bir Türk kapitalizmi artık sözkonusu değildir. Feodal sömürü yöntemleri yerine kapitalist sömürü yöntemlerinin geliştirilmesi çağında değiliz artık; feodal toplum önemli oranda kapitalist topluma dönüştürülmüştür, bütün azınlık burjuvazisinin sermayesine el konulmuştur, yeniden el konulacak sermaye kalmamıştır. Kürdistan'da ise tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikler gasp edilmiştir, yeniden gasp edilecek zenginlikler sınırlıdır. Dışarda da yeniden emperyalizmle ilişki araması gerekli değildir. Ve rejim emperyalizmin en azgın temsilcilerinin, Reaganların, Haigların başa getirdikleri ve bizzat görev üstlenerek oluşumlarına yol açtıkları bir rejimdir. Artık Ekim Devrimine ve onun ürünü olan Sovyetler Birliği'ne ihtiyaçları yoktur. Tersine Sovyetler Birliği'ne komşu tek NATO ülkesi olarak onları nükleer dehşetle tehdit etmekten öteye rolü olmayan bir rejimdir. Yani tarih 1920'lerle tezat teşkil eden bir konumdadır. 1980'lerde 12 Eylül faşist rejimi ancak 1920'lerin baskı ve imha yöntemleriyle, o dönemin gerici özüyle birlik teşkil etmektedir. O dönem çok sınırlı olarak var olan anti-emperyalistliğin ve Sovyetler Birliği ile dostluğun sınırlı bir ölçüsünün dahi bulunamaması nedeniyle, bugünkü rejiminin baştan ayağa kadar kapkaranlık bir nitelikte olacağı kendiliğinden anlaşılır. İkinci cumhuriyetin kurulması diye tabir edilen bu dönemi değerlendirirken, işin özünün bu olduğunu asla unutmamak gerekir. Görünüşte, Atatürk dönemine sonderece benzer bir dönem yaşatılmak istenir. Cuntanın başı, ikinci Atatürk olduğunu kanıtlamak için, şapkadan kıravat takmasına, konuşma stiline kadar, Samsun'a, Amasya'ya benzer çıkışlar yaparak M. Kemal'in gezilerinin aynısını yapmaya kadar, bütün bu konularda tersyüz edilmiş biçimselliklerle Atatürk'e benzemek ister. İşi o kadar zırvalığa vardırırlar ki, nasıl büyük kurtarıcı olduklarını, toplumu nasıl kurtardıklarını ispatlamak için zoraki canlandırılamayacak, yeniden can bulması olanaksız olan olgular ortaya çıkarmak isterler. Türk burjuva ulusu bir defa doğmuştur, ikinci defa doğmaz, ama onlar böylesine bir olguyu zorlamak için, mutlaka kurtarıcı olduklarını, mutlaka yeni bir cumhuriyeti kurduklarını ispatlamak zorundadırlar. Onun için görülmemiş bir karikatürü, bir komediyi sergilemek ihtiyacını duyarlar. Atatürk, Terakki Perver Cumhuriyet Fırkasını mı kapatmış, o da cumhuriyetin çeşitli kurumlarını, benzer partileri aynı biçimde kapatır. Güdümlü partileri mi kurulmuş, o da Serbest Fırka gibi ANAP, MDP gibi güdümlü partiler kurdurur. Sovyetlerle, sosyalist ülkelerle Atatürk zamanında flörd mü edilmiş, dostluk mu kurulmuş, ilk gezilerini sosyalist ülkelere yaparak aynı şeyi o da yapmaya çalışır. Evet, hayatın her alanında bir Kemalizm estirilir ve oyun, sonuna kadar oynanmak istenir.

2 - Hortlatılmak İstenen Kemalizm Halkların Bilincini Çarpıtamaz

Herkesin çok iyi bildiği bu oyunun, Ermeni, Rum ve Kürt meselelerinde nasıl tekrarlandığına bakmak bizim açımızdan daha ilginç olmak durumundadır. Ama burada salt ilginçlikle yetinmemek gerekiyor. Bu gün Türk, Kürt ve tüm azınlık emekçilerinin bilinci azgın bir şovenizmin dalgasıyla bulandırılmak isteniyor. Ve bununla, gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin önüne ciddi bir engel olarak çıkılmak isteniyor. Salt Türk burjuvazisi değil, emperyalist sistemin en azgın güçleri tarafından da meseleler yüzseksen derece çarpıtılıp, tersyüz edilerek yansıtılmak istenmektedir. Bu açıdan, faşizme karşı birleşik mücadelenin sorunlarını açığa çıkarmak, doğru çözümler getirmek ve cuntanın bu konudaki oyunlarını tüm açıklığıyla ortaya koymanın, büyük yararları vardır. O halde, cuntanın Ermeni, Rum ve bölücülük meselesi altında sergilemek istediği oyun nedir? Evet Atatürkçülük tekerrür ettirilmek isteniyor, ancak, sadece buna bağlanabilir mi?

Olayın tarihsel geçmişi günümüzde yapılmak istenilenlerin anlaşılmasına hizmet eder, ancak bu tek başına yeterli değildir. Günün, siyasal ekonomik koşulları gözönüne getirilerek bu soruya daha yeterli, eksik olmaktan kurtarılmış bir açıklamayı getirmek mümkündür. Bu konuda, Ermeni, Rum ve Kürt halkının sorunlarının özüne fazla girmeden birkaç noktayı daha belirtmekte yarar vardır. Herşeyden önce Ermeni halkının Türk burjuvazisi tarafından katliama uğratıldığı, yüzyıllardan beri üzerinde yaşadığı topraklardan silah zoruyla sökülüp atılarak bir jenosit uygulandığı tarihsel bir gerçektir. Ve daha çok, bugün karşımıza Türkiye Cumhuriyeti olarak çıkan Türk burjuva iktidarının, bundan sorumlu olduğu üstü örtülemeyecek kadar açıktır. Diğer bir gerçek de, Ermeni burjuvazisinin kurtuluş mücadelesinde yeteneksizliği ve dışarıya bel bağlayarak o dönemde İngiliz ve çarlık Rusya'sının Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki emellerinin bir kışkırtıcı öğesi olması nedeniyle Ermeni Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin çıkmazına sebep olmasıdır.

Daha çok Taşnak diye tabir edilen Ermeni komprador burjuvazisi tarafından yönlendirilen Ermeni Kurtuluş Mücadelesinin, oluşumu, rotası ve doğru olmayan mücadele taktiğiyle, Ermeni halkına karşı gerçekleştirdiği katliamlarda Türk burjuvazisine büyük fırsatlar sunduğu teslim edilmek durumundadır. Ama bu teslim ediş, Türk burjuvazisinin soykırımcı niteliğinin asla gözardı edilemeyeceği, yoketme operasyonlarının kabul edilemeyeceğinin de teslim edilmesini beraberinde getirmek zorundadır. Biliniyor ki, 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl başlangıcından itibaren Türk burjuvazisinin karşısına büyük bir engel olarak ortaya çıkan Ermeni burjuvazisi, Ermeni burjuva ulusal hareketi, 1920'lerde M. Kemal tarafından işi bitirildiğinde, bir ulusun katledilmesi, imhaya uğratılmasından, bu ulusun egemen sınıflarının yeteneksizliği ne olursa olsun,büyük bir haksızlığa uğradıklarından bahsetmek gerekiyor. Bugün bu ulus dünyanın dört bir tarafına savrulmuş bir biçimde yaşamaktadır. Bulundukları ülkelerde önemli sorunları vardır ve bu sorunlar ilerde daha da gelişmeye devam edecektir. Bu sorunların oluşumundan, açıktır ki en başta TC sorumludur. TC'nin bugünkü temsilcileri bu sorun bizi ilgilendirmez, geçmişte olan bir sorundur diyorlarsa da, TC'nin varlığı ve onun sürüp gitmesi bu sorunun kaynağı olmaya devam edecektir. Çünkü Ermeni ulusu ve birçok halk TC'nin mayalandığı dönemde katliamdan geçirilmiş, TC, halkların böylesine acımasız katliam ve imhaları temelinde varlık bulmaya çalışmıştır. TC, aynı zamanda Türk hakim sınıflarının katliamcı ve halklara yönelik düşman karakterinin en son somutlaşması olarak karşımıza çıkmaktadır. Açık ki, tarihte bir Abdülhamit,bir İttihat-ı Terakki olmasaydı TC.de olamazdı. M. Kemal ve TC bu gerçeklerin ürünüdür. En son olarak karşımıza çıkan 12 Eylül faşizmi ve Kenan Evren'i de bunun dışında görmemek gerekir.

Bugün, dışardaki Ermeni ulusal varlığının sorunlarından sorumlu olarak TC'nin kendisinin sanık sandalyesinde oturtulması doğrudur. Ama, bu sorunun doğru temellerde ele alınması da bir o kadar önemlidir. Açık ki, Türk, Kürt, Ermeni vb. halkların devrim mücadelelerini olumsuz yönde etkileyecek yöntemlerle TC yargılanamayacağı gibi, bunun çok açık bir tarzda görüldüğü biçimde cuntaya malzeme sunma gibi tehlikeleri de taşıdığını belirtmek gerekiyor. Özellikle Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelelerinin özelliklerini göz önüne getirmeyen, onların gelişimini göz ardı eden, hatta onların önünde ciddi engeller olarak dikilen, diktirilen bazı yöntemlerle azınlık emekçilerinin ve Ermeni halkının mücadelesi yürütülemez. Birçok örnekte görüldüğü gibi, bireysel terör eylemlerinin bu konuda meseleye ne kadar zarar getirdiği sonuçlarıyla ortadadır. Ama yine de çıkarılması gereken sonuç, TC'nin suçlarının çok büyük olduğudur. Aynı şey Rum halkı içinde geçerlidir. Yüzyıllardan beri batı Anadolu'da, Trakya'da, İstanbul'da yerleşik olan Rum halkı üzerine, Türk burjuvazisinin doğuşundan itibaren, feodal baskı döneminden daha yoğun, görülmemiş bir baskı geliştirdiği, onların elindeki sermayeye, toprağa el koyarak adalara ve Yunanistan'a sürdüğü ve büyük bir kısmını katlettiğini teslim etmek gerekiyor. Ve günümüzde halen bu politikasının bir devamı olarak, Ege ve batı Trakya üzerinde kışkırtıcılığını sürdürmektedir. Yunanistan'a tehditler yağdırarak, tarihinden devraldığı işgal, istila ve katliam politikasını bugün Ege üzerinde sürdürmek istemektedir. Bunu da yine emperyalizmle ve özellikle de ABD emperyalizmiyle işbirliği yaparak gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Yunanistan'da ilerici bazı reformları geliştiren Papandreu yönetimini tehdit ederek, tavize zorlayarak emperyalizme bağlamak; olmazsa yıkmak için bu en gerici iki güruh birleşerek provakasyon üstüne provakasyon düzenleyerek ,bunu NATO'nun gölgesinde sürdürmek istemektedirler. NATO adeta en ufacık bir gelişme karşısında, Yunanistan halkının başına büyük gaileler getirmek istemekte ve bunda da baş rolü Türk cuntası oynamaktadır.

Aynı şey Kıbrıs Rum halkı üzerinde de oynanmaktadır. Kıbrıs Rum halkının yüzyıllardan beri Batı Anadolu'dan sürülmesi ve denize dökülmesi yetmiyormuş gibi, şimdi de Kıbrıs'tan sürülmek istenmektedir. Kıbrıs'ın yarısının Türk ordusu tarafından işgal, istila edilmesi yüzyıllardan beri oturdukları kentlerin, köylerin ellerinden alınması yetmiyormuşcasına Türk burjuvazisi şimdi de adayı tümüyle tehdit etmekte "ya zorla eşit bir federasyona razı olacaksın, ya da hepsinin üzerinde tehdidim devam edecektir" demektedir. Bunun için ise, sayıları yüzbine bile varmayan Kıbrıs Türklerini bahane etmekte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı maskesi altında işgalci amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bir halklar mozayiği olan Anadolu'ya katliamdan başka birşeyi reva görmeyen, bugün yalnız Kürdistan'da onbeş milyonluk Kürt halkının varlığını hertürlü imha yöntemleriyle tasfiyeye uğraşan bu sınıf, yüzbin kişiye devlet kurma hakkını ve bu hakkın da tüm dünya tarafından tanınmasını istemektedir. Evet, dünyada sınıfların açık gözlülükleri ve şirretlikleri vardır ama, Türk burjuvazisi tüm bunlara taş çıkartmaktadır. Ve yine Kıbrıs meselesini bahane ederek azgın bir şovenist dalga estirmekte, "yavru vatan, kahraman pilotlar" edasıyla Türk halkını uyuşturup, "Doğu Akdeniz'in adasıdır, uçak gemisidir, büyük askeri ve turistik imkanlara sahiptir, serbest pazar yaparsak ekonomimizi önemli oranda kurtarırız" gibi çok kirli amaçlarla sorunu alevlendirerek iktidarını sürdürmeye çalışmaktadır.

Aynı biçimde Kürdistan'a, tarihine yakışır bir biçimde adını koymadan "bölücüler, ayrılıkçılar" diyerek görülmemiş seferler düzenlemekte; ordusu Kürdistan üzerinde hergün, her saat hükmünü icra etmektedir. Diyarbakır zindanlarında ender rastlanan işkence yöntemleri sergilemektedir. Özellikle geniş askeri seferler düzenleyerek, vurucu tim diye, kontr-gerilla diye tabir edilen en vurucu birliklerini Kürdistan üzerine saldırtarak bu halka gözdağı vermeye çalışmakta, "geçmişte ne yaptığımıza bak, gelecekte başına ne gelir" diyerek, en basit bir uyanış, kendi kaderini tayin etme girişimlerine karşı imhayla karşılık vereceğini defalarca, hergün, her saat,basın-yayın organlarıyla bir tehdit biçiminde dayatmaktadır. Evet, aynı zamanda Türk halkı ve onun temsilcileri üzerinde görülmemiş bir işkence, baskı ve sömürüyü yoğunlaştırarak, emekçileri dünyanın dört bir tarafına savurması yetmiyormuş gibi, içerde de büyük bir işsizlik altında tutarak yaşamı cehenneme çevirmektedir. Böylece bu iktidarı yerine oturtarak tarihi tekerrür ettirmek istemektedir. Ve tüm bunları, "2. cumhuriyetin kuruluşu, devletin ülkesi ve milletiyle birliğinin sağlanması" maskesiyle yapmakta ve hepsine de bir izah bulabilmektedir. Tüm bu izahlarını ise, dünya halklarının, Türkiye ve Kürdistan halklarının gözüne baka baka "alkışlamalısınız,yoksa yine baskı ve dipçik vardır" diyerek zorla onaylattırmak istemektedir. O, anayasasını, seçim ve partiler kanununu böyle bir zorla halka dayatmış, onaylatmış, ama bunun da ötesinde dünyayı da bunu kabul etmeye mecbur ilan etmiştir. Efendisi ABD emperyalizminin büyük yardımıyla, elinde esir tuttuğu devrimci tutukluları bile bir şantaj unsuru olarak kullanarak, faşizmin en kanlı uygulamalarını, bunun yasa düzeyine çıkarılışını, dışta da birçok güce kabul ettirmiştir. Avrupa Konseyi'nin kendisiyle bile çelişen, ilkeleriyle bağdaşmayan, insan haklarını çiğneyen son kararı bunun için açık bir örnektir. Demokrasinin havarisi kesilen, insan haklarının savunucusu olduğunu iddia eden Avrupa Konseyi, cuntanın bu şantajları karşısında boyun eğmiş, her türlü demokratik hakkın gaspedilmesine, insanlığı boğazlanmasına onay vermiştir.

Evet, Türk cuntası anti-demokratik özüyle tüm dünya halklarına karşı işlediği suçu adeta unutturурcasına, kendisinin büyüklüğünün onaylanmasını istemektedir. Bu kısa değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi bugün, Rum, Ermeni ve bölücü dediği Kürdistan meselesi Türk burjuva iktidarının ayrılmaz birer sorunlarıdır. O, ekonomik, sosyal, siyasal bir güç olarak doğduğunda; bu sorunlarla et ve tırnak gibi içiçedir. Ve onun yıkılışı da yine bu sorunlarla içiçe olacaktır. O, bunu çok iyi bildiğinden ötürü, halkların kutsal amaçlar uğruna verdikleri mücadeleye gölge düşürmeye çalışmaktadır. Kimi gerçekleri tersyüz ederek, bazı meselelerin gölgesini gerçek, bazı gerçekleri ise gölge olarak göstermektedir. Çok iyi biliniyor ki, Türk burjuva iktidarı üzerinde bir Ermeni, Rum tehlikesi yoktur, değil tehlike, bu tehlikenin gölgesinden bile bahsedilemez. Bir avuç Kıbrıs Rum'unun bir yarımadaya sıkıştırılmış Yunan burjuvazisinin veya dünyanın dört bir tarafına dağılmış Ermenilerin Türk burjuvazisini tehdit edemeyeceği açıktır. Tam tersine bunlar üzerinde, sürekli tehditkar davranan ve hergün tehditleri savurarak, "tarihinizde başınıza ne gelmişse, bundan sonra da aynı durum başınıza gelebilir" diyerek, onlara rahat uyku uyutmayan sınıf Türk burjuvazisidir. Böyle olunca da, Ermeni ve Rum tehlikesi gerçekten gölge tehlike bile diyemeyeceğimiz bir konumda bulunmaktadır. Bireysel bazı terör eylemleri olsa da ne Ermeniler, ne de Rumlar ve Yunanlılar ekonomik, sosyal, siyasal, askeri yönden Türk burjuvazisiyle boy ölçüşebilecek durumda değildirler. Ermeniler soykırım iddialarını bile TC'ye kabul ettiremiyorlar. "Bir katliam yapılmıştır, TC bunu kabul etmek zorunda, hiç olmazsa bazı haklarımızı kabul etmeli"diye çırpınıp durmakta, ama TC bunu ağzına bile almaya yanaşmamakta ve inkarı emperyalist sistemin tümüne de kabul ettirmektedir. Rumlar, Yunanlar o kadar lobilere sahip olduklarını iddia etmelerine rağmen, Reagan'ın en açık bir biçimde cunta yanlısı olmasını engelleyememektedirler. Tersine o, cuntayla birleşerek Rum-Kıbrıs meselesi aracıyla Yunanistan üzerinde tahakküm kurmaya çalışmaktadır. NATO ise bu konuda en iyi bir paravan örgüt olarak iş görmektedir.

O halde,Türk burjuvazisinin günümüzdeki iktidarı üzerine bir Ermeni, Rum tehlikesi olmadığına göre, koparılan bu fırtınaların anlamı nedir? Açık ki o, gerçek bir tehlikenin üzerini örtmek için, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, Türk halkının ve emekçilerinin devrimci mücadelesini bastırmayı, şovenist olguları egemen kılarak örtbas etmeyi ve iç yüzünü böylelikle gözden saklamayı amaçlamaktadır. Tıpkı Atatürk'ün yaptığı gibi, ulusal birlik ve bütünlük demogojisiyle "Rum ve Ermeni tehlikesine karşı birleşelim, Misak-ı Milli'yi koruyalım" diye avaz avaz bağırarak, ortaya çıkışındaki ince, ama sahtekar ikilemi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımından Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta ,bu konuda da başarısına güvenecektir ki, son derece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerinin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demogojik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil, ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onlar her zaman Ermeniliğe, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silaha sarılmak, yine bunu kullanmak, yararlanabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarları gereğidir.

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarları da bunu gerektiriyor. Ve tabii ki, Kıbrıs'ın bir NATO üssü haline getirilmesi hesapları da eklenince, bir sahte Kıbrıs Türk devleti yaratmak son derece kolaylaşmış oluyor. Bu sorun aynı zamanda Papandreu'nun sisteme zarar veren politikalarını törpülemek için de kullanılırken, Türkiye emekçilerinin bilincini bulandırmak içinse bir Ermeni tehlikesi yaratılıyor.

Bugün bir gölge olarak gösterilmek istenen Kürdistan sorunu açısından, durum tamamen değişiktir. Ermeni ve Rum meseleleri TC üzerinde gölge biçiminde bile bir tehlike oluşturmuyorlar. Sorun olsalar bile,12 Eylül faşist rejimini tehdit eden tehlikeler değildirler. Bu sorunlar geçmişte nasıl kılıçla halledilmişse, bundan sonra da her an, en basit yansımalarını dahi ezmeleri işten bile değildir. Ancak bugün tersi durumun sözkonusu olduğu mesele, Kürdistan sorunudur. Burada Türk burjuvazisinin durumu çok daha farklıdır. Nasıl ki geçmişte gerçek tehlike Rum, Ermeni ve Balkan halklarının ulusal mücadeleleri idiyse, o dönem çok zayıf bir tehlike olan Kürdistan meselesi bugün faşist cunta için gerçek bir tehlike durumunu almıştır.

3 - Ermeni-ASALA Terörü Değil, Halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Vardır

Sömürgeci Türk burjuvazisi, açıkça görüldüğü gibi bugün kendisi açısından gerçek tehlike olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sanki böyle bir olay hiç yokmuşcasına gizleyerek, gölge tehlikeleri ön plana çıkarmaya çalışmaktadır. Bu perde arkasına gizlenip, göz önündeki bir olguya başka bir isim takarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini ve kendisinin bizzat bu harekete yönelttiği saldırıları örtbas edeceğini zannetmektedir. Özellikle son aylarda, Kürdistan'ın Siirt ve diğer orta bölgelerinde geliştirilen propagandalar bu açıdan ilginç bir örneği oluşturmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerinin faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları bu alanlarda, "Ermenilerin göründükleri... bunların halka saldıracağı... bunun için halkın devlete yardım etmesi gerektiği... ·zarar görmekten ancak böyle kurtulabilecekleri..." biçiminde çok yoğun bir tarzda sürdürülen bu propagandaların hiçbir iz dahi bırakmamacasına etkisiz kalacağı açıktır. Ama, Türk burjuvazisi, yine de kendisinin bile inanmadığı bu oyunu sürdürmekte kararlı görünüyor. Ve emperyalist güçler de, bu oyuna iştirak ederek, basın-yayın organlarında aynı doğrultuda propaganda geliştiriyorlar. Hatırlanacağı üzere, 25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında da aynı tema işlenmiş, o bölgelerdeki ASALA elemanlarına karşı bir operasyon olarak gösterilen işgal hareketinde, 22 ASALA üyesinin yakalandığı biçiminde bir de haber eklenerek senaryo tamamlanmak istenmişti. BBC ve diğer emperyalist haber ajansları bu konuyu propagandalarının temeline oturtarak, saldırının kime ve ne için yöneltildiğini gizlemek için müthiş bir çabayı göstermeyi de esirgememişlerdi. CIA ve MİT kaynaklı bu haberlerin, tüm bir emperyalist sistem tarafından elbirliği halinde ayyuka çıkarılması, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilen saldırı ve komploların kaynağını göstermek açısından da önem taşımaktadır.

Açık ki, bugün ne Türk burjuvazisinin ve ne de emperyalizmin gündeminde Ermeni sorunu vardır. Bunun hiçbir temelinin olmadığı,vurgulamaya gerek olmayacak kadar ortadadır. Geçmiş için bu sorunun biraz daha farklılık arzettiğini yukarıdaki bölümlerde belirtmiştik.

O zaman, Ermeni, Rum ve Balkanlar'daki halkların burjuvazileri gibi gelişmiş bir Kürt burjuvazisi yoktu. Dolayısıyla henüz uyanmamış bir Kürt meselesinden bahsedilebilinirdi. Bir yerde kapitalizm gelişmemiş ve dolayısıyla burjuvazi ortaya çıkmamışsa, orada ciddi bir ulusal meseleden de bahsedilemez. Nitekim bu dönemde Kürdistan'da ancak aşiret reisleri ve feodallerin kendi özelliklerini korumak için ayaklanmalarından bahsedilebilmektedir. Ama, o dönemde Yunan, Rum, Bulgar, Arnavutluk ulusal hareketleri gerçek birer tehlike oluşturmaktadır. Kürdistan'da ise milli bilinçlenme çok zayıftır. TC'ye karşı korunmak istenen, Kürt feodallerinin yüzyıllardan beri sahip oldukları ve halen uğruna savaşılan, otonomi diye tabir edilen çıkarlardır. Bunun da burjuva ulusal meselesiyle bile pek ilişkisi yoktur. Dolayısıyla o zaman Kürt Ulusal Hareketi diye tabir edilen ayaklanmaların Türk burjuvazisi için ciddi bir tehlike oluşturmaması anlaşılır bir şeydir. Kapitalizm, feodalizme göre daha gelişkin bir sosyo-ekonomik düzen olduğuna ve buna Türk burjuvazisi damgasını vurduğuna göre, Kürt toplumunun aşiretçi-feodal örgütlenmesini ezmesi, kendi hakim üretim biçimini dayatması ve feodal önderlikli ayaklanmaları ezmesi zor olmayacaktır. 1925-40'larda yaşanan durum budur. Ama bugün durum tamamıyla değişmiştir. O zaman genç olan Türk kapitalizmi, Türk burjuvazisi ve yaşlı olan ise Kürt toplumu, Kürt aşiret-feodal önderliğidir. Fakat bugün Türk kapitalizmi çöken, çürüyen kapitalizme, Türk burjuvazisi en gerici, asalak bir sınıfa dönüşmüştür; Kürt aşiret reisleri, feodalleri Türk burjuvazisi içinde erimişler, onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdir. Bunun yanında, Kürdistan toplumu, kapitalizmin sınırlı gelişmesiyle birlikte kapitalizme açılmış, geniş emekçiler yığını ve dolayısıyla ulusal kurtuluşun emekçiler önderliğinde gelişmesi gibi bir durum ortaya çıkmıştır.

Türk burjuvazisi için, başında balyoz gibi patlayacak tehlike de işte bu noktada belirmiştir. Dolayısıyla gölge meselelerin gerçek meseleymiş gibi ortaya konulması, aynı zamanda, gerçek meselenin de isim verilmeden geçiştirilmek istenmesi, ancak, Türk burjuvazisinin tarihsel hilebazlığına, sahtekarlığına bağlanabilir. Bugün iliklerine dek korktuğu gerçek hareketin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi olduğu bilinmektedir. Ancak buna rağmen, bir Ermeninin idam edilmesi ve bugün bir tanesinin içerde olması karşısında; basını, radyosu ve televizyonuyla kulakları sağır edercesine bir Ermeni teröründen bahsetmektedir ve bu "tehlikeyi" aynı zamanda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı yönelttiği saldırılarında bir maske olarak kullanmaktadır. Halka yaptığı propagandalarda sürekli Ermeni tehlikesi işlenmekte, bununla saldırı gerekçesi oluşturulmak istenmektedir. Nitekim, Türk burjuvazisi Güney Kürdistan'a 25 Mayıs'da yönelttiği saldırıda da, gerçek amaçlarını bu perdeyle örtmeye çalışmıştır.

O, Ermeni meselesi üzerinde bu kadar yaygara koparırken, yalnız Diyarbakır'da binlerce PKK militan ve sempatizanı içerde olduğu, yüzlercesi katledildiği, tüm bir halk üzerinde işkence hüküm sürdüğü halde, tüm bunlara burjuva basın-yayın organlarında tek bir kelimeyle bile yer vermemektedir. Bu büyük bir sahtekarlık değil de nedir? Birisine ismini koyarak her gün, "Ermeni terörü, Ermeni katilleri" demekte, ama, binlercesini cezaevlerine doldurduğu, katlettiği, yüzlercesini idamla yargıladığı PKK militanlarına "bölücü, ayrılıkçı, APO'cular" diyerek işin içinden sıyrılmak istemektedir. Hiçbir sınıf bu kadar açık bir biçimde sahtekarlık yapamaz, ama Türk burjuvazisi sahtekarlık mayasıyla yoğrulmuş bir sınıftır. O, yalanla , demogojiyle oluşmuş; ruhu sahtekarlıkla şekillenmiş azgın şiddet ortamının bir ürünü olarak doğmuştur. Kürdistan'a girişi, gelişimi ve yüzlerce yıllık tarihini ancak böylesine işgal, istila ve imha biçiminde ördüğü için, günümüzde de başka türlü yürümeye ne takatı, ne de gücü vardır. O, Kürt halkına karşı tarihsel olarak o kadar suçludur ki, ismini ağzına almaktan korkacak kadar alçalmış, gerçek dışına düşmüş bir sınıftır.

Bir güç düşmanıyla savaşırken hiç olmazsa kiminle savaştığını söyler. Ama o, savaştığı

gücün ismini de vermiyor. Yıllardan beri çılgınca savaş yürütüyor, ama kendisine karşı savaş yürüttüğü gücün kim olduğunu söylemeyecek kadar düşkünlük gösteriyor. Burada da görülen şey Kemalizmin politikasıdır. Nasıl ki Kemalizm doğduğunda yürüttüğü politikayla Ermeni, Rum tehlikesine karşı ümmetçilik, islamcılık maskesini kullanarak Türk, Kürt "ulusal birliğini" sağlayıp, tehlikeye karşı çıktıysa, bugün aynı politikayı cuntanın başı 2. Atatürk'te yeni koşullarda yürütmektedir. O da tıpkı, 1. Atatürk'ün Koçgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Palu'da, Dersim'de katliamdan geçirdiği Kürt halkına, vahşiler ve çobanlar sıfatı vermesi gibi, Kürt halkına saldırmakta, ama yine bu halkın adını dahi söylememektedir. Aynı zamanda, Ermeni ve Rum tehlikesine karşı, islam birliğini sağlamaya çalışmaktadır. Tarihte hiçbir sınıf böylesine bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sunmamıştır. Ama, bu sınıfın sahtekarlık ve utanmazlığının tarihsel kökleri olduğunu vurgulamıştık.

Geçmişte bu yalanlarının yine de belli bir temeli vardı. O zaman Ermeni toprakları ve sermayesinin gaspedilmesinde Kürt aşiret reislerine önemli paylar düşmekteydi. Nitekim o dönemde Ağrı, Van, Muş ve Bitlis'ten kovulan Ermenilerin topraklarına ve sermayesine Kürt aşiret reisleri el koydular. Ve onlar, Türk burjuvazisiyle bu temelde birleştiler. Açık ki o zaman yaratılan birlik, böylesine bir katliam ve talan üzerineydi ve tarafları Türk ve Kürt halkı değil, batıda Rum sermayesi ve topraklarını gaspeden Türk burjuvazisiyle doğuda Ermenilere karşı aynı şeyi yapan Kürt aşiret reisleri idi.

Ve şimdi tarih, bir kez daha tekrarlanmak isteniyor. Erzurum'a yola çıkarak Ermeni tehlikesine karşı yaptığı çağrıda işbirlikçi Kürt aşiret reislerini ve beylerini Müdafai Hukuk Cemiyeti çatısı altında toplayan Mustafa Kemal'i bir kez daha yaşamak tutkusuyla, Kenan Evren'de "vatanın birliğine ve bütünlüğüne" yönelen tehlikeye karşı ilk seferini Van'a, Diyarbakır'a, Erzurum'a yaparak çağrılarıyla yeni bir "kurtuluş savaşı" başlatıyor. Ve tabii ki sergilenen şey tam bir komedi oluyor. Kenan Evren konuşmalarını bu kez, bir ulusal kurtuluş hareketinin temellerinin atıldığı ve kitlelerde büyük bir bilinçlenmenin yaşandığı bir zeminde yapmak zorunda kalıyor. Halk kitlelerini ihanetleriyle arkasından götürebilecek aşiret reisleri ve şeyhler yok. Diyap ağaların, İdris-i Bitlisilerin, Mecoların, Kufrevizadelerin yerini, onların birer temsilcisi olan, ama üzerlerinde hiçbir ulusal iz kalmamış, TC'nin bünyesinde eritilmiş Kamuran İnan'lar almış durumda. Ulusuna hiçbir zaman sahip çıkmamış ve dolayısıyla tarihte örnekleri az görülen bir hain sıfatıyla, Türk burjuvazisinin çıkarlarını savunmada en önde hareket eden bunlara, çağrı yapmaya da gerek yok. Ama yine de öne sürülmeleri gerekiyor. Çünkü, tarihin bir kez daha tekrarlanması, II. Atatürk'ün "rolünü" oynaması gerekiyor. Yine Kamuran İnan ve benzerlerinin en önde, TC'nin ruhunu savunmaları, içte ve dışta bunun sözcülüğünü yapmaları bu açıdan da zorunlu görünüyor. Cuntanın başı Kenan Evren, Van'da yaptığı konuşmasında kitlelere bizzat "buraları Ermenilere vermek istiyor musunuz?", "buralar sizindir, Ermeniler gelemez!" diye seslenerek büyük bir provakasyon örneği sunarken, uşaklarına da Türklüklerini kanıtlama, şovenizmi yayma, Türkiye'ye hizmet yarışı için çağrılarda bulunuyor. Kamuran İnan bunlardan sadece birisi, fakat en belirgin örneklerden biri olarak içerde ve dışarda harekete geçiriliyor. Bizzat cuntanın partisi MDP'nin kurucuları içinde yer alarak, Türkiye'ye hizmet yarışında en önde koşuyor. Faşizmin, şovenizmin ve adeta insanın kendi varlığına bile ihanetin örgütleyicisi olarak propaganda gezileri yapıyor. En büyük tehlike olarak ve hem de en açık bir dille sosyalizmi ve onun en güçlü temsilcisi Sovyetleri işaret ediyor. NATO ve CIA'nın onayını almış bir kişi olarak, dış siyaset sahnesinde de yine baş planda gözüküyor.

Bitlisli ve dolayısıyla "Kürdistanlı" olma sıfatıyla, ihanetini örnek sunup, TC sınırlarında böyle bir sorunun olmadığını, bunun komünizmin korkunç bir oyunu, ezilmesi gereken bir tehlike olduğunu söylüyor. Avrupa Parlamentosu ve diğer uluslararası kuruluşlarda TC'nin ateşli bir temsilcisi sıfatıyla konuşarak –bugün başını uzatan bu tehlikenin ezilmek zorunda olduğunu, TC'nin yaşaması ve dolayısıyla sistemin çıkarları için bu rejimin desteklenmesi–, çağrılarında bulunuyor. Ve tabii ki, çöküş aşamasında "yeni bir kurtuluş savaşında" bulunan Türk burjuvazisinin bu heyecanını yansıtmaktan da geri durmayarak, aslında kendi efendilerine bile kafa tutuyor. Ne adına cinayet ve işkenceler? Bir halkın katledilmesinin savunulması adına, tümüyle Kemalizm ve faşizm biçiminde şahlandırılan Türkçülük ruhuyla. Elbette ki emperyalist basında buna gerekli yardımı vermekte gecikmiyor. Kamuran İnan modern bir tipin temsilcisi olarak sunuluyor. Emperyalizm, tüm gücüyle faşist Türk burjuvazisinin bu ikinci kurtuluş hareketine yardıma koşuyor. Ezilmek istenen bir halk hareketini gizleyerek, bu konuda kamuoyunun oluşmasını engellemek için, Türk burjuvazisinin gösterdiği Ermeni tehlikesi aynen gazete sütunlarına, haber bültenlerine ve uluslararası kuruluşların toplantılarına geçiyor. Türk ordusu, bir halk hareketini, bu hareketin öncü gücünü ezmek için, ordusuna saldırı emri verdiğinde, dünya basınını bir Ermeni sorununun kaplaması tesadüfi değil.

Cuntanın tüm partileri ve sözcüleri harekete geçerek, içerde ve dışarda tek bir amacın savunusunu yapıyorlar. Sözde sosyal-demokrat partiden en sağda görülen MDP'ye kadar, oluşturulan tüm partiler, gelişen kurtuluş mücadelesine karşı aynı sesin yankısı oluyorlar. Ermeni örgütlerini himaye ettikleri ve eylemlerini destekledikleri için, Fransa, Yunanistan, Sovyetler Birliği ve Suriye elçiliklerine kırmızı çelenkler asarak, ikinci Kuvayı Milliyeciler olduklarını kanıtlamış oluyorlar. Sağı ve soluyla, Türk ve "Kürdü"yle birlik halinde ikinci cumhuriyeti kurmakla yetinmiyor, her türlü tehlikeden bağışık tuttuklarına dair parlamentolarında karar çıkararak, buradan tüm dünyaya yapılan tehditlerle senaryoyu bitirmek istiyorlar. Ama bitmeyen bir şey var. O da hergün iliklerine kadar korkusunu duydukları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve Türkiye emekçi halkının mücadelesi.

Onlar demogojiden ibaret olan tarihlerinin bu biçimdeki sergilenişini dayatmakla, gerçek mücadelenin üstünü örttüklerini sanmaktadırlar. Ama hergünkü operasyon ve işkenceleriyle bunu bitirdiklerine kendileri de inanmamaktadırlar. O halde tarih günümüzde tekerrür etmiyor.

4 - Şovenizme ve Sosyal-Şovenizme Karşı Enternasyonalizm Bayrağı Yükseltilmelidir

Kemalizm her ne kadar 2. Atatürkçülük biçiminde hortlatılmak ve tarih bir komedi biçiminde yeniden oynanmak isteniyorsa da, halkların dayattıkları yalın gerçekler, bu oyunun sürüp gitmesine müsaade etmeyecektir. O sınıf eğer ömrünü doldurmuşsa; tarihten ne kadar medet umarsa umsun, ne kadar dayanırsa dayansın, tarihi bu konuda her türlü demogoji ile dolu olarak ne kadar tekerrür ettirmek isterse istesin, artık o sınıf kendi mezar kazıcıları tarafından tarihe gömülme süreci içindedir. Ve tüm uğraşıları daha çok da bu nedenden ötürü, beyhudedir. Evet, komedi biçiminde de olsa bu sefer aynı oyun oynanamayacaktır.

12 Eylül faşist yönetiminin karakteri, karşı karşıya olduğu problemleri, halkların içinde bulundukları durumu devrim biliminin süzgecinden geçirdiğimizde, bu seferki oyunun gerçek oyuncularının, tarihin gerçek yapıcılarının, kokuşmuş Türk burjuvazisi değil, Türk, Kürt ve azınlık halklardan emekçilerin bizzat kendilerinin olduğu görülecektir. Bugün kendisine ilerici, solcu diyen çok çevre, bu gerçeği bir türlü görmek istememekte, şovenizmin ve sosyal-şovenizmin dalgası altında başarının mümkün olacağına inanmamaktadırlar. Sosyal-şovenizmin ağır etkisi altında bulunan Türkiye sol güçleri, Türk burjuva egemenliğinin halen olgunluk çağını yaşadığını, bir elli yıl daha varlığını sürdürebileceğini, bu devlete NATO ve Avrupa'nın destek olmasından dolayı yeni bir tarihin yazım işinin başarılı olamayacağını, açık olmazsa da eylemleriyle ve yaşantılarıyla ifade etmektedirler. Onlar adeta gizli de olsa, Türk burjuvazisinin iktidarının geçmişte olduğu gibi günümüzde de süreceğine dair onay verircesine, eylemsizlik, örgütsüzlük deryasına kulaç atmaktadırlar. Adeta bu işin sessiz onaylayıcıları olarak, yıkılışının eşiğine gelen bu gücün sürüp gitmesine göz yummakta, sebep olmaktadırlar.

Evet, Türk burjuva iktidarının doğuş biçimi bilinmektedir. Yine olgunlaşma süreci olarak gösterebileceğimiz 50-60'lar arasındaki döneminde bu iktidarın sürdürülmesi ve geliştirilmesinin anlamı ve izahı vardır. Ama 80'lere doğru gelindiğinde, alt yapıdan üst yapıya kadar her bakımdan kendi kendisini üretemez duruma gelen Türk kapitalizmi, tüm baskı, şiddet politikasına ve görülmemiş sömürü yöntemlerine, dıştan emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri tüm desteğine rağmen, bugün en bunalımlı dönemlerinden birisi içinde yuvarlanmaktadır. Bu bunalımın daha da gelişeceği tartışma götürmez bir gerçektir. Dış borçlar, işsizlik, enflasyon, üretimin düşüşü, yeni yatırımların gelişmemesi ve tüm bu alanlardaki olumsuzluklar, bunalımın derinleşerek devam edeceğini, Türk kapitalizminin bugünkü bunalımının, Türk burjuvazisinin ömrünün uzak olmayacağını en az bunun objektif şartlarının olmadığını, bunalımın onun başına devrimle patlatılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Tam da bu noktada, o feodal iktidarı onaylayan ilmiye sınıfı gibi, tüm aydın kesimi günümüzde de mevcut rejimi onaylamakta; Osmanlı Imparatorluğunu fetvalarıyla yaşatmakla kendilerini görevli sayan o şeyhülislamlar gibi, bu iktidar yaşamalı biçiminde teoriler üretmektedirler. "Düzen kendini yeniledi... Türk kapitalizmi gençlik sürecini atlatıp olgunluk sürecine girdi... Bu arada çatlak sesler çıkardı ama, geçiş yine de başarılıdır... Sağlam iktidar kurulmuş, Özal iyi bir geçiş hükümeti oluşturmuştur... Türkiye bu gelişmeler üzerinde bir Japon mucizesi yaratabilir..." gibi değerlendirmeler, hem de sol adına geliştirilmek, Türk burjuvazisinin ömrünün uzun olabileceğine dair onay verdirilmek istenmektedir. Ve tabii ki, "sol"un düşüncesi tümüyle böyle olursa, bu iktidarın yıkılması da düşünülemez.

Ama, eğer devrimler biliminin gösterdiği gibi, ulusal ve sınıfsal çelişkilerin bu kadar yoğun olduğu ve bu yoğunlukta devrimlerin mümkün olduğu tezleri en az burjuva tezler kadar bir geçerliliğe sahipse ve bundan da öte, dünyamızdaki gelişmeler daha çok devrim biliminin tezleri doğrultusunda oluyorsa o halde, bundan sonra yazılacak tarih, Kemalizmin bir karikatürü değil, emekçilerin faşist rejime karşı kendi özgür ve bağımsız yaşamlarını yaratmak için çizecekleri direniş tarihi olacaktır. Türkiye ve Kürdistan halklarının egemen sınıfların ideolojik-politik tüm yapılanmalarına karşı nihai kopuşu sağlamak için ayağa kalkacakları ve şu anda birçok yönüyle büyük bir birikimi sağladıkları ve bu birikimin daha da derinleşerek büyüyeceği kesindir. Ama, yeterki tarihi yanılgılardan uzak durulsun, Kemalizme kuyrukçuluk yapılmasın, şovenizm ve sosyal-şovenizm dalgası devrimci saflarda estirilmesin, birinci planda bu şart karşılanınca, ikinci adım da emekçi halklarımızın devrimci-demokratik çıkarları, devrimci bir program ve doğru bir siyasal çizgiyle temsil edilirse, pratik örgütsel, eylemsel çalışmalardan vazgeçilmezse, şimdiye kadar önemli oranda büyük acılar ve kayıplara mal olan direniş olgusu en çok meyvelerini bu ve önümüzdeki dönemde verecektir. Türkiye somutunda yaşanan gerçekliğin sıradan bir değerlendirilmesiyle bile, bunun bir hayal değil, bir gerçeklik olduğu teslim edilecektir.

Başta Türk emekçileri olmak üzere, onların çıkarlarının tüm sözcüleri, ilericiler, demokratlar ve sosyalistler için, artık tartışma götürmez bir biçimde niteliği açığa çıkmış olan Türk burjuvazisiyle halk kitleleri arasındaki kesin kopuşmayı sağlamaları, tarihi görevlerini sürüncemede bırakmamaları kesin bir zorunluluktur. Grupçuluk politikasını, bunun için geliştirmiş oldukları oportünist-revizyonist görüşleri Marksizm adına artık südüremezler. Bu halleriyle 60 yıldır bir ucube olarak yaşamasına neden oldukları TC'ye de piyon olmamak zorundadırlar.

Unutulmamalıdır ki TC bir yandan emperyalizmin ürünüyken, diğer yandan sosyalist güçlerin yetersizliklerini ve eksikliklerini iyi değerlendirmenin ürünüdür. Hiçbir zaman normal koşullarda doğmuş bir olay değildir. O, sosyalizm ile emperyalizmin çatıştığı, emperyalizmin kendi içindeki çelişkilerinin alabildiğine yoğunlaştığı, Ekim Devriminin emperyalist kuşatma altında müttefiklere ihtiyaç duyduğu, tamamen ilginç bir tarihsel anın eksikliklerinden, zayıflıklarından güç bularak ortaya çıkan bir sınıftır. O sosyalizmden gelen etkiyi kırmak için, solu kuyrukçuluğuna dönüştürerek, emperyalizmin çelişkilerini ise, kendisine sürekli koz olarak kullanarak palazlanmış, iktidarını pekiştirmiş ve günümüze kadar getirmesini bilmiştir. Aynı oyunu bugün de sürdürmek istemektedir. Ama aynı oyuna bir kez daha ihtiyaç yoktur. Çünkü sosyalist sistem artık güçlenmiştir. TC ise buna muhtaç değildir, tersine TC onun bağrına saplanmış bir hançerdir. O, objektif olarak TC ile karşıt bir konumdadır. Doğru olan bu konumun, subjektif plana da yansıtılması, sosyalist sistemin iradesinin TC'nin ezilmesine, dağıtılmasına ve parçalanmasına yöneltilmesidir. Yine emperyalist sistemin kendi içindeki (Fransa, Yunanistan, Ermeni sorunu vb.) çelişkilerin doğru biçimde ele alınması, TC'nin yaşatılmasına değil, burjuva iktidarının yıkılışına doğru yönelmesidir. Aynı biçimde emekçilerin mücadelesinin burjuvazinin iktidarına soldan bir yama olarak değil, tam tersine onun iktidarını alaşağı edebilecek bir politikayla kuyrukçu değil, tamamen ideolojik-politik-örgütsel bağımsızlığını koruyarak burjuva iktidarı, burjuva milliyetçiliği ve burjuva partileriyle her düzeyde kopuşmasını sağlayarak burjuvazinin karşısına dikilmesi zorunludur.

Geçmişte oportünizmin ve revizyonizmin sürekli kuyrukçuluğa doğru gittiği emekçi sınıfların mücadelesi, günümüzde en yalın bir biçimde, doğru bir teorik tahlile dayalı bir programla, faşizme karşı somut koşullarda yeniden örgütlendirilmelidir. Bugün, objektif zemin sonderece gelişmiş olan sınıf hareketine, proletarya önderliğinde doğru program ve çizgi dayatılarak bu hareket iktidara doğru yürümelidir. Objektif şartların, subjektif şartlarla tamamlanarak bu önemli eksikliğin giderilmesi, bugün Türkiye'deki ilericilere, sosyalistlere düşen önemli bir görevdir. Bu görevlerin sınırlı bir başarılmasıyla Türk burjuva iktidarının çöküşünün eşiğinde olduğu bu dönemden devrimi patlatarak çıkmanın zor olmayacağı açıktır. Yapılması gereken önemli görev de budur. Bu konuda burjuvazinin azgınca estirdiği şovenizmden etkilenen sosyal-şovenizme karşı mücadelenin yolu budur. Bundan başka bir yol emekçilerin önüne çıkış yolu diye konulamaz. "Yeni sosyalizm-yeni demokrasi" teorileriyle o sözde "sol" partileri ve özellikle de milyonlarca insan desteğini cuntaya peşkeş çeken Ecevit sahtekarının geniş tabanlı demokratik sosyalist partisini destekleyelim, onların içinde örgütlenelim diyen "sol"un bu kuyrukçuluğuna asla izin verilmemelidir.

Bu politikalar otuz yıldan beri TC'nin görülmemiş azgın baskı ve sömürüsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürüsünün daha da azgınlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokratlara, ilericilere düşen görev ve emekçilere kesin gerekli olan, burjuva partilere yamanmak değil, bağımsız ideoloji-politika ve örgütlenmelerdir. Liberal ahmaklık hiçbir gerekçeyle savunulamaz, desteklenemez. Yine, reformizm eskisi gibi hükmünü icra edemez. Buna ne objektif temel, ne günlük dayatmalar, ne de emekçilerin kahırlı yaşam ve kitlelerin açığa çıkmış istemleri izin verebilir.

O halde, TC tarihinden itibaren geçmişin yanılgılarından net bir biçimde dersler çıkararak, emekçilerin bu tarihle kopuşması sağlanmalı, kendi öz tarihlerinin çizilmesi sürecine girilmelidir. Tarihi görevleri bu olan sosyalistler, bu görevlerine doğru bir biçimde sahip çıkmalıdırlar. Ve yine bununla iç içe bir görev olarak, tarihte Türk burjuva iktidarının gelişmesinin temel bir dayanağı olan Kürdistan gericiliğinin sonunu getirmek, fakat daha çok da Türk burjuva iktidarını yıkılışa götürmenin en temel güçlerinden birisi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı görevlerini yerine getirerek, tarihi en görkemli biçimde tamamlayabilmelidirler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin objektif ve subjektif konumuyla, Türk burjuva iktidarını tüm iç ve dış bağlantılarıyla ne kadar tehlike altına ittiği, dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Şimdi gerekli olan, ister ezen, ister ezilen ulus devrimcileri tarafından olsun, KUKM'ni, burjuva iktidarını devirebilecek stratejik-taktik bir konuma getirmektir. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapabilmektir. Özellikle Türk egemenliği altındaki Kürdistan parçasında, ulusal kurtuluş mücadelesinin objektif zemini sonderece zengindir. Güçlü bir ulusal kurtuluş hareketinin düzenlenmesine uygun, insan yapısı, sınıfsal yapısı, elverişli coğrafyası ve siyasal koşulları vardır. Türk burjuvazisine karşı, tek başına bile uzun süreli direnebilecek bir ulusal direniş potansiyeli mevcuttur, ve önemli oranda aktifleşmektedir. Buna, doğru bir biçimde sahip çıkılmalıdır. Her türlü oportünist-revizyonist tezler bir yana bırakılarak, özellikle de sosyal-şovenizmin yeni inkarcılık biçimleri aşılarak soruna doğru yaklaşılmalıdır.

Geçmişte Kürt kelimesi bile kabul edilmiyordu; bu kabul edilince sosyal-şovenizmin yıkıldığı sanıldı. Giderek Kürdistan kabul edildi, daha sonra Kürt ulusal örgütleri, partileri kabul edildi; bununla da Türk solunun sosyal-şovenizmden kurtulduğu sanıldı. Ama, aslında öyle değildir. Tüm bu konulardaki gelişmeler, Türk solu tarafından değil, akıtılan kan, burjuvaziye karşı verilen Kürdistan ulusal direniş savaşıyla yaratıldı. En eski parti olan TKP'nin halkımız için bir ülke adını kabul etmediği, azınlıktan öteye bir rol tanımadığı, daha düne kadarki programlarından bilinmektedir. Ayrıca nasıl özeleştiri yapıp, bundan vaz geçtikleri de bilinmiyor. Yine Türk solunun bir bütün olarak 60'lardan itibaren halkımıza ne bir ad, ne bir yurt, ülke adını verdikleri duyulmamıştır. Onlar da aynı inkarcılığın içindeydiler. Ama bugün bu inkarcılık önemli oranda aşılmıştır. Kürdistan halkı, ülkesi ile kabul edilmektedir.

Bugün sosyal-şovenizm daha ilginç bir noktadan seyretmektedir. Kürdistan ulusal direnişi için, en çok kan akıtan, en çok işkence gören, binlercesinin zindanlara doldurulduğu, halkın milyonlarcasının, destek ve sempatisinin olduğu direniş Hareketine karşılık kutsal ittifaklar oluşturmaktadırlar, sosyal-şovenizm, ortaya çıkan devrimci kazanımları kendisinden yana yontmak ve bunları en direnmesiz örgütlere mal etmek istemektedir. Sanki bu değerler direnmesiz, kansız kazanılmış gibi. Halbuki her değer tırnakla söküle söküle; Diyarbakır'da, dağlarda acımasız işkencelerde yüzlerce gencecik Kürdistan yurtseverinin, marksistinin kanı pahasına elde edilmiştir. Bugün bu teslim edilmek istenmediği gibi, bir koro halinde Türk işbirlikçilerinin yaptığı gibi, sözümona Türk solu da, Kürt hakim sınıflarından farkını bir türlü devrimci düzeye çıkaramamış olan reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçilerini ön plana çıkararak, onları destekleyerek, sırtlarını sıvazlayarak, milli mesele Kürt devrimci-demokratlarının meselesidir deyip, bunları destekleyerek, nasıl ki Türk sömürgecilerince en gözde Kürt işbirlikçilerine ve başta Kamuran İnan'a "Doğu" temsil ettirilmek isteniyorsa, bunlar da Kürt meselesini küçük Kamuran İnan'lara çözdürmek utanmazlığını göstermeye cüret edebilmektedir.

Evet, en kahramanca direnişleri ortaya koyan örgüt olan PKK'nin adı dahi anılmak istenmemekte, bilakis onun kendisine ve önderlik ettiği ulusal direniş meselesine karşı, "teröristler", "provakatörler", "tehlikelidir" diyerek, burjuvazinin baskı ve imha çemberi yetmiyormuş gibi, bir de bu sosyal-şovenler ve Kürt işbirliklerince yeniden bir "kutsal" kuşatma oluşturulup, yeniden bir haçlı seferi açarak, teşhir, tecrit edilmek istenmektedir. Dün, direnişin gerçek temsilcileri KEMAL'lere, MAZLUM'lara "provakatör" diyorlardı, bugün aynı şeyi daha değişik bir biçimde sürdürüyorlar. Açık ki bu politika tehlikeli bir politikadır. Türkiye solu bu politikadan vazgeçmek durumundadır; vazgeçmekle de yetinememek, tam tersine bugün dostun da, düşmanın da gözüne batan Kürdistan'daki ulusal direniş mücadelesine sahip çıkmak, onu desteklemek ve kendisine düşen görevi en aktif düzeyde yerine getirmek zorundadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerine düşen görev ise, her zamankinden daha fazla elverişli bir ortama sahip olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine devrimci bir tarzda yanaşmak, doğru program, strateji önermek ve günlük ulusal direniş pratiğiyle karşılık ver-

Devamı 2. Sayfada

Günlük Notlardan Uzun Yürüyüş...

Baştarafı 6. Sayfada

juvazi ve Kürdistan'da Küçük-Burjuvazinin Özellikleri üzerine seminer verildi.

Ayrıca Hunerkom'dan dayanışma amacıyla bazı ozanlar direniş türküleri sundular.

4 Mayıs : Ingelheim'den Bingen'e doğru yola çıkıldı. Ve saat 16^{00}'da Bingen'e varıldı.

5 Mayıs : Saat 18^{00}'de Becherach'a varıldı. Bir saat süren bir miting düzenlendi. Ayrıca Yeşiller Rheinlandpfalz eyaleti sorumlusu, eylemi destekleme amacıyla Trechtingenhaus'dan Becherach'a kadar eylemcilerle birlikte yürüdü.

Ayrıca Kemalizm üzerine seminer verildi.

6 Mayıs : Becherach'dan saat 9^{00}'da hareket edilerek saat 18^{00}'de Boppart'a varıldı. Boppart Marktplatz'da bir miting düzenlendi. Mitinge Alman kamuoyundan yakın destek verildi.

7 Mayıs : Saat 17^{00}'de Koblenz'e varıldı. Zentrum Platz'da bir miting düzenlendi. Kürdistanlı çok sayıda emekçi ilk kez karşılaştıkları böyle bir eylem karşısında, eyleme daha aktif olarak katılamadıkları için üzüntülerini belirtirken, bundan sonra daha yakın destek olacaklarını ifade ettiler.

Aynı akşam uzun yürüyüşçüleri destekleme amacıyla düzenlenen bir geceye katılındı. Hunerkom'dan ozanların da katıldığı gece büyük bir coşku içinde geçti.

8 Mayıs : Saat 8^{00}'de yola çıkılarak, 17^{00} sıralarında Andernach'a varıldı. Düzenlenen bir mitingle çok sayıda bir kitleye hitap edildi.

9 Mayıs : Saat 17^{00}'de Remagan'a varıldı. Şehir merkezinde yapılan mitingten sonra, saat 19^{00}'da konaklama yerine hareket edildi.

10 Mayıs : Remagan'dan saat 6^{00}'da hareket edilerek, 14^{00} sıralarında Bonn'a varıldı. Bonn'da Vorwärts gazetesi önünde bir miting düzenlendi.

10 Mayıs akşamı : Hannover-Bonn ve Hanau-Bonn kolu, bir araya geldi. Biraraya gelme, eylemin coşkusunu daha da arttırdı.

Aynı akşam tasfiyecilik ve buna karşı mücadeleyi içeren bir seminer her iki gruba verildi.

11 Mayıs : Sabah her iki grup ortak olarak sabah sporunu yaptıktan sonra, miting alanına doğru harekete geçtiler.

Marktplatz'da yapılan mitinge 500'ün üzerinde bir kitle katılımı sağlandı. Mitingte konuşmaların yanısıra, folklor, ozan vb. gösteriler de düzenlendi.

Yeşiller adına Dick Schneider bir konuşma yaparak, "uzun yürüyüşü ve Kürt halkının mücadelesini" desteklediklerini belirtti. "Türkiye'de demokrasiye geçilmesinin sahte olduğu, gerçek demokrasiye geçilmediğini" belirten Schneider, "Türk parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne alınmasına ve Alman hükümetinin Türkiye'ye yardımlarına karşı çıktıklarını" vurguladı.

Mitingde konuşma yapan SPD insan hakları sorumlusu Rudolf Bindik ise, uzun yürüyüşü ve amaçlarını desteklediklerini ve Türkiye'de demokrasiye dönüşün gerçekleşmediğini belirttikten sonra, "bugün Diyarbakır zindanlarında yeni ölüm ve işkence haberlerinin gelmesi bunun açık kanıtıdır" dedi. Ayrıca "Kürt halkının haklı davasından yana olduklarını ve Kürt halkı üzerindeki baskı kaldırılmadan demokrasiye geçişin sağlanamayacağını" belirtti.

Daha sonra yürüyüşçüler adına yapılan konuşmanın ardından saat 16^{00}'da eylem sona erdirildi.

Akşam saat 19^{00}'da uzun yürüyüşü destekleme amacıyla Köln'de bir de gece düzenlendi.

Yürüyüşün geçtiği alanlarda Alman demokratik kamuoyundan çok sayıda dayanışma örnekleri gösterildi. DKP, DGB, SPD, Yeşiller, çeşitli hukuk kuruluşları, Af Örgütü ve daha çok sayıda kuruluşdan dayanışma mesajları alındı ve bizzat bu kuruluş ve örgütler tarafından eylemciler ziyaret edilerek, canlı dayanışma örnekleri sunuldu.

Uzun yürüyüş bir dönemin . . .

Baştarafı 6. Sayfada

Eylemciler de mücadeleye daha güçlü bir bağlılık yaratan eylemin, ortak yaşama, çalışma vb. gibi olumlu özelliklerinden en iyi biçimde yararlanabilmişlerdir. Kollektif çalışma ve yaşama alışkanlığının gelişmesi açısından önemli bir rol oynamıştır. Kadrolarda ve kitlelerde olumlu özelliklerin daha da güçlendirilmesini beraberinde getirmiştir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yakından tanımayan Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilere hitap etme yönünden de eylem güçlülüğünü göstermiştir. Eylemin geçtiği tüm alanlarda kitleden yoğun destek ve ilgi görülmesi bunun açık örneğidir. Mücadelenin bunlara tanıtılmasında etkili bir araç olduğu gibi, daha aktif desteklerini almada da önemli bir rol oynadı.

Ulusal birliği sağlama yönünde de, yine dikkate alınması gereken etkileri bulunmaktadır. Kürdistan'ın her bölgesinden çeşitli aşiret ve mezheplerden çok sayıda arkadaşın aynı hedefler doğrultusunda yürümesi, eylemin dikkate alınması gereken diğer yönüdür. Bazılarınca bu etki fazla önemli görülmeyebilinir. Bir tavuk yüzünden insanların birbirine kırdırıldığı, sömürgeciliğin kışkırttığı aşiret, mezhep ve bölge çelişkileriyle birbirine düşürüldüğü bir toplumda; bu örnek açık ki değeri çok fazla olan bir örnektir.

Alman ve diğer halklara sesimizi duyurma açısından da, sorunun nasıl görülmesi gerektiğine de canlı bir örnektir. Herşeyini satma ve işbirlikçilik temelinde sesini Avrupa kamuoyuna duyurmaya çalışan eğilimin tersine, bizzat eylem kendi gücüne dayanarak, propagandasını yapmıştır. Köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir dolaşılarak kamuoyuna mücadelemiz tanıtılmıştır. Alman kamuoyundan gelen ilgi bunun açık bir örneğidir. Halkımızın haklı davasını bu şekilde iyi kavradıklarını belirtmeleri bile kamuoyu üzerinde eylemin etkisini göstermektedir.

Bir bütün olarak, eylem bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ulaştığı düzeye uygun ve onu tamamlayan bir eylemdir. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü PKK'ye karşı her alanda saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, eylemin gerçekleştirilmesi anlam ve önemini daha da arttırmaktadır.

Aynı zamanda eylem, hertürlü yıkıcı, bozguncu tutuma karşı, Şahin-Yıldırım ajan-provakatör örgütüne ve PKK'yi tasfiye etmek isteyen tüm saldırılara güçlü bir cevaptır. Bu, hakkında kitlelerde yaratılmak istenen şaibelere karşın, halkımızın PKK'ye ve Parti önderlerine sahip çıkması olayıdır. Tasfiyeciliğe ve yıkıcılığa karşı taviz verilmeyeceği ve mücadelenin sonuna kadar korunacağının somut bir örneğidir.

Bir ucu TC'ye dayanan ve giderek birçok gücü kapsayan bu saldırılar karşısında, doğru devrimci çizgiden taviz verilmeyeceği ve halkımızın sonuna kadar bu çizgiye bağlı olduğunu göstermektedir. Eylemciler, Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer tüm devrim şehidi yoldaşların kanlarıyla savundukları partileri PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkacaklarını ve bu uğurda gereken hertürlü fedakarlığı yapacaklarını bizzat eylem pratikleriyle gösterdiler. Yurtdışında da Parti gerçekliği ve mücadelenin yaşatılacağının bir göstergesidir. Bir de eylemin bu yönüyle değerlendirilmesi gerekmektedir. Kitleler mücadeleye sahip çıkmanın alanı ve yeri olmadığını, bulunulan her alanda sahip çıkılacağını ve çıkılması gerektiğini gösterdiler.

Sonuç olarak, eylem, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkmanın; bu mücadelenin öncü örgütünü korumanın; hertürden yıkıcı, tasfiyeci, ulusal inkarcı ve işbirlikçi güçlere verilmiş cevabın; pasifizme, reformizme karşı devrimci-direniş çizgisinden taviz verilmediğinin; yine mücadelemizi en geniş kamuoyuna duyurmanın ve kitlelere kadroların eğitildiği bir okulun; en somut ve canlı örneğidir.

*** KAHROLSUN HER TÜRDEN TESLİMİYET, İHANET VE MÜCADELE KAÇKINLIĞI!**

*** YAŞASIN DEVRİMCİ-DİRENİŞ ÇİZGİSİ!**

*** YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ!**

Yürüyüşçüler arasından bir militan.

Özal'ın İran ve Pakistan "Ekonomik" Ziyaretlerinin . . .

Baştarafı 9. Sayfada

hazırlıklarını bir çok konuda ortaklaşa yürütmektedirler. Bölge halklarına karşı tehdit ve saldırıların birlikte, karşılıklı işbirliği içinde uygulamak istemektedirler.

İran'la girilen ilişkilerde hemen kendisini belli eden durum, savaş içerisinde zor durumda olan bir toplumu iliğine kadar sömürmek için ekonomik yatırım, ekonomik abluka altına alarak, çaresiz bırakma ve tehdit yolu ile savaştan vazgeçirmeye çalışmaktır. İran her ne kadar savaştan vazgeçme gibi bir durum içerisine girmiyorsa da, açık ki taviz vermek durumunda, Türkiye ile iyi geçinmek istemektedir.

Açık ki Türkiye'nin tüm bunları gerçekleştirmesi, askeri gücünü üstün ve hazır tutmasını gerektirmekte, bu da yüklü bir meblağı, bütçe ayarlamalarını zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla bölge gericiliğinin hizmetine sunduğu bu çabalarının karşılığını almak, askeri güce dayanarak kendisine gelir sağlama amacındadır.

Birçok bölge ülkesi askeri ve teknik güçsüzlük nedeni ile kendilerinin oynayamadığı bu rolü Türkiye'ye atfederek, ekonomik yardımlarda bulunmaktadırlar.

Türkiye'nin giriştiği diplomatik ilişkilerde bölgede gericiliği koruma, emperyalist çıkarları güvence altına alma çabalarının fiyatını biçmektir. Özellikle son günlerde ilan edilen Suudi Arabistan kredilerinin, İslam Kalkınma Bankası kredilerinin, Türk-Irak Bankası kurma çalışmalarının özünü bunlar oluşturmaktadır.

Ancak görülen odur ki, Türkiye burjuvazisi gerek bölgeye yönelik olarak hazırlandığı saldırıları, gerekse tehdit gücü olarak oynadığı rolü ekonomik işbirliği maskesi ile gizleme çabasındadır.

Sömürgeci ve emperyalist basının çabaları özellikle bu paktda yoğunlaşmaktadır. Yoğun bir karşı-devrimci faaliyette sonuna kadar işbirliğinde somutlaşan, Pakistan-Türkiye ilişkileri kardeşlik teraneleri ile süslenip, ticari alış veriş olarak gösterilmekte. Savaştan vazgeçirerek teslim olmanın dayatıldığı İran ile gerçekte askeri tehdit olan ilişkiler, "ekonomik çıkarma", "dışa açılmada hamle" vb.lerle gizlenmekte. Bu çabalarından ötürü bölge gericiliğinin sunduğu olanaklar ise –egemen sınıfların en fazla kâr için yapmayacakları şey kalmayan bir çağda– islam kardeşliği yardımları, iyi niyet vb. olarak gösterilmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Türkiye, bölgede oynayacağı rol açısından diplomatik ilişkilerde önemli mesafeler kaydetmiş, bölge halklarına karşı, karşı-devrimci planları uygulamak konusunda büyük oranda anlaşma sağlamıştır.

Önümüzdeki süreç bu anlaşmalara bağlı olarak Türkiye'nin "üzerine düşen vazifeyi" ifa etmesi biçiminde somutlaşacak, emperyalist çıkarları korumak için hiçbir çılgınca girişimden çekinmeyecek, saldırı ve müdahaleleri gündeme koyacaktır.

Hiçbir Saldırı . . .

Baştarafı 1. Sayfada

Cezaevindeki ihanet çetesini de amaçları doğrultusunda kullanan sömürgeciler, yoğun baskı ve işkencelerle direnişi kırmayı umut etmişlerdi. yine aynı tarihlerde, Avrupa'da da devrimci direnişe karşı komplo hazırlanmış, cezaevindeki ihanet çetesiyle bağlantı içinde alçakça bir saldırıya geçilmişti. Fakat, sömürgecilerin çok yönlü başlattıkları bu saldırıları tam bir fiyaskoyla sonuçlanmaktan kurtulamamıştı.

Bugün de benzeri bir gelişme yaşanmaktadır. Bir yandan yeni bir saldırı harekatı için hazırlıklar sürdürülür, cezaevlerindeki baskı ve işkencelere hız kazandırılıp, peş peşe idam cezaları verilirken; Avrupa'da da emperyalizmin koruması altında direnişe karşı saldırılara hız kazandırılmıştır. Bir provakatör eliyle yürütülen Parti yıkıcısı faaliyetin, günümüzde de imzasız bildirilerle aynı tarihe denk getirilerek sürdürüldüğü görülmektedir.

Bu saldırıların, ulusal direniş cephesini yaratma yolundaki PKK'nin soylu adımını bastırmak amacıyla sürdürüldüğü halkımız tarafından bilinen bir durumdur. Açık ki, PKK'nin uzun vadeli halk savaşı stratejisi doğrultusunda yükselttiği direniş, tüm bu açık imha saldırılarını, teslimiyetçi ve yıkıcı çabaları boşa çıkararak gelişmeye devam edecektir.

★★★

PKK'li Tutuklular, Büyük Çoğunlukla Düşüncelerine . . .

Baştarafı 20. Sayfada

zincirlerle birbirine bağlayarak ve döverek götürüyorlardı. Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Celalettin Delibaş ve tanıyamadığım beş kişinin içinde bulundukları kariyerin yanına giden görevli onbaşı, Celalettin Delibaş'ı copla vurarak "söyle ben Türküm" diye bağırırken, Celalettin Delibaş "ben Kürdüm" diyordu. Buna müdahale eden dört arkadaşta yığılan askerlerce kıyasıya dövüldüler. Cezaevinde ilgili bir başka şey de öldürülen devrimcilerin durumu hakkında, yöneticiler dışında hiç kimse bilgi sahibi olamıyor. Örneğin: MAZLUM'un öldürüldüğünü ben terhis olduktan sonra öğrendim.

SORU - *Tüm bu uygulamalara şahit olmuş bir kişi olarak ne düşünüyorsunuz?*

Asker - Bu uygulamalara karşı direnmek, bir Kürdistanlı olmanın ötesinde insanlık görevi haline gelmiştir. Ben şuna inanıyorum ki; sömürgeci Türk burjuvazisi ve yerli işbirlikçilerinin tüm oyunları bu direnişi yokedemeye yetmeyecektir. Çünkü ben gördüm tüm çıplaklığıyla uygulamaları, şahit oldum, bu uğurda canlarını feda eden devrimcilerin sonuna kadar direneceklerine inandım. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen zulmün ve işkencelerin amacı halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yok etmektir. Bu koşullarda şerefli olmak, ancak bu vahşete karşı direnmekten geçer. Ben gözlerimle gördüğüm düşmanın bu vahşetine karşı çıkmayı ve savaşmayı bir görev olarak görmekteyim. Tüm halkımızı da bu haklı dava uğrunda savaşmaya çağırıyorum.

★★★

Avrupa Konseyi Toplantısının...

Baştarafı 9. Sayfada

verilen raporların oluşturduğu bir etki olarak görülmemesi gerektiğini daha önce vurgulamıştık. Bu açıdan meseleye yaklaşırken, sorunun bu yönleri üzerinde geniş ve ayrıntılı tartışmalar geliştirip, kararın esas özünü gizlemek isteyen mantığın da teşhiri gereklidir. Şu açık bir gerçektir: Avrupa, bölge çıkarlarına ve kendi yönelimlerine Türkiye "demokrasisini" feda etti. Türkiye'de işkenceye, insan haklarının çiğnenmesine ve katliamlara göz kapatmaktadır. Daha önce de gazetemizde yer alan bir yazıda belirttiğimiz gerçekler daha iyi kanıtlanmış durumdadır. Açık ki, Türkiye'deki "demokrasinin" başına gelenler için, Avrupa'nın döktüğü gözyaşları, timsahın gözyaşlarından farksızdır. Avrupa emperyalistleri, Ortadoğu üzerinde, bitmez-tükenmez iştahlarının getirdiği açlığı ancak böyle gidermektedirler. Açlıklarını kapatabilmek için de, Türkiye cuntasının her istediğini yapmasına göz kırpacaklardır.

Bir diğer yönüyle ABD ile Avrupa arasında varolan çelişkilerin Türkiye konusunda hafiflediği görülmektedir. Yani, TC'yi tümüyle ABD'nin kucağına itmeme konusunda duyarlılığın arkasına sığınma olayı da, arada var olan plan ve oyunları gizlemektedir. Bu konuda arada bir itilafın olmadığı, gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa'nın yaklaşımlarından ortaya çıkmaktadır. Karşılıklı kendi çıkarlarını birbirlerine karşı kollasalar da, cuntanın desteklenmesi, güçlendirilmesi ve Ortadoğu halklarının başına bela edilmesi konusunda tam bir anlaşmanın varlığı mevcuttur. İçerisine girilen son durum da bunun açık bir örneğidir.

GÖREV NE OLMALIDIR?

Baştan beri izah ettiğimiz noktalar üzerinde şöyle bir sonuca varabiliriz: Avrupa Konseyi, adına hareket ettiği ilkelerini kendisi çiğnemiş ve Türk faşist cuntası tarafından bunun ayaklar altına alınmasına onay vermiştir. Türkiye ve Kürdistan halklarının haklı mücadelesinden yana tutum takınmamış, faşizmin, katliamların ve işkencenin yanında olduğunu göstermiştir.

Ayrıca, Avrupa Konseyi'nin insan haklarından yana olmadığı, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda herşeyden vazgeçeceği ve en önemli sorununun da kendi çıkarlarını güvencelemek olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Avrupa emperyalizmi ile hertürlü işbirlikçilik ve uşaklık geliştiren; sözde Avrupa emperyalizmini kandırdığını sanan güçlerin de kafaları aydınlanmalı ve gerçek demokrasi güçlerinin yanında yer almalıdırlar. Emperyalizm kimseye acımadığı gibi, karşılıksız bir şey de vermemektedir. Pratiğinin de gösterdiği gibi, her an demokrasinin ırzına geçmede, onu ayakları altında çiğnemede de tereddüt etmemektedir.

Türkiye ve Kürdistan halkının özgücüne dayanılarak, Avrupa'nın gerçek demokrasi güçleri ile ilişki kurulup, halk demokrasisi mücadelesi verilmelidir. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem, faşizmi yıkmayacağı gibi, işkence ve zulmü de hafifletmeyecektir.

Tüm ilericilere, demokratlara, yurtsever ve devrimcilere düşen görev, Avrupa Konseyi vb. gibi işkence ve katliamları onaylayan, cuntaya destek olan güçlerin gerçek yüzünü teşhir ederek, cuntanın barbarlıklarına, vahşiliklerine ve katliamlarına karşı mücadele edip, onu dünya kamuoyundan tecrit etmek; ve Türkiye ve Kürdistan halklarının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine destek vermektir. Bu görevler bir bütün olarak gerçekleştirildiği oranda, gerçek demokrasiye ulaşılabilinir.

Diyarbakır zindanlarında 12 Eylül'den sonra görev yapmış bir askerle yapılan ve gazetemize ulaştırılan röportajı yayınlamayı uygun gördük.

"PKK'li Tutuklular, Büyük Çoğunlukla Düşüncelerine Bağlı Olduklarını ve Pişman Olmadıklarını Belirtiyorlardı!"

SORU - *Hangi dönemde Diyarbakır cezaevinde görevliydiniz?*

Asker - Ben 1981'in başlarından 1982'nin ortalarına kadar Diyarbakır cezaevinde görev yaptım.

SORU - *Bu görev süresince cezaevi ve mahkemelerle ilgili belirteceğiniz hususlara, bizzatihi kendiniz mi tanık oldunuz, yoksa o alanda görev yapan askerlerden mi öğrendiniz?*

Asker - Belirteceklerimin birçoğunu bizzatihi kendi şahit olduğum uygulamalardır. Gerek uygulamalar, gerekse bu uygulamalara karşı verilen direniş hakkında anlatacaklarımın bir kısmı da görevli olanlardan edindiğim bilgiye dayanmaktadır.

SORU - *Cezaevinin iç işleyişi ve korunması hakkında kısa bir bilgi verir misiniz?*

Asker - Cezaevinin dış korunmasını 4. komando bölüğü yapmaktadır. Bu bölük özel olarak oluşturulmuş, faşist eğitim görmüştür. Bölük komutanı genel kurmay tarafından özel olarak seçilmiş bir kişidir. Bu bölük, kolordu merkez komutanlığına bağlı olan jandarma komando taburuna bağlıdır. Bu tabur ise, kolordunun içinde özel yeri ve konumu olan bir taburdur. Belirttiğim jandarma komando taburu, Diyarbakır cezaevi için 12 Eylül'den sonra özel olarak oluşturulmuştur. 4 bölükten oluşan taburun her bölüğü yer değiştirerek cezaevinin dışa karşı korunmasını üstlenmiştir. Cezaevinin giriş kısmının 1., 2. ve 3. katları bu tabura aittir. Burada yatıp kalkarlar.

Cezaevleri, hücreler, bodrumdaki idam yeri, onun altındaki işkence odaları hariç 61 koğuştan ibarettir. Her koğuşta 10 asker 3 gardiyan görev yapmaktadır. İşkence timleri, mutfak görevlileri, idamı infaz edenler, tutuklulara iyi niyet gösterip onların düşüncelerinde halen direnip, direnmediğini araştıran gurup, posta ve idari işlere bakanlar ve gardiyanlarla birlikte görev yapanların sayısı 700 civarındadır. Tüm bu görevlilerin birbirilerini tanımaması ve birbirleriyle ilişki kurmamaları için özel dikkat gösterilir. Her kesim bir sorumlunun denetiminde çalışır. Cezaevinde görevli 3 yüzbaşı birbiriyle sıkı bağlılık içerisinde tüm işleri yürütürler. Bunlarda birisi dış asayiş, birisi iç asayiş, birisi de tutukluların siyasi durumlarıyla ilgilenirler. 3 yüzbaşıdan oluşan bu merkez, kolordu grup komutanı olan bir yarbaya bağlı ve bu yarbayın vasıtasıyla kolordu merkez komutanlığına bağlı çalışırlar. Kolordu merkez komutanlığı ise Türk silahlı kuvvetleri genel kurmayı hareket dairesine bağlı ve sürekli haberleşme halindedir.

SORU - *Cezaevindeki uygulamalara ve tutukluların tavrına geçmeden önce cezaevine gelinceye kadar tutukluların maruz kaldığı uygulamalar hakkında bilgi verir misiniz?*

Asker - Herkesin bildiği gibi, yakalanan kişi kendi yöresinde önce poliste ve askeriyede sürekli bir işkenceye tabi tutulmaktadır. Yörede yapılan soruşturma ve işkenceden sonra Diyarbakır'daki 1. şubeye getirilir. 1. şubede en gelişkin teknikle yapılan işkenceden sonra kolorduya bağlı olan soruşturma bölümüne tutuklu getirilir. Kolordunun soruşturma yeri, karargahın arkasında, yer altında 2 katlı bir binadır. Bu binaya tek gözlü ufak bir kulübeden girilir. Yer altındaki binanın üst katında işkenceciler kalmaktadır, alt katı ise insan aklının alamayacağı türden işkencelerin yapıldığı yerdir. Burada görev yapanlar askeri istihbaratın adamlarıdır. Sıkı koruma altında tutulan görevliler dışında kimsenin giremediği bu yere yakalanan devrimciler ve hatta halktan sıradan insanlar gece getirilirler, buraya getirilen kişi nerede olduğunu bilemez. İnsan mezbahası olan bu binada yapılan işkenceler sonucu ölmeyen kişinin daha fazla yaşaması mümkün değildir. İşkence iniltilerini dışardan işitmek mümkündür. Bir görev nedeniyle bu binaya yaklaştığımda, içerdeki inilti seslerini bizzat kendim işittim. İşkenceye alınan kişi burada 40 gün kalmakta, gerekli gördüklerinde süreyi daha da uzatmaktadırlar. İşkenceyi görenin çözülmesi durumunda 40 günü doldurmadan gözetim cezaevine gönderirler. Çözemediklerini ise çoğu sakatlanmış bir durumda gözetim cezaevine gönderirler. Göz altı binası karargaha bağlı istihkam taburunun bir binasıdır. Burada cezaevi yöntemleri uygulanır. Tutuklu 90 gün kalır bu süre içinde sürekli işkenceye tabi tutulur. 90 günün ardından 2 No'lu cezaevine gönderilirler.

SORU - *Cezaevindeki uygulamaların yöntemi, bu uygulamalarda yer alanların niteliği hakkında bilgi verir misiniz?*

Asker - Salt işkenceyle uğraşanların sayısı 70-100 arasındadır. Bu unsurlar çok gizli olarak kolorduya bağlı birliklerden seçilip, bir müddet işkence eğitimine tabi tutulmaktadırlar. Sürekli görev alan işkenceciler, bunların eliyle işkence yapmaktadırlar. Birliklerden seçilen bu unsurlar toplumdan dıştalanmış, dünyadan habersiz gerici niteliktedirler. İşkencede görev alanların dışarıyla ilişkileri tamamen kesiliyor, cezaevinde yatıyorlar, izne çıkmaları ve diğer bölümlerdeki görevlilerle görüşmeleri yasaktır. Sürekli verilen ilaçlarla bu unsurlar duyarsızlaştırılıyor ve adeta hayvanlaştırılıyorlar. Her türden maddi ve manevi işkencenin yanında en çok başvurdukları bir işkence yöntemi de ilaçla robotlaştırdıkları bu iğrenç mahluklar vasıtasıyla, erkek ve kadın tutuklulara tecavüz etmektir. Bütün uygulamalar işkence sorumlularının denetiminde yapılarak videoya alınıyor. Daha sonra tutukluya seyrettirilerek, kendilerine teslim olmamaları durumunda herkese seyrettirileceği söyleniyor. Bu yöntem feodal anlayışı olanların üzerinde etkili oluyor. Bu işkenceler cezaevinin bodrum katında, idamların yapıldığı katın bir altındaki katta yapılmaktadır, her türlü işkence aletleri mevcuttur. İşkencede yer alan erler tersislerine bir ay kala birliğine gönderiliyor, gönderirlerken gördüklerini ve duyduklarını hiçbir yerde anlatmamaları söyleniyor, yoksa "kendiniz burda gördüğünüz uygulamalara maruz kalırsınız" denilip tehdit ediliyor. Bir de eğer gördüklerinizi, duyduklarınızı bir yerde söylerseniz komünistler sizi af etmezler, deyip uyarıyorlar. Burda yapılan işkencelerde görev alan erlere kendi yöresindekilere değil, farklı yörelerdeki tutuklulara işkence yaptırılıyor. Bu erlerden çoğu sarılık hastalığına yakalanıp, birer ayyaş durumuna gelmektedirler. Gardiyanlık görevini yapanlar kolorduya bağlı Deve Geçidi'ndeki mekanizma tugayının birliklerinden seçilir. Gerici ve faşist kesimden olan gardiyanlara üst sorumlular tarafından, günlük talimatlar veriliyor. Çoğu sadist ruhlu olan gardiyanlar, tutuklulara her gün yemin içirme, istiklal marşını ezberletme gibi uygulamalar yapıyorlar ve sürekli tutukluları göz hapsi altında bulunduruyorlar. Tutuklulara rahat vermemek için keyfi istediği zaman yürüyüş, sürünme, dayak atma, marş okutma, faşist sloganlar bağırtma, künyesini okutma vb. uygulamalar yapmaktalar. Bu emirlere itaat etmeyen tutuklunun koğuşunu sıra dayağına çekme, süründürme, tek ayak üstünde bekletme, sigara vermeme, tuvalet suyunun içine sokma, kalas, zincir ve sopalarla dövme vb. uygulamalara tabi tutarlar. Bu uygulamalar direnen kesimlere yapılmaktadır. Birçok tutuklu bu uygulamalar sonucunda beyin kanaması, kan kaybı, mide kanaması vb. nedenlerden ötürü ölmektedirler. Olen tutuklunun tanınmış birisi olması veya ailesinin araştırma yapması, tabi güçlü ise, "intihar etti, hastalıktan öldü" vb. nedenlerle raporlar düzenlenerek, cenaze ailesine teslim edilir. Eğer öldürülen tutuklu tanınmış biri değilse veya ailesinin araştırma gücü zayıfsa, yukarda belirttiğim gibi cezaevinden sorumlu 3 yüzbaşıdan oluşan sorumluluk mevkisinin kararıyla, ya cezaevinin bahçesinde açılan çukurlara gömülür, ya da Dicle nehirine atılır veya dışarda uygun bir yere gömülür. Yemek durumu; 3 ayrı mutfak vardır, her bir mutfakta bir astsubay görevlidir. Muftaklarda görev alan erler, kolordu içinden seçiliyor. 1. mutfak subay ve astsubaylara yemek yapar, bu mutfakta hazırlanan yemekler çok kalitelidir.

2. mutfak cezaevinde görev alan diğer tüm kesimlere yemek yapar, bu yemekler orduda yapılan yemeklerden kalitelidir.

3. mutfak ise tutuklulara yemek yapar, aslında buna mutfak değil de zehir laboratuarı desek daha iyi olur. Bu mutfakta yukarda belirttiğim mutfakların artıklarına tekerlekli küçük bir el arabasıyla getirilen lağım suyu karıştırılarak tutuklulara verilir.

Yemek dağıtımı gardiyanlar tarafından yapılmaktadır. Yemekten başka her şeye benzeyen bu bulaşık suyunun dağıtımı, tutukluların durum ve tavırlarına göre olur. Eğer tutuklu direnen birisiyse, gardiyan kendisine bir müddet tanır, örneğin: gardiyan 10'a kadar sayar, bu süre içinde tutuklu ne kadar yediyse yer, ondan sonra zorunlu olarak bırakmak zorundadır. Yemek dağıtımından önce tutuklulara dua okutulur. (Direnenler red eder.) Bu dua tutuklunun siyasi durumuna göre okutulur, eğer tutuklu Kürdistan'ın bağımsızlığını savunuyorsa okutulan dua "vatan, millet, ordu var olsun, Kürtler kahrolsun" vb. sloganlar okutulur.

SORU - *Mahkemelerdeki yargılamalara geçmeden önce şahit olduğunuz başka uygulamalar oldu mu?*

Asker - Belirteceğim bir başka uygulama biçimi de şudur: İşkence dışında da kadın tutuklulara tecavüz edilmekte ve çoğu zaman koğuşlarda çırıl çıplak tutulmaktadır. Bir diğer tanık olduğum olay ise, cezaevinin dış korunmasında görev alan, adını bilmediğim bir astsubay, içki içtikten sonra cezaevinin karşısındaki sokakta bulunan eve zorla girerek evin genç kızına tecavüz etti, kızın ailesinin şikayet etmemesi için bu aile tehdit edildi ve kızın ailesi de korkusundan bu olayı ne şikayet etti, ne de söyledi. Zaten şikayet etseydi de bir sonuç elde edemezdi.

SORU - *Bu uygulamalara karşı tutukluların tavrı neydi?*

Asker - Siyasi hareketlerine göre tutukluların tavrı da farklıydı. Cezaevinde direnmenin merkezini PKK'liler oluşturmaktaydı. Mazlum Doğan, Kemal Pir ve M. Hayri Durmuş'un önderliğindeki PKK'li tutukluların, ezici çoğunluğu direniyordu. PKK davasından yargılananlardan az bir kesimi düşmana boyun eğerek teslim olmuştu, bunlar daha çok bilinçsiz ve inançsız kesimlerdi. PKK'lilerin güçlü direnmesine karşın, diğer gruplarda güçlü bir direnme görmedim. Bu grupların içinde tek tek direnen sınırlı sayıda tutuklular vardı.

SORU - *İşkence dışında, tutukluları teslim almak için uyguladıkları başka yöntemler oluyor mu?*

Asker - Evet bir de iyi niyet görevlileri denilen gardiyanlık kısmında yer alan bir grup vardır. Bu görevde olanlar etrafını kollayarak tutuklunun yanına yaklaşır, bunlar cezaevi yöneticilerini kastederek "faşisttirler, yaptıkları uygulamalar haksızdır" vb. şeyler söyleyerek kendilerini iyi niyetli göstermeye çalışırlar, amaçları tutuklunun düşüncesini öğrenmek olup, tutuklunun nabzının yokladıktan sonra yukardaki düşünceleri paylaşanlar varsa bunları tesbit edip üst yetkililere bildirirler. Hatta direnen tutuklulara gizlice sigara vb. şeyler vererek, tutukluyla dostluk kurmaya çalışırlar, bu ilişki sonucu tutuklunun zayıflıkları tesbit edilip anında işkenceye alınır. Ayrıca teslim olanları da direnen tutukluların zayıflıklarını tesbit için görevlendirirler. Bunlar vasıtasıyla alınan bilgileri işkence sırasında tutukluya karşı kullanırlar. Bir de PKK Hareketi ve diğer hareketler hakkında yapılmış olan filmler tutuklulara seyrettirilir. Bu tür yöntemlerle direnenleri teslim almak isterler.

SORU - *Mahkemeler ve bu mahkemelerde devrimcilerin takındığı tutum hakkında bilgi verir misiniz?*

Asker - İlk mahkeme 1981 yılının Nisan ayında başladı, ilk dava PKK Urfa-Siverek davasıydı. Bu grubun sayısı 300 dolayındaydı. Mahkeme öncesinde kolordu adeta alarm durumundaydı, davalar başlayıncaya kadar kolordunun bu tutumunu anlayamadım, ancak davalar başladığında bunun mahkemeler için olduğunu anladık. Mahkeme öncesinde herkeste korku ve tedirginlik vardı. Nisan'da başlayan mahkemeler sıkı güvenlik altında yapıldı. Sabahın 8'inde beş helikopterden 2'si sürekli Diyarbakır üzerinde uçuş yaparken diğer üçü de cezaevinden mahkeme salonuna kadar, tutukluları götüren konvoyu izliyordu. Mahkeme süresince helikopterlerin uçuşları aralıksız devam etti. Ayrıca tutukluları getiren konvoydan hariç 4 karyer 2 komando dolu cemse, iki polis arabası, bunlardan biri sivil istihbarat mensuplarına aitti, diğeri 1. şubenin arabasıydı. Bu konvoyun eşliğinde getirilen Urfa-Siverek gurubu tutukluları boyunlarından ve kollarından zincirle birbirine bağlıydılar, bu şekilde mahkeme salonunun içine alındılar, daha sonra zincirler açılarak ziyaret odası dedikleri odaya bıraktılar. Tutuklular elleri diz üstünde, etrafına bakmamak koşuluyla dik bir vaziyete yerleştirildiler. Salonda birçok asker tam teçhizat nöbet tutuyorlardı. Mahkeme salonu dışarıdan da muhafız bölüğü tarafından ablukaya alınmıştı. Dört teyple savunmalar bantlara alınıyordu, bu bantlar derhal Ankara'ya gönderiliyordu. Ayrıca stenografa çekilen ifadeler de beraberinde gönderiliyordu.

Görevim icabı bu duruşmaların çoğunu izledim. Bu duruşmalar ağırlıklı olarak PKK'li tutukluların duruşmalarıydı. Mahkemeler tümüyle göstermelikti; çünkü avukatların ve tutukluların savunma yapmaları sürekli engelleniyordu. Örneğin: Urfa-Siverek davasının bir duruşmasında Av. Hüseyin Yıldırım mahkeme başkanına "müvekkillerim işkence ve baskı altındadır" vb. sözler sarfederek, savunmanın bu koşullar altında yapılamayacağını iddia ettiği için, mahkeme başkanı tarafından susturuldu. Bu, duruşmanın ardından Av. Hüseyin Yıldırım'ın cezaevine atıldığını duydum, yine PKK davası avukatlarından soyadını hatırlayamadığım Batmanlı Zeki adında bir avukat, müvekillerini savunurken "feodal komprador" lafını kullandığı için, mahkeme başkanı olan binbaşı Emrullah tarafından uyarıldı. Mahkeme başkanı "feodal komprador" kelimesinin siyasi anlam taşıdığını söyliyerek avukatın savunmasını engelledi.

Ayrıca, bir deri, bir kemik yığını durumuna gelen ve çoğu sakat halde bulunan tutukluları mahkeme salonuna bile dövüyorlardı. Savunma yapan devrimcilerin sözleri hakimler tarafından sık sık kesilerek, hatta konuşturulmayarak savunma yapmaları engelliyordu. Vereceğim bir örnek mahkeme heyetinin tavrının nasıl olduğunu göstermeye yeter; PKK'li bir tutuklu savunmasını yapıyordu. Binbaşı hakim Emrullah savunma yapan tutukluya bağırarak savunma yapmasını engellemeye çalıştı, ancak tutuklu konuşma tarzını sertleştirerek savunmasına devam etti. Mahkeme başkanı ile tutuklu arasında tartışma böyle sürerken, birden baktım ki tutuklu yerde, subay ve askerler onun kafasına vuruyorlardı. Ayrıca tutuklular oturdukları yerden ifade yerine kadar yürüyemedikleri için, askerlerin kolunda ve yerden sürüklenerek getiriliyorlardı.

Duruşmalara ara verdiklerinde savcı hakime kızarak yeterince sertlik göstermediğini söylüyordu. Ayrıca mahkeme heyeti kendi aralarında dinlenme salonunda tartışırlarken Av. Hüseyin Yıldırım ile Batmanlı Av. Zeki üzerine konuşuyorlardı. Bu iki avukatın da Kürt olduklarını, bunlar müvekkilleri değil Kürtlüğü savunuyorlar, bunlara konuşma hakkı vermemek gerekir diye konuşuyorlardı. Nitekim dediklerini daha sonra yaptılar.

Bu duruşmalarda Kemal Pir ve Hayri Durmuş'un savunmalarını bizzat izledim, başta bu iki devrimci olmak üzere PKK'li tutuklular büyük çoğunlukla düşüncelerine bağlı olduklarını ve pişman olmadıklarını belirtiyorlardı. Örneğin: Kemal Pir mücadeleye katılış nedenini şöyle açıklıyordu; *"Ben Türküm, Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu Kürdistan'ın kurtuluşuna bağlıdır, Kürdistan kurtulmadıkça Türkiye emekçi sınıfı kurtulamaz, bundan dolayı Kürdistan kurtuluş mücadelesi içinde yer aldım."* Bu savunmalar karşısında mahkeme heyeti ne yapacağını şaşırıyordu. Bir seferinde savcının dinlenme molasında Ordulu hakime "senin hemşerin yaman adamdır" dediğine şahit oldum. Diyebilirim ki orada bulunan birçok asker bu savunmalar sonucu verilen mücadelenin haklılığına inandı.

SORU - *Tanıkların durumu ve tutumları hakkında kısaca bilgi verir misiniz?*

Asker - Daha çok tanıklar canını kurtarmak için, teslim olmuş olanlar, polis ve devrimci mücadeleden zarar gören feodal kompradorların adamlarıydı, bunların vermiş olduğu ifadelerin daha önce hazırlanmış olduğu belliydi. Örneğin: Bir duruşmada iki polis duruşma öncesinde, binbaşı Emrullah'a ifade veremeyeceklerini söylediklerinde, binbaşı Emrullah kızarak ifade vermek zorundasınız dedi. Ancak polisler duruşma sırasında zaman çok geçtiğinden dolayı, olayın nasıl cereyan ettiğini hatırlamadıklarını söylediler. Binbaşı kızarak "çıkın dışarıya" dedi. Diğer tanıklardan birçokları ifade vermek istemediklerini söyleyince mahkeme başkanı tarafından sertçe uyarılarak ifade vermeye zorlanıyorlardı.

Gerek iftiraya dayanan tanık ifadeleri gerekse, savunma bantları ve stenografların Ankara'ya gönderilmesi şu gerçeği açıkça gösteriyordu. Kararlar ve uygulamalar Ankara'nın isteği biçiminde oluyordu.

SORU - *Mahkemeler hakkında başka belirtecekleriniz var mıdır?*

Asker - Diğer siyasi hareketlerin davalarına düzenli olarak avukatlar girdiği halde, PKK'nin davasına avukatların girmemesi için, hertürlü yol deneniyordu. Gelen yabancı gazeteciler mahkemelere sokulmuyordu, önemsiz ve teslimiyeti kabul etmiş olanların davalarını izlemelerine müsaade ediliyordu. Ayrıca duruşmaları izlemek isteyen tutuklu yakınlarına her türlü hakaretler yapılıyordu, kadınlara sarkıntılık, dövme ve benzeri uygulamalar yapılıyordu.

Bir de duruşmalar bittikten sonra tutukluları getirdikleri gibi tekrar.

Devamı 19. Sayfada

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
Tel: 0221 / 73 91 324
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.